

Proleter DEVİRİMCİ DURUŞ

Devrimler tarihin lokomotifidir!

Aylık siyasal dergi

ISSN: 2147-4028

Ocak 2013 Sayı: 17

Fiyatı: 2 TL (KDV dahil)

Kırlangıçlar, baharın geldiğini müjdeleyen kuşlardır. Onların gökyüzünde görünmesi, soğuk kış günlerinin artık sona erdiğinin, sıcak günlerin başladığının işaretidir.

Gençlik de “devrimin kırlangıcı”dır. Ağır sömürü ve zorbalık koşullarına ilk başkaldırandır onlar. Baskıcı rejimlere ilk kafa tutan, harekete geçendir. Ve onlar harekete geçti mi, toplumun üzerine karbasan gibi çöken o kasvetli hava dağılacak, güneş kendini gösterecek ve masmavi bir gökyüzü ortaya çıkacak demektir.

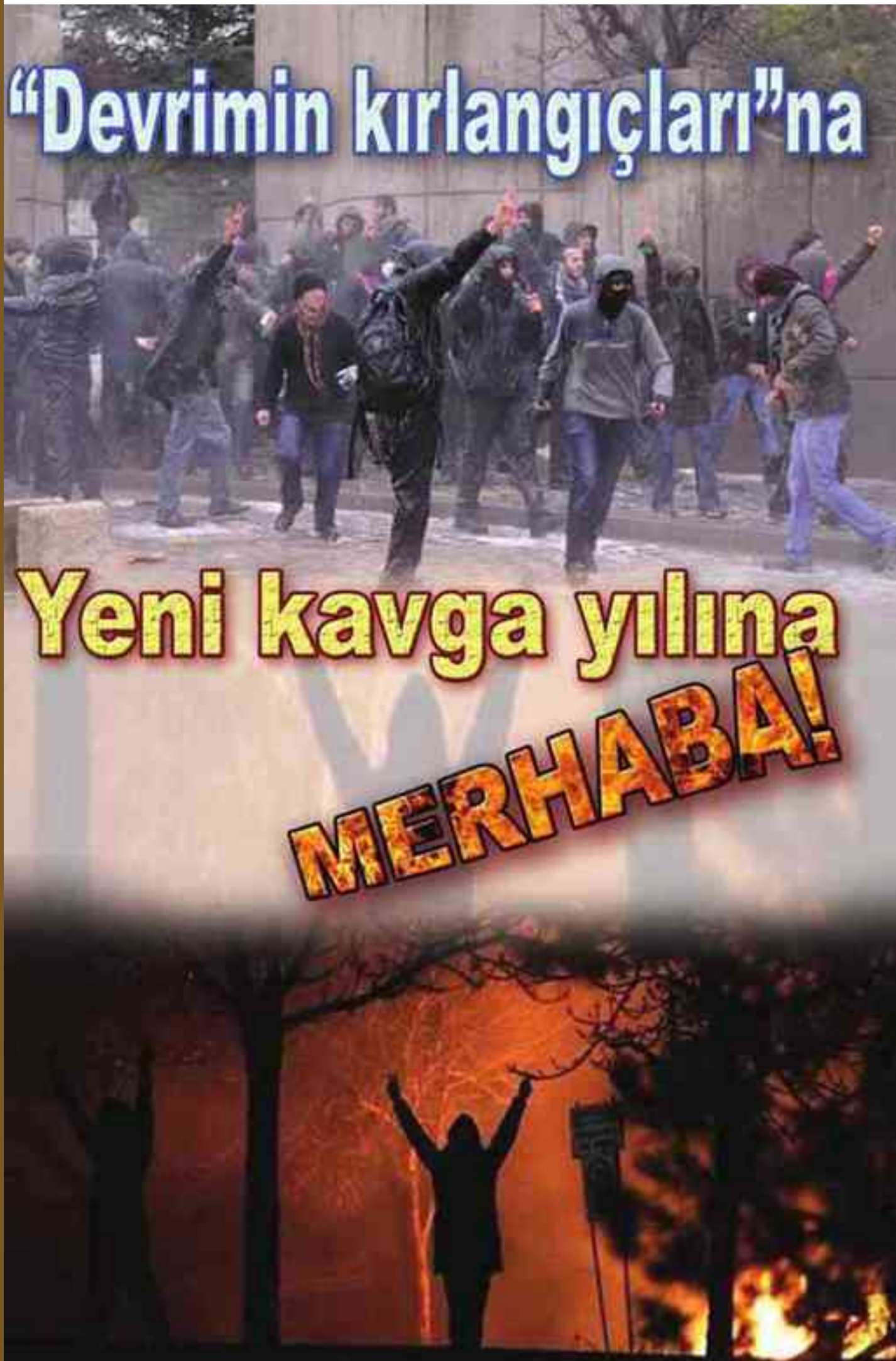
Hem dünyada, hem ülkemizde gençlik hareketiyle başlamıştır toplumsal dönüşümler. Aydınların en tutarlı, en canlı kesimini oluşturan öğrenci gençlik, fitili ateşlemiştir. Ülkemizde Mustafa Suphi’lerden sonra ilk devrimci başkaldırı olan ’71 devrimciliği de, genelde gençliğin, özelde üniversite gençliğinin ayaklanmasıdır. Bu ayaklanışta, ODTÜ’nün ayrı bir yeri vardır. ABD Büyükelçisi Vietnam kasabı Commer’in arabasının yakılması, dönemin anti-emperyalist eylemlerinin simgelerindendir. Deniz Gezmiş’lerin aranır duruma düşmesinden sonra sığındıkları mekandır ODTÜ. Boykotların, işgallerin sembolüdür. Sinan Cemgil’lerin, Yoldaşcan’ların, Fatih Öktülmüş’lerin okuludur. Dev harflerle “DEVİRİM”i adeta kazımışlardır okulun künyesine. Sonra da kanlarıyla sulamışlardır...

Onun içindir ki, devrimin sesi hiç susmamıştır ODTÜ’de. Çünkü DEVİRİM, bir yazıdan ibaret değildir; o bir ruhtur, her ODTÜ’lüyle birlikte yeniden dirilen. O ruhla DEVİRİM meşalesinin sönmeye izin verilmemiş, sürekli harlanmıştır. “ODTÜ ayakta” olduğu sürece de yanmaya devam edecektir.

Sayfa 2’de sürüyor

“Devrimin kırlangıçları”na

Yeni kavgaya yılına MERHABA!

“Devrimin kırlangıçları”na Yeni kavga yılına MERHABA!

2012 yılının son günleri, ODTÜ’yle başlayıp, tüm ülkeye yayılan gençlik eylemleriyle geçti. Haftalarca süren bu eylemler, sadece öğrencileri değil, çalışanları, akademisyenleriyle tüm üniversite bileşenlerini içine aldı. Rektörler bir yerde; öğrencisi, çalışanı ve öğretim üyesi ile, üniversitenin asli unsurları bir yerde saflaştılar. Bu, doğru bir saflaşmaydı ve geleceğe dair umutları arttırıyordu.

AKP, devletin çeşitli kurumlarında kadrolaşabilir, oralarda su başlarını tutabilir. Tıpkı üniversitelerin rektörlerini kendi yandaşlarından ataması gibi... Ama o kurumlarda çalışanları, okuyanları; yani gerçek sahiplerini zapt-ı rapt altına alması mümkün değildir. Bunu hiçbir hükümet, hiçbir zorba rejimi, başaramamıştır, başaramaz da. Sömürü ve zorbalığın olduğu her yerde, er ya da geç isyan, ayaklanma ve devrim olacaktır.

ODTÜ, işaret fişğini çakmıştır. Onu işçi ve emekçilerin daha da büyüyen ve militanlaşan eylemleri izleyecektir. '80 sonrası ilk kıpırdanışlar da böyle başlamıştı. Öğrenci gençliğin dernekleşme mücadelesi ve ardından “tek tip dernek” yasasına karşı ülke çapında gerçekleştirdiği eylemler, ANAP Hükümeti’ni geri adım atmak zorunda bırakmıştı. Ardından '89 işçi eylemleri sükun etmiş, onu emekçi memurların sendikalaşma mücadelesi izlemişti. Ve 12 Eylül’ün başta örgütlenme olmak üzere gaspettiği haklar birer birer alınmıştı.

Elbette her dönemin kendine özgü yönleri olacaktır. Yaşamda hiçbir şey, birbirinin tekrarı değildir. Fakat doğanın olduğu gibi, toplumun da genel yasaları vardır. Bunlardan biri de, öğrenci gençliğin her dönem ilk kıvılcımı çıktığı, fakat mücadeleyi sonuna kadar götürecektir olan en devrimci sınıfın, işçi sınıfının hareketine geçmesiyle, hedefe ulaşıldığıdır.

İşçi sınıfı, yıl boyunca çeşitli eylemlerle alanlardaydı. Daha çok sendikalı işçilerin işten atılması üzerine direnişe geçmişlerdi. İçlerinde başarıyla sonuçlananlar da oldu. Ancak taban örgütlülüğün zayıflığı ve işbirlikçi sendikaların tutumu, bu direnişlerin büyümesini engelledi.

İşçi sınıfının örgütlülük düzeyinin son derece düşük olması, en büyük handikap olarak karşısına dikiliyor. Hal böyleyken arka arkaya çıkarılan yasalarla, başta örgütlenme olmak üzere, en temel haklara saldırılar sürüyor. Patronların azami karı esas alındığından, karın tokluğuna çalışmak bile zorlaşıyor. Büyüyen işsizlik, bir tehdit unsuru olarak tüm işçilerin üzerinde sürekli sallandırılıyor.

Böyle bir durumla karşı karşıya kalan

Şişecam işçileri, direnişe geçtiler. İstanbul-Topkapı’daki fabrikayı Eskişehir’e taşıyan Şişecam patronu, işçileri ya asgari ücretle çalışmaya, ya da işsizliğe mahkum etti. Tüm hakları korunarak çalışmak isteyen işçiler, fabrikayı işgal ederek, aileleri ile birlikte büyük bir direnişi başlattılar.

Tekel’den sonra, sınıfın bayrağı, şimdi Şişecam işçilerinin elindedir. Sınıfın diğer bölükleri de Şişecam ile dayanışmaya geçmeli ve 2013 baharını başlatmalıdırlar.

2013’e, üniversitelerin eylemi ve Şişecam işçilerinin fabrika işgaliyle girdik. Bu, yeni yıla dair umut ve beklentilerimizi daha da arttırıyor.

Uzun süredir sessizliğini koruyan üniversitelerin arka arkaya patlayan direnişleri, önümüzdeki yıl da öğrenci gençliğin eylemlerinin durmayacağını gösteriyor. Üzerindeki baskıya, hatta yüzlercesi tutuklu olmasına rağmen, öğrenci gençlik, toplumsal mücadelenin önemli bir dinamiği olarak sahnededir artık.

Şişecam işçileri ise, sınıfın kararlılığının ve militanlığının simgesi olarak direniş bayrağını yükseltmiştir. Yeni Zonguldak’ların, Seka’ların, Tekel’lerin habercisidir.

Engels’in söylediği gibi: “Biz geleceğin partisiyiz, gelecek ise gençliğinindir. Biz toplumu yenileştirenleriz, gençlik yenileştiricileri seve seve izler. Biz eski kokuşmuşluğa karşı özveri ile yürütülen bir mücadelenin partisiyiz, özveri isteyen bir mücadeleye ilk olarak her zaman gençlik hazırdır... Biz daima en ilerici sınıfın gençliğinin partisi olacağız!”

2013’e girerken, “devrimin kırlangıç”larına, yeni kavga yılına MERHABA diyoruz. Sınıfın devrimci sevgileriyle, gençliğin dinamizminin birleşmesiyle oluşacak nehirler, önüne çıkan engelleri birer birer aşacaktır ve geçtiği her yerde tohumları çatlatıp yeşertecektir. Fakat bu nehirlerin hedeften şaşmadan denizlere, okyanuslara ulaşması için öncüsüyle buluşması şarttır.

Bunun bilinciyle hareket etmeli, kavganın baharına hazırlanmalıyız!

Okurlara...

Merhaba,

2012 yılı, ekonomik krizin ikinci dalgasının giderek daha etkili biçimde görüldüğü bir yıl oldu. 2010 yılının sonunda Arap coğrafyasında başlayan kriz karşıtı eylemler, Avrupa’nın en gelişkin kapitalist ülkelerinin kapılarını dövüyor artık. Almanya’nın bile krize girdiğine ilişkin veriler, gün geçtikçe artıyor. ABD’nin krizden “50 yıl boyunca çıkmayacağı” kehaneti dolaşıyor ortalıkta.

Eylemler ise, yaygınlaşıyor, kitleleşiyor, sertleşiyor. Ancak en önemli sorun olarak, devrimci-komünist bir öncünün olmayışı, bütün yakıcılığıyla varlığını koruyor. Dünya genelinde kriz karşıtı kitle hareketlerine, ayaklanmalara önderlik edecek örgütlenmelerin olmayışı, bugün hala ön önemli sorun.

Olanaklarla birlikte görevlerin, sorumlulukların da büyüdüğü bir yıla daha girmiş bulunuyoruz. Böylesine ağır, ama bir o kadar onurlu, erdemli bir kavganın tüm neferlerinin yeni kavga yılını kutluyoruz. Bedenleri içeride, bilinçleri ve yürekleri ile dışarıda olan komünist ve devrimci tutsakların yeni kavga yılını kutluyoruz. İşçi ve emekçilerimizin, çeşitli milliyetlerden tüm halkımızın yeni yılını kutluyoruz!

Ve bir kez daha diyoruz ki, “en güzel yıllar, uğrunda savaşanların olsun...”

Gündemdeki konulara ilişkin yazıları dergimiz sayfalarında bulabilirsiniz. Bir sonraki sayımızda görüşmek üzere...

Adresimiz değişti. Yeni adresimiz;

Mecidiyeköy mah. Dereboyu cad.

No: 19/A Erok Ap. Şişli/İst.

17. sayıda

3	ODTÜ ayakta, gençlik sokakta
4	ODTÜ’yü kınayan rektörlerin sicili
5	Roboski’nin katilleri nerede
6	Maraş anmasına devlet engeli
7	Şişecam işçileri işgalde
8	Yeni yıla girerken, grev, direniş, sokağın gücü
9	Direnen işçiler kazanıyor
10	Rakamlarla işçi ve emekçilerin durumu
11	Devrimci 1 Mayıs Platformu’ndan çağrı
12	Cumartesi annelerinin sesi yankılanıyor
13	Yeniden “açılım” rüzgarları
14	Ortadoğu kaynıyor
16	İşkencede direnmek insana güç veriyor
18	Yürüyüş’e zorunlu yanıt
19	Geleceğimizin köprüsü tarihimiz
21	Yeni yıla girerken

Sahibi ve Sorumlu Yazı İşleri Müd: Çağdaş Büyükbaş Adres: Mecidiyeköy mah. Dereboyu cad.

No: 19/A, Erok Ap. Şişli/İst. Tel: 0538 777 99 01, devrimcidurus@gmail.com

Baskı: Berdan Matbaacılık, Davutpaşa cad. Güven San. Sit. C Blok No: 215-216 Topkapı/İst.

Tel: (0212) 613 1211, ISSN: 2147-4028

YEDİVEREN YAYINCILIK Yerel Süreli Yayın Sayı:17 Ocak 2013, 2 TL(KDV Dahil)

Yılın son günlerinde ODTÜ'den tüm ülkeye yayılan üniversite gençliğinin eylemleri, yıla damgasını vuran bir nitelik kazandı. Üniversite gençliği, toplumsal hareketin önemli bir dinamiği olduğunu bir kez daha gösterdi. Öğrenci eylemlerine akademisyenler ve üniversite çalışanları da katılınca, uzun yıllardan sonra ilk kez üniversiteler, hükümetin baskısına ve politikalarına karşı ayağa kalkmış oldu.

Direnış dersi

Her şey, 18 Aralık 2012 tarihinde Başbakan Erdoğan'ın "Göktürk 2" adlı uydunun uzaya fırlatılmasını izlemek için ODTÜ'yü ziyaretiyle başladı. Erdoğan'ı ve yeni YÖK yasasını protesto etmek için toplanan öğrencilerin üzerine polisin azgınca saldırısı, patlamayı adeta fitilledi.

Her yer ODTÜ, her yer direniş!

Eylemler ODTÜ ile sınırlı kalmadı. Türkiye'nin birçok şehrinde başta üniversite gençliği olmak üzere, devrimci demokrat tüm kesimler, ODTÜ ile dayanışma eylemleri yaptı. **Eylemlerin daha da büyümesine, yaygınlaşmasına, haftalar boyunca gündemde kalmasına ise, üniversite rektörlerinin arka arkaya yaptığı açıklamalar neden oldu.**

ODTÜ rektörünün, "öğrencilerin demokratik bir hakkı kullandığını" söylemesi ve polisin saldırısını 'orantısız' diyerek eleştirmesi, Başbakan Erdoğan başta olmak üzere AKP sözcüleri tarafından büyük bir tepkisiyle karşılandı, tehditler savruldu. Erdoğan, aynı günlerde YÖK Başkanı ile de görüşerek ODTÜ rektörü hakkında soruşturma açılmasını sağladı.

Bunun üzerine başta İstanbul'daki 6

melere ve arbedeye rağmen, rektörlük binasına kadar yürüyüş yapıldı ve rektörden yaptığı açıklamayı geri çekmesi istendi. Hacettepe Üniversitesi öğrencileri ve çalışanları da, "Bugün Hacettepe'li değil ODTÜ'lüyüz" dediler ve rektörlerinin kendilerini temsil etmediğini bildirdiler.

Gençliği kazanamayacaksınız!

AKP hükümetinin tüm kurumları ele geçirme çabalarına ve üniversite yönetimlerini kendi adamlarıyla doldurmalarına rağmen, **üniversiteleri tamamen zapt-ı rapt altına almayı başaramadılar, başaramayacaklar. Bunu 12 Eylül bile başaramamıştı.** Üniversitelerin asıl bileşenleri, başta öğrenciler olmak üzere, çalışanları ve öğretim üyeleridir ki, son olaylar da bu üç bileşenin birleşik mücadelesiyle gelişmiştir.

Diğer yandan **ODTÜ'de başlayıp tüm ülkeyi saran eylemlerin, AKP karşıtı tüm kesimler tarafından desteklenmesi, şaşırtıcı değildir.** Daha önce Tekel direnişinde, hatta 1 Mayıs'da bile, benzer manzaralarla karşılaşıldı. Başta CHP olmak üzere tüm AKP karşıtları, bugüne dek komünist ve devrimcilerle özdeşleşmiş birçok simge ve eylemi, destekler gördüler. Çünkü buna ihtiyaçları vardı. Elbette kendilerinin işbaşına geldiği dönemde, bu destekler bitecek, hatta tersine dönecektir. Daha önceki dönemlerde yaşandığı gibi...

Bu kesimlerin hangi amaçlarla eylemleri desteklediğini iyi bilmek ve ona göre davranmak gerekiyor. Fakat bu durum söz konusu eylemlerin devrimci içeriğini gölgeleyemez. **ODTÜ'de simgeleşen gençliğin devrimci başkaldırısı, sadece AKP'yi değil, tüm düzen partileriyle sistemi yok etmeyi hedefleyen, sömürsüz, savaşırsız, sınıfsız bir toplum ideali içindir.** Bu ideali, düzen-içi hiçbir parti-kurum karşılayamayacağı gibi, engel olma girişimleri de her defasında ters tepecektir. Hiç biri gençliği kazanmayı başaramayacak ve nihayetinde kaybeden onlar olacaktır. Çünkü gençlik gelecektir, gelecek ise sosyalizm!

* * *

Yılın son günlerinin gençliğin direnişiyle kapanması, 2013 yılına daha umutla girilmesini sağlamıştır. **Her baskıcı dönemlerde, ilk kıvılcımı gençlik çakar.** Bu kez de böyle olmuştur. Bunu işçi ve emekçilerin daha da büyüyen, militanlaşan eylemleri izleyecek, gençliğin dinamizmi ile birleşen bu eylemler, sadece AKP hükümetini değil, tüm partileriyle birlikte ücretli kölelik düzenini zorlayacaktır. Ve elbette ki birgün, hepsini yerle bir edeceği gün de gelecektir.

ODTÜ ayakta Gençlik sokakta!

ODTÜ'de simgeleşen gençliğin devrimci başkaldırısı, sadece AKP'yi değil, tüm düzen partileriyle sistemi yok etmeyi hedefleyen, sömürsüz, savaşırsız, sınıfsız bir toplum ideali içindir. Bu ideali, düzen-içi hiçbir parti-kurum karşılayamayacağı gibi, engel olma girişimleri de her defasında ters tepecektir. Hiç biri gençliği kazanmayı başaramayacak ve nihayetinde kaybeden onlar olacaktır. Çünkü gençlik gelecektir, gelecek ise sosyalizm!

O gün 3500 polis, 20 zırhlı araç ve 8 TOMA aracıyla kuşatılan ODTÜ, polis terörünü en şiddetli haliyle yaşadı. Protesto yapan öğrencilere sadece cop, biber gazı, tazyikli su ile saldırmadılar, sis bombası ve kurusıkı mermi bile kullandılar. Bu silahlardan çıkan kapsüller, bir öğrencinin kafasına isabet edince, ölüm tehlikesi ile karşı karşıya bıraktı. Hastaneye kaldırılan öğrenci, uzun bir süre yoğun bakımda kaldı. Ayrıca onlarca öğrenci yaralandı. Saldırıları bununla da bitmedi. Ertesi gün 10 öğrenci evlerinden, yurtlarından gözaltına alındı, haklarında davalar açıldı.

Bunun üzerine ODTÜ'lü öğrenciler, "Şiddet Varsa, Polis Varsa, Ders Yok!" diyerek, dersleri boykot ettiler. Günlerce okulu terk etmediler. Ünlü "Devrim Stadyumu"nda buluştular ve '68 devrimci önderlerinin DEVRİM yazısının yanına kendi bedenleriyle "ODTÜ AYAKTA" yazdılar. '68 ruhunun yaşadığını bir kez daha gösterdiler. "Yankee Go Home" sloganlarıyla titrettiler yine emperyalistleri ve işbirlikçilerini. Birçok sanatçının ve öğretim üyesinin de katıldığı bu eylemlerle ülkeyi bir kez daha sarstılar ve bir "direnış dersi" verdiler.

üniversite olmak üzere çeşitli üniversite rektörlerinden ODTÜ'deki olayları kınayan, açıkça Başbakan'a yağ çeken açıklamalar geldi. **Hak etmedikleri halde AKP'nin tercihiyle atanan bu rektörler, hükümete olan borçlarını bu şekilde ödüyorlardı.** Adeta düğmeye basılmışçasına hepsi aynı anda kendilerinden istenen açıklamayı yapıyor-du.

Fakat **bu üniversitelerin devrimci, demokrat, ilerici, yurtsever öğretim üyeleri ve öğrencileri de bulunuyordu.** Bunlar, büyük bir tepki göstererek, rektörlerini istifaya çağırdı, üniversitelerin bu rektörlerden ibaret olmadığını herkese gösterdi. Mimar Sinan, Galatasaray, İTÜ başta olmak üzere birçok üniversitede, binlerce öğrenci ve akademisyen, protesto gösterileri yaptı. Rektörlere "ya istifa et, ya özür dile" çağrısı yaparak, onların gerçek yüzlerini açığa çıkardılar.

Mimar Sinan Üniversitesi'nde, üniversite rektörünü köşeye sıkıştıran öğrenciler, rektörün "yanlış anlaşıldıysam özür dilerim" sözüne rağmen eylemlerini sürdürdü. Galatasaray Üniversitesi öğrencileri, rektörlük binasını işgal ederek, rektörü uzun bir süre üniversitede alıkoydu. İTÜ'de tüm engelle-

ODTÜ'yü kınayan rektörlerin sicili

ODTÜ'deki polis şiddeti yerine öğrencilerin protestosunu kınayan 11 üniversite rektörünün, AKP hükümetiyle olan ilişkileri açığa çıktı. Bu üniversitelerin rektörlerinin hemen hepsi, üniversite seçimlerinde ilk sırada yer alamamış, ikinci, hatta üçüncü sırada iken atanmışlar. Ve önemli bir kısmı, Başbakan Erdoğan'a "fahri doktora" ünvanı vermiş.

Hatta aralarında AKP'nin belediye başkanlığını yapmış rektörler bile bulunmaktadır. Örneğin **İstanbul Sabahattin Zaim Üniversitesi Rektörü Adem Esen**, bir dönem AKP Konya Selçuklu Belediye Başkanıdır. Belediye başkanı iken çöken Zümrüt Sitesi'nde 92 kişinin hayatını kaybetmesinin ardından açılan davada mahkum olmuş, belediye cezayı ödemeyince belediyenin banka hesabı ve gayrimenkullerine haciz konulmuştu. İçişleri Bakanlığı ise Adem Esen'in hakkında soruşturma izni vermemişti.

İstanbul Üniversitesi Rektörü Yunus Söylet de 2008 yılındaki rektörlük seçimlerinde ikinci olmasına rağmen rektör olarak atandı. Recep Tayyip Erdoğan'ın aile doktoru olduğu ifade edilen Söylet, 2009 yılında Erdoğan'a fahri doktora ünvanı vermişti. Söylet döneminde Öğrenci Kültür Merkezi kapatıldı, İÜ'de basın açıklaması yaptığı, slogan attığı ya da üstlerini aratmadığı gerekçesiyle öğrenciler hakkında sayısız soruşturma başlatıldı. ODTÜ'ye karşı ilk açıklamayı yapan Söylet'e ilk ödül YÖK'ten geldi. YÖK, Cumhurbaşkanlığı'na İstanbul Üniversitesi için 1. sırada onu sundu.

Marmara Üniversitesi Rektörü Zafer Gül ise, rektörlük seçimlerinde üçüncü sırada yer almasına karşın AKP'ye yakınlığı yüzünden rektörlüğe atanmıştı. Birinci olan Necia Pur'un 482 oyuna karşılık Gül'ün 302 oyu bulunuyordu.

İstanbul Teknik Üniversitesi'nde rektörlük seçimlerinde 458 oyla birinci olan Muhammed Şahin'in arkasından 317 oyla ikinci olan **Mehmet Karaca** 6 Temmuz 2012'de rektör olarak atandı. Karaca, rektörlüğe gelir gelmez YÖK'ün yasal bağlayıcılığı olmayan bir tavsiye mektubunu uygulamaya sokarak 50d kadrosunda çalışan asistanları işten çıkarmaya başladı, İTÜ'de büyük protestolara yol açtı.

Yıldız Teknik Üniversitesi Rektörü İsmail Yüksek, 6 Ekim 2012'de Recep Tayyip Erdoğan'a fahri doktora ünvanı verdi ve "Eğitim ücretini kaldıran değerli Başbakanımıza teşekkürler" yazan "T Cetveli" hediye etti.

Galatasaray Üniversitesi Rektörü Ethem Tolga, BDP milletvekili Sabahat Tuncel'in katılacağı gerekçesiyle "Cinsiyet Eşitliğinin İnşası" konferansını iptal etmişti. Tolga'nın döneminde kampüs içinde reklam panoları yerleştirilmesi ve kampüs girişlerine turnikeler koyulması öğrencilerin tepkisi çekmişti.

Hacettepe Üniversitesi'nde 2011 yılındaki rektörlük seçimlerinde 657 oyla birinci olan Uğur Erdener'in ardından 501 oyla ikinci olan **Murat Tuncer** rektörlüğe atandı. Tuncer, Dilovası'ndaki endüstriyel kirliliğin yol açtığı kanser vakalarıyla ilgili araştırma yapan Prof. Onur Hamzaoğlu'nu YÖK'e şikayet etmiş ve hakkında soruşturma açılmasına neden olmuştu.

Bingöl Üniversitesi Rektörü Gıyasettin Baydaş'ın oğlu ve kızı başta olmak üzere 5 akrabasının üniversitede akademisyen olması dikkat çekiyor. Bingöl Üniversitesi, Baydaş döneminde Said-i Nursi'nin kitaplarıyla evrim karşıtı konferansı düzenlemiş ve bu konferansa Baydaş konuşmacı olarak katılmıştı.

Abant İzzet Baysal Üniversitesi Rektörü Hayri Coşkun, 2010'da yapılan rektörlük seçimlerinde 129 oyla ikinci olmasına rağmen alan ataması yapılmıştı. Coşkun'un profesörlüğe yükseltilmesi ile ilgili usulsüzlük tespit edilmiş ve idari soruşturma sonuçlanmadan Abdullah Gül tarafından rektörlüğe layık görülmüştü.

Uşak Üniversitesi'nde 2011 yılında yapılan seçim sonucunda en çok oyu Prof. Adnan Şişman alırken, Abdullah Gül seçimi 40 oyla ikinci sırada tamamlayan **Sait Çelik**'i rektör olarak atamıştı.

Rize Üniversitesi'nde 2011'de rektörlük seçiminde, Prof. **Arif Yılmaz** 176 oy alarak birinci olmuş, ardından üniversitenin adı **Recep Tayyip Erdoğan Üniversitesi** olarak değiştirilmişti. Arif

Yılmaz Kasım 2012'de Recep Tayyip Erdoğan'a fahri doktora ünvanı vermişti.

Süleyman Demirel Üniversitesi Rektörü Hasan İbicioğlu, Cemaate yakınlığı ile biliniyor. 215 bin liraya makam arabası almasını eleştirenlere, "Güvenli olmak zorundayız. Araçların en lüksünü alacağım" diye cevap vermişti.

Kaynak: Onur Erem-BirGün gazetesi

Akademisyenlerin tepkisi büyüyor

ODTÜ'de yaşanan olaylarla ilgili, bazı üniversite rektörlerinin Başbakan Erdoğan'ı destekler nitelikte açıklamalar yapmasına tepki gösteren akademisyenler, öğrencilerle birlikte birçok eyleme katılmış ve bu üniversite rektörlerini kınamışlardır.

Üniversitelerin rektörden ibaret olmadığını, rektörün bir üniversite adına açıklama yapamayacağını ortaya koyan akademisyenler, eylemlerini sürdüreceklerini açıkladılar. Bir grup akademisyen bir çağrı yayınlarak, AKP Hükümeti'nin baskılarına ve yeni YÖK Yasa Tasarısı'na karşı 12 Ocak'ta Ankara'da olacağını duyurdular. Bolu Abant İzzet Baysal, Akdeniz, Hacettepe, ODTÜ, Isparta, Trakya, Van Yüzüncü Yıl üniversitelerinden öğretim elemanları ile Mülkiyeliler Birliği ve Üniversite Konseyleri Derneği adına yapılan açıklamada, Ankara Üniversitesi Cebeci Kampüsü önünde toplanarak, buradan Sakarya Meydanı'na yürüyeceklerini bildirdiler.

Son bir yılda öğretim üyelerine ve öğrencilere yönelik baskıların arttığını belirten akademisyenler, "Yeni YÖK Yasa Taslağı, gericiliğin örttüğü özelleştirme, üniversiteleri doğrudan sermayeye bağlama, akademisyenlerin iş güvencesi ve akademik özerkliğini yok etme planlarını dışa vurdu. ODTÜ'de yaşananlar AKP'nin YÖK'de dahil olmak üzere onca gücü ele geçirmesine rağmen üniversitelerdeki direnci kıramadığını gösterdi. ODTÜ'yü kınayan bir metne emirle imza atan rektörler, akademi adına yüzümüzü kızartırken, ODTÜ ile birlikte ayağa kalkın tüm akademisyen ve öğrenciler geleceğe ve ülkeye olan inancımızı tazeler" dediler.

Yeni YÖK tasarısına karşı Beyazıt'ta eylem

25 Aralık'ta Beyazıt

Meydanı'nda sendikalar, üniversite öğrencileri, öğretim üyeleri ve gençlik örgütlerinin çağrısıyla eylem yapıldı. Kitle Edebiyat Fakültesi, Beyazıt Tramvay durağı ve üniversite içinden meydana

yürüdü. "YÖK'e ve Yasasına geçit yok", "Asistan kıyımını durduracağız" pankartların taşındığı yürüyüşte, yasanın geri çekilmesi istendi. "YÖK kalkacak, polis gidecek üniversiteler bizimle özgürleşecek", "Eşit, parasız, bilimsel anadilde eğitim" sloganlarının atıldığı eylemde Eğitim-Sen, akademisyenler ve öğrenciler adına konuşmalar yapıldı. Konuşmalarda yeni yasanın üniversiteleri Anonim Şirket'e dönüştürdüğü vurgulandı. Eylemde ayrıca ODTÜ direnişi de selamlanarak, "öğrencilerin ve öğretim üyesi arkadaşlarımızın yanındayız" denildi.

KESK İzmir'de 28 Aralık'ta yaptığı eylemle 4b, 4c ve 50d'de çalıştırılan emekçilerin kadroya geçirilmesini talep etti.

Roboski'nin katilleri nerede?

Roboski katliamının birinci yılında, binlerce kişinin katıldığı eylemler gerçekleştirildi. Eylemlerde katillerin bulunması, yargılanması ve 34 köylünün katledilmesinin hesabının verilmesi istendi.

28 Aralık 2011'de, devlet Hakkari sınırındaki Roboski köyünde kaçığa giden 34 köylüyü bombalayarak katletmişti. Köylüler "kaçık"tan geçiyorlar ve sıkça sınırı geçiyorlardı. Bu durum, köyün yakınındaki karakol tarafından da biliniyor ve sorun çıkartılmıyordu. Ama 28 Aralık 2011 tarihinde, insansız hava araçları tarafından sınırı geçtiği tespit edilen köylüler, PKK'li oldukları gerekçesiyle bombalandı. Sonradan açığa çıktı ki, "istihbarat" ABD'den gelmiş, bombalama emrini ise Genelkurmay ve Başbakan birlikte vermişti. Üstelik köy, korucu köyü olarak biliniyordu ve en fazla kayıp veren aile de korucuydu.

Yapılan katliam, büyük bir tepki ve duyarlılık oluşturdu. Katliam lanetlendi ve hesabının sorulması, faillerinin yargılanması talebiyle eylemler yükseltildi. Roboski'de katledilenlerin ailelerine "sus payı" olarak verilen "tazminat"lar da reddedildi. Aileler, para değil, adalet istediklerini devletin yüzüne haykırdılar. Hatta sahte gözyaşlarıyla taziyeye gelen devletin kaymakamı, halk tarafından linç edilmekten son anda kurtuldu. Sonrasında Hakkari'de İçişleri Bakanı İdris Naim Şahin de halkın öfkesi karşısında canını zor kurtardı.

Bir yıldır verilen mücadele, devleti oldukça sıkıştırmış olmasına rağmen; mahkeme açma ve sorumlulara hesap sorma konusunda adım atılmıyor. Kurumlar suçu birbirinin üzerine atıyorlar. Halkın öfkesinin karşısında geri adım atmamak için, zamana yayarak geçiştirmeye, unutturmaya çalışıyorlar.

Sözde meclisin bünyesinde Uludere Alt Komisyonu kurulmuştu. Bu komisyon, katliamın bir yılı dolduğu halde, raporunu hazırlayıp sunamadı. Son gün basına sızan haberlerde ise, rapor taslağında, "sınırötesi operasyon için uygulanan hiyerarşi yöntemi uygulanmıştır. Kasıt yok, zincirleme hata var" dendiği anlaşıldı. Bu, katliam gerçekleştiği andan itibaren yapılan resmi açıklamaların tekrarından başka bir şey değildi. Komisyon üyelerinden Ertuğrul Kürkçü, taslağın kendileri görmeden basına dağıtılmasına tepki gösterdi. Katliam emrinin Genelkurmay tarafından verildiğinin zaten bilindiğini ve bunun hükümet onayı dışında düşünülemeyeceğini belirtti. "Erdoğan'ın hemen sonra Genelkurmay'a teşekkür etmesi, operasyonun hükümet onayı dahilinde olduğuna dair net göstergedir. Komisyon başkanlığı bunlar yokmuş gibi davranıyor" dedi. Ve "böyle bile olsa, komisyonun suç duyurusunda bulunması lazım" diye ekledi.

BDP Eşbaşkanı Selahattin Demirtaş da, Roboski katliamının yıldönümünde yaptığı konuşmada, emrin Başbakan tarafından verildiğini bildiklerini söyledi. "O akşam Başbakan'a telefonla, PKK'li bir grubun sınıra yaklaştığını ama içlerinde siviller olduğunu söylüyorlar ve operasyon için onay istiyorlar. Başbakan da 'vurun' diyor." Bu bilgiyi güvenilir kaynaklardan aldıklarını belirten Demirtaş, "34 PKK'li öldü olacaktı. Tek bir PKK'li çıkmayınca, durumun vahameti anlaşıldı. İlk anda 'kimse delilleri saklayamaz, burada çok açık bir hata var' dediler, ama işin Başbakan'a dayanağını bilmiyorlardı. Belki birkaç komutan harcanır diye düşünüyorlardı" diyerek, bugüne kadar faillerin neden bulunmadığını, komisyon raporunun neden bu şekilde hazırlandığını da açıklamış oldu.

Bu nedenle katliam protestoları yoğun bir öfkeyle gerçekleştirildi. En büyük eylem, katliamın merkezinde, Roboski köyünde yapıldı. HDK bileşenleri, sendikalar ve kitle örgütleri, 10 bin kişinin katıldığı bir anma düzenledi. Yollarda askerin çıkardığı engellere rağmen gelenler, Roboski'nin hesabını soracağını haykırdı. BDP eşbaşkanları ve milletvekilleri, sanatçılar konuşmalar yaptılar. Kürdistan'ın birçok kentinde yapılan anmalara, esnaflar da kepenk kapatarak destek verdi.

İstanbul'da ise HDK, 28 Aralık'ta saat 15.00'te Şişli Camisi önünde, saat 18.00'de Kadıköy İskele'de eylemler yaptı. Ayrıca Sultangazi, Gülsuyu, 1 Mayıs Mahallesi, Nurtepe, Karayolları Mahallesi, İkitelli semtlerinde de akşam yürüyüşler yapıldı.

İstanbul Üniversitesi öğrencileri aynı gün Edebiyat Fakültesi önünde toplanarak yürüyüş gerçekleştirdi. Kitlenin önünde polis barikat kurdu, ancak öğrencilerin kararlılığı barikatın kalkmasına neden oldu. Roboski eyleminin ardından öğrenciler bu kez de ODTÜ direnişiyle dayanışma göstermek için kapı önünde "ODTÜ'ye selam direnişe devam" pankartını açtı.

Aynı gün saat 18.00'de DİSK, KESK, TTB ve TMMOB'un çağrısıyla sendikalar, işçiler, emekçiler, devrimci kurumlar bir yürüyüş düzenlediler. Taksim Tünel'de toplanan yaklaşık 2 bin kişi "Roboski'yi unutmayacağız hesap soracağız" pankartı, dövizler ve meşalelerle yürüyüşe geçti. Yürüyüşe PDD de katılarak destek verdi. Yapılan açıklamada bir yıl boyunca Roboski katliamına yönelik herhangi hukuki bir gelişmenin olmadığı ve devletin olayın üzerini kapatmak istediği vurgulandı. Ancak işçi-emekçilerin katliamın sorumlularını bildiği ve hesap soruluncaya kadar eylemlerin devam edeceği belirtildi. Saat 21.00'de, İHD İstanbul Şubesi Taksim meydanında 34 dakikalık oturma eylemi gerçekleştirdi.

DHF'ye baskın ve tutuklama

13 Kasım'da aralarında İstanbul, İzmir, Dersim, Mersin, Adana'nın da bulunduğu 14 ilde Demokratik Haklar Federasyonu'na yönelik operasyon yapıldı. 61 kişi operasyonda gözaltına alındı. Alınanlardan 34'ü tutuklanarak çeşitli hapisanelere konuldu.

Polisin DHF'ye yönelik operasyonunun medya ayağında, hedef gösterilen devrimciler ve devrimci kurumlar faşistler tarafından silahlı saldırıya uğradı. İzmir'de DHF'yi ablukaya almaya çalışan faşistlere karşı, devrimci ve ilerici kesimler ortak tavır koydular.

Gözaltıları protesto etmek için İstanbul, İzmir, Dersim, Ankara, Adana ve Mersin'de prototo eylemleri yapıldı. 16 Kasım'da İstanbul'da Galatasaray Lisesi önünde protesto eylemi yapıldı. Eyleme aralarında PDD'nin de bulunduğu devrimci kurumlar destek verdi.

MKP gerillaları yakalandı

16 Kasım'da Dersim Ovacık'ta 24 MKP-HKO gerillası yakalandı. Bölgede gerillayı yakalamak için operasyon düzenleyen Türk ordusuyla gerillalar arasında çatışma çıktı. Çatışmadan sonra mağaraya çekilen gerillaların yerini tespit eden askerler, mağaraya kimyasal gaz attı. Gerillalar bir günlük bekleyişin ardından mağaradan çıktı ve gözaltına alındı. Sonrasında çıkarıldıkları Malatya Ağır Ceza Mahkemesi tarafından tutuklandılar.

TAYAD'lılar "öldürtmeyeceğiz" dedi

9 Aralık'ta Bahçelievler Yenibosna 75. Yıl polis karakoluna yapılan saldırının ardından yakalanan Nebahat Arıcı, polis tarafından dövülerek linç edilmek istendi. Polisin darbeleriyle beyin tası çökertilen Arıcı, Okmeydanı Hastanesi'ne kaldırıldı.

DHKP-C üyesi olduğu iddia edilen Nebiha Arıcı'nın kaldırıldığı hastanenin önüne gelen TAYAD'lılar, Halk Cepheçileri, Grup Yorum üyeleri ve avukatlar çevik kuvvetin saldırısına uğradı. saldırı ve işkenceyle gözaltına aldı. İki gün üst üste yaşanan saldırılarda 20 kişi gözaltına alındı.

13 Aralık ve 14 Aralık'ta mahkemeye çıkartılan devrimcilerden, 8'i tutuklandı, Grup Yorum üyelerinin de aralarında bulunduğu bazı devrimcilere ev hapsi ve yurtdışına çıkış yasağı konuldu.

MARAŞ ANMASINA DEVLET ENGELİ

Maraş katliamının 34. yılında Maraş'ta anma yapmak isteyen Alevi örgütleri ve ilerci kurumların önüne polis ve asker barikati kurularak engel olundu.

23 Aralık'ta İstanbul, Ankara, İzmir, Adana vb. illerden yola çıkanlar, Maraş girişinde, Narlı ve Pazarcık ilçelerinde durduruldu. Tıpkı geçen yıl olduğu gibi bu yıl da Maraş Valiliği anmanın yasaklandığını açıklayarak kente girişleri engelledi.

Sivas'ta, her 2 Temmuz'da, ülkenin dört bir yanından gelen kitleler, katliamın gerçekleştirildiği noktada, Madımak Otelinin önünde protesto gösterileri gerçekleştiriyorlar. Bu eylemler, ne kadar içeriği boşaltılmaya çalışılsa da, doğrudan katliamın hesabını soran bir nitelik taşıyor. 1993 yılında dinci gericilerin toplandığı noktada, bugün devrimci demokratların toplanıyor oluşu bile, bir gövde gösterisi ve meydan okumaya dönüşüyor. Üstelik, insanların yakılarak öldürüldüğü bir mekanın "kebabçı" yapılması gibi insanlık suçu kapsamındaki bir adımı, protesto eylemleriyle geri püskürtebilmişti. Bütün bu yaşananlar, devleti fazlasıyla rahatsız ediyor. Çünkü her protesto, katliamın devlet eliyle yapıldığı gerçeğini bir kere daha yüzlere çarpıyor, kitlelere hatırlatıyor.

Maraş'ta tam da bu nedenle, devlet protestoların kent içine girmesine engel oluyor. Çünkü Maraş'ta yaşanan da devletin bir katliamıdır ve zaman içinde üstünü örtmeye çalışmıştır.

Maraş'ta 24 Aralık 1978 tarihinde, dinci gericiler ve faşistler, bir provokasyon yaratarak, Alevilerin, devrimci-demokratların oturduğu mahalleye saldırdılar. Evlerin önceden işaretlendiği mahallede, 4 gün süren katliam boyunca, resmi rakamlara göre 111 kişi vahşice katledildi. Gerçekte ise bu rakamın 500 olduğu düşünülüyor. Binlercesi de katliamdan yaralı kurtuldu. Sonrasında gözaltına alınanlar, bıçaklarla insanları nasıl kestiklerini, hamile kadınların karınlarını nasıl desteklerini, bebekleri nasıl sopaların ucuna takarak savurdıklarını, kadınlara nasıl tecavüz ettiklerini, ne kadar korkunç bir vahşet uyguladıklarını anlattılar. Mahkeme ifadeleri ve sonradan ortaya çıkan MİT raporları, katliamın resmi ve sivil faşizm eliyle örgütlendiğini, saldırının hazırlıklarının önceden yapıldığını ayrıntılı olarak gözler önüne seriyor. En belirgin vurgu ise, asker ve polisin, katliamı sadece seyretmesidir.

'70'li yılların mücadelesi içinde başlatılmak zorunda kalan yargılamalar, 12 Eylül sonrasında eritildi. Maraş katliamıyla ilgili, 1991 yılına kadar süren davada, 804 sanık yargılandı, 29 kişi idam, 7 kişi müebbet hapis, 321 kişi de 1 ile 24 yıl arası cezalara çarptırıldı. Ancak bu cezalar, ya sanıklar cezaevinden kaçırılarak, ya da uygulanmayarak etkisiz hale getirildi, 1991 yılında çıkarılan kanunla da düşürüldü.

Katliamı örgütleyen faşistler, doğrudan devlet korumasına alındı. Devletin "derin" işlerinde tetikçi

olarak kullanıldılar. Kitlelere ve devrimcilere dönük pekçok saldırıda en önde yer aldılar. Öyle ki, katliamı başlatan kişi olan Ökkeş Kenger, lanetli ismini değiştirerek, Ökkeş Şendiller adıyla en büyük "ödül"e kondu, milletvekilliği bile yaptı.

Maraş katliamına karşı yıllar boyunca protesto eylemleri yapıldı. Maraş'ta, doğrudan katliam alanında yapılan ilk miting ise, 2010 yılında gerçekleşti. Binlerce kişi gitti Maraş'a. Ama değişen fazla bir şey yoktu. Miting sırasında elleri sopalı sivil faşistler, kitleye saldırmak istediler. Kurt işaretleri yaparak "Maraş geçmişini unutma" sloganları atarak provokasyon gerçekleştirilmeye çalıştılar. Ökkeş Kenger'in mitingi faşist bir grupla birlikte bürosunun balkonundan izlemesi ise, tam bir pervasızlık örneğiydi. Mitinge gelenler her koldan kuşatılmış, adeta yeniden katliam yapılacağı gibi bir baskı altına alınmıştı. Bütün bu girişimlere karşın, miting gerçekleştirildi.

Ancak devlet, ikinci bir Sivas yaşanmasını istemiyor, kitlelerin öfkesinin ve hesap sorma isteğinin Maraş sokaklarında yankılanmasına tahammül edemiyor. Onun için 2011 yılında yapılmak istenen miting engellendi. Yollarda durdurulan arabalara gazlı-coplu devlet saldırısı gerçekleştirildi. Maraş'a giremeyen kitleler, devletin saldırısına direnerek kararlılıklarını gösterdiler.

Benzer bir tablo, bu yıl da yaşandı. Devlet, Maraş mitinginin yapılmasına izin vermeyeceğini, gazlı-coplu saldırısıyla bir kere daha göstermiş oldu. Narlı ve Pazarcık ilçelerinde barikatla önleri kesilen kitle, otobanı trafiğe kapatarak slogan-

lar attılar ve barikatın üzerine doğru yürüdüler. İnsanlar panzerlerin önüne yatarken, polis ve jandarma, kitleye gaz bombaları ve tazyikli suyla saldırdı. Gaz bombaları isabet eden birçok kişi yaralandı. Kitle sık sık "Maraş'ın hesabı sorulacak", "Katil devlet hesap verecek", "Faşizme karşı omuz omuza", "Maraş'ı unutma, unutturma" sloganlarını attı. Sonrasında barikat önünde açıklama yapan kurum temsilcileri, uygulamanın faşizm olduğunu belirttiler ve Maraş'ın hesabının sorulacağını söylediler. Saatlerce süren bekleyişin ardından otobüslerle binen kitle, illerine geri döndü.

Maraş katliamının yıldönümünde Ankara, İstanbul, İzmir'de de eylemler yapıldı.

Devletin saldırısını püskürtecek olan tek şey, daha kitlesel ve daha kararlı bir direnişi örgütlemektir. Devletin Maraş'tan içeri kitleyi sokmama tutumu mutlaka kırılmalıdır. Önümüzdeki yıl Maraş protestolarını Alevi örgütlerinin inisiyatifine terk etmeden, daha güçlü ve kitlesel biçimde Maraş'a giderek, bu abluka kırılmalıdır. Devlet eliyle gerçekleştirilen her katliamın hesabı, kitlelerin sahiplenmesi ve direnişiyle sorulacaktır.

Alattin Karadağ anıldı

19 Kasım 2009'da Esenyurt'ta TKİP afişlerini yaparken, polisle çatışmaya giren ve infaz edilen Alaattin Karadağ, katledilmesinin 3. yılında İstanbul, İzmir ve Hatay'da yapılan eylemlerle anıldı.

19 Kasım'da İstanbul Esenyurt'ta Depo kapalı caddede toplanan BDSP "Alaattin Karadağ yoldaş ölümsüzdür! Devrimciler ölmez, devrim davası yenilmezdir" pankartının arkasında kortej oluşturdu. 19.30'da başlayan yürüyüşte Karadağ'ın resimleri ve kızıl flamaların yanı sıra meşaleler taşındı. Yürüyüşten önce depo durağında bildiri dağıtımı yapıldı. Karadağ'ın katledildiği yere kadar yapılan yürüyüş boyunca sloganlar atıldı, mahalle halkına ajitasyon konuşmaları yapıldı. Anma yapılan saygı duruşuyla başladı. Yoldaşlarının okuduğu şiirlerin ardından, BDSP adına yapılan konuşmada Karadağ'ın kişiliği ve mücadelesi, içinden geçilmekte olan dönemin gerekleri anlatıldı. Anma söylenen marşların ardından bitirildi. Proleter Devrimci Duruş ve Halkevleri de anmaya destek verdiler.

Hatay'da BDSP, Karadağ'ın mezarı başında anma yaptı.

Sokak ortasında insanların ve kameraların önünde katledilen Karadağ'ın davası da devlet tarafından sürüncemede bırakılmaya çalışılıyor. Sadece bir polisin yargılandığı davada, herhangi bir tutuklama yapılmazken, deliller de yok ediliyor. Karadağ'ın avukatlarının delillerin toplanması, kamera kayıtlarının incelenmesi ve olay yerinde keşif yapılması talepleri dikkate alınmıyor. Üstelik polisler olayın tanıklarını tehdit ederek ifadelerini geri çekirmeye çalışıyor. Karadağ'ın katillerinin yargılanması için eylemler sürüyor.

Şişecam işçileri işgalde “İkinci Tekel’i yaratacağız!”

Direnişlerle, grevlerle, grev yasaklarıyla ve buna karşı verdikleri mücadeleyle gündeme gelen Şişecam işçileri, bu kez Topkapı Şişecam fabrikasında direnişe geçti. İşçi sınıfının mücadele tarihinde önemli direnişlere imza atan Şişecam işçileri, Topkapı fabrikasının 31 Aralık’ta kapatılmak istenmesine karşı eylemler yaptılar ve 28 Aralık’tan itibaren fabrikayı işgal ederek direnişlerini bir üst aşamaya sıçrattılar.

444’ü Kristal-İş üyesi 572 işçinin çalıştığı fabrikayı Eskişehir’e taşımak istiyorlar. Bu taşınma, patron açısından pekçok önemli avantaj getiriyor. En başta, çoğu 20-25 yıldır çalışan, kıdem başta olmak üzere maaşları ve primleri ile patrona maliyeti giderek artan kadrolu ve çoğu sendikalı işçilerden “kurtularak”, asgari ücretle sendikası ve bir bölümü taşeron olmak üzere yeniden işçi alacak, böylece karını önemli ölçüde artıracak. Daha da önemlisi, Şişecam işçisinin tarihsel direnişinin izlerini, mücadele birikimini devralmamış yeni ve genç işçilerle çalışmaya başlayarak bir kuşak kopması yaratacak. Bu arada, devletin çıkardığı Teşvik Yasası’ndan da yararlanarak fabrikayı büyütecek, işini katlayacak.

Şişecam fabrikası 90’lı yılların başından itibaren parça parça özelleştirildikten sonra, sırasıyla kapatıldı. Buna karşı özellikle Paşabahçe’de 1991 yılında yaşanan direniş büyük bir önem taşıyordu. Zonguldak madencilerinin yolundan yürüyen Paşabahçe işçileri, sadece kendilerini ve ailelerini değil, bütün bir Paşabahçe halkını ve esnafını direnişin bir parçası haline getirmeyi başarmıştı. Ancak mücadelenin geriye düşmesiyle birlikte, fabrikaların kapatılması engellenemedi. Topkapı Şişecam ise son halka olarak kalmıştı.

28 Aralık’ta fabrikayı işgal eden işçiler, 30 Aralık’ta Beyoğlu Paşabahçe mağazasını işgal ettiler. Eyleme eşleri ve çocukları da katıldı. Mağaza içindeki işgale bir süre devam eden işçiler, arkasından İstiklal Caddesi’nde oturma eylemi yaptıktan sonra TRT binası önüne kadar yürüdüler.

Burada TRT’yi proteto ederek “neden işçi haberlerine yer vermiyorsunuz?” diye sordular.

Yine 30 Aralık’ta Bakırköy Paşabahçe mağazası önünde yapılan eylemde, özel güvenlik işçilere saldırdı. Saldırıya cevap veren işçilerden bazılarının yaralanması, işçilerin öfkesini ve kararlılığını artırdı. “Bundan sonra saldırdıklarında cevabımız daha sert olacak” diyen işçiler, işini savunmakla yaşam hakkını savunmanın aynı şey olduğunu, kendi mücadeleleri kendi deneyimleri içinde öğreniyorlar.

Yeni yıla ise fabrikada yaptıkları etkinlikle girdiler. Etkinliğe, işçilerin ailelerinin yanı sıra PDD, BDSP, SGDF, DİSK, KESK, Türk-İş Sendikal Güç Birliği Platformu, EMEP, TKP, Teksim işçileri, milletvekilleri ve parti yöneticileri katıldılar. Etkinlik öncesi, işçiler fabrikanın girişine direniş çadırını birlikte inşa ettiler. Etkinlik, işçilerin fabrika kapısında ailelerin de fabrika içinde yürüyüş yapıp orta avluda buluşmasıyla başladı. Buradan etkinlik alanına yürüyen işçiler “Biz bu yola baş koyduk ölmek var dönmek yok”, “İşçilerin birliği sermayeyi yenecek”, “Yaşasın sınıf dayanışması” sloganlarını attılar. Etkinlik Topkapı Şişecam işyeri baştemsilcisinin yaptığı konuşmayla başladı. Ardından Kristal-İş İstanbul Şubesi Başkanı Mürsel Kılıç, Kristal-İş Genel Başkanı Bilal Çetintaş, Levent Tüzel, Süleyman Çelebi, DİSK Genel Başkanı Erol Ekici, SGBP adına TÜMTİS Genel Başkanı Kenan Öztürk, KESK temsilcisi konuşmalar yaptılar.

Konuşmalarda mücadele kararlılığı dikkat çekerken, şişecam işçisinin direniş tarihine atıfta bulunarak “ikinci bir Tekel direnişi yaratma” kararlılığı vurgulandı. Ardından yemekhaneye geçen kitle, burada ailelerin ve işçilerin kolektif bir şekilde hazırladığı yemekleri yediler. İşçiler eylem ve etkinlik sırasında halaylar çektiler, sloganlar attılar.

İşçilerin coşkusu ve kararlılığı gerçekten de Tekel direnişini hatırlatıyordu. Konuşmalarında da Tekel’e ve Paşabahçe direnişlerine vurgular güçlüydü. Sohbet ettiğimiz işçilerin hemen hepsi, geçmişte

yapılan hataların tekrarlanmaması gerektiğini ve asıl belirleyici olanın bilinçli işçilerin tutumunu olduğunu vurguladılar. Özellikle son yıllardaki diğer direnişlerle dayanışma noktasında eksiklikler yaşadıklarını belirten işçilerden birisi, “Biz Havayolu işçileri direnişe başladığında sendikaya onların yanına ziyarete gidelim dedik. Ama sendika ha bugün ha yarın diyerek oyaladı, şimdi biz aynı durumdayız. Bana dokunmayan yılan bin yaşasın dememek gerekiyor” diyerek birleşik mücadelenin önemine dikkat çekti. Başka bir işçinin, “ODTÜ direnişi olduğunda bizim de buradan bir ses vermemiz gerekirdi. Hem onlardan destek isterken yüzümüz olurdu” sözleri ise, “sınıf dayanışması”nın sadece işçi eylemleriyle değil, mücadeleyi yükselten her kesimle yapılması gerektiğini vurguluyordu.

Şişecam fabrikaları kapatılırken kimsenin adam akıllı işin ciddiyetine varmadığını, diğer fabrikaların “sadece dedikodu” diyerek susturulduğunu, ama yıllar içinde fabrikaların kapanmış olduğunu gördüklerini söyleyen işçiler, uyanıklığın elden bırakılmaması gerektiğini ve fabrikadan hiçbir makinanın çıkmasına izin verilmeyeceklerini söylediler. Mücadelenin serteleşeceğinin de bilincinde olan işçiler, tarihsel bir süreç yaratmak istediklerini anlatarak, işçi-emekçi her kesimden destek beklediklerini belirttiler.

Farikada bekleyişlerine ve eylemlerine devam eden işçilere destek ziyaretleri sürüyor.

19 Aralık’ın hesabı sorulacak!

19 Aralık hapishane katliamının 12. yılında anma eylemleri yapıldı ve devlet protesto edildi. İstanbul, İzmir, Ankara, Mersin, Bursa, Eskişehir, Adana’da ve bu şehirlerdeki çeşitli semtlerde yürüyüşler, basın açıklamaları gerçekleştirildi.

19 Aralık 2000’de devlet, hücre sistemine geçebilmek için, 20 hapishaneye birden, 10 bin asker, gaz bombaları, kimyasal silahlar, otomatik silahlar, iş makineleriyle saldırmış, 29 devrimciyi kurşunlarla ve kimyasal silahlarla yakarak katletmişti. “Hayata dönüş” adını verdikleri operasyonun asıl adının “Tufan” olduğu, planların 19 Aralık’tan aylar önce hazırlandığı daha sonraki yıllarda öğrenildi.

İstanbul’da, 19 Aralık yıldönümünde Taksim’de ve Bayrampaşa Hapishanesi önünde yürüyüşler ve açıklamalar yapıldı. İstanbul İHD Şubesi’nin çağrısıyla bir araya gelen kurumlar, Taksim Tünel’den Taksim Meydanı’na kadar bir yürüyüş yaptı. “19 Aralık cezaevi katliamını unutmamak, unutmayacağız” İstanbul İHD Cezaevi İzleme Komisyonu imzalı pankartın açılmasıyla başlayan eylemde, katledilen devrimcilerin resimlerinin yanı sıra, katliamcılarının yargılanmasını isteyen dövizler taşındı. Sloganlarla gerçekleşen yürüyüşün ardından yapılan açıklamada, 19 Aralık katliamının devlet tarafından yapılmasına rağmen, sorumluların yargılanmadığı, delillerin karartılmaya çalışıldığı, katledilenlerin suçlu ilan edildiği vurgulandı. Katliamının sorumlularının yargılanması için mücadelenin

devam edeceği belirtildi. Yürüyüşe Proleter Devrimci Duruş okurları da “Zindanlar yıkılsın tutsaklara özgürlük”, “19 Aralık’ın hesabını soracağız” dövizleriyle katıldılar. Aynı gün Mücadele Birliği Platformu Galatasaray’dan Taksim Tramvay durağına yürüdü.

19 Aralık’ta öğle saatlerinde de Tecrite Karşı Mücadele Platformu Bayrampaşa Hapishanesi önüne yürüyüş gerçekleştirdi. Metro durağında toplanan yüzlerce kişi katliamı sloganlarla protesto etti. 16 Aralık’ta BDSP, Sağmacılar Metro durağında toplanarak Bayrampaşa Hapishanesi önüne yürüdü.

Devrimci kurumlar Gazi Mahallesi, Gülsuyu, Okmeydanı, 1 Mayıs, Sangazi, Nurtpe’de 19 Aralık’ın hesabının sorulacağını belirten eylemler gerçekleştirdiler. 22 Aralık’ta ise Halk Cephesi Cebeci Mezarlığı’nda mezar anması yapıldı.

Proleter Devrimci Duruş okurları, 19 Aralık’ın yıldönümünde merkezi yerlere ve çeşitli semtlere “Zindanlar yıkılsın tutsaklara özgürlük”, “19 Aralık’ı unutmamak, unutmayacağız” yazılı afişler yapıştırdılar.

Yeni yıla girerken GREV, DİRENİŞ ve SOKAĞIN GÜCÜ

İşçiler ve emekçiler, 2012 yılını sokak eylemleri ve grevlerle kapattılar. Dünyanın bütün ülkelerinde işçi ve emekçilerin ayak sesleri birbirine karıştı. Yılın bütün ayları protestolar, militan sokak eylemleri, grev, genel grevlerle geçti. Gelişmeler gösteriyor ki; 2013 işçi ve emekçilerin daha güçlü militan kitle eylemlerine sahne olacak...

Hindistan'da yapılan genel grevle 50 milyon kişi sokaklara çıktı. Hindistan tarihinin en kitlesel eylemini gerçekleştirdiler. Endonezya'da 2 milyon işçi grev bayrağını dalgalandırdı. Yunanistan genel grevler ülkesi oldu. Üç yıl içerisinde 53 büyük grev yaşandı. Bunların 23'ü genel grevdi. Keza Avrupa'nın Portekiz, İspanya gibi birçok ülkesinde, grevlerin ve sokak eylemlerinin ardı arkası kesilmedi. Bunların bazıları muazzam bir etki yarattı. İspanya maden işçilerinin grevi bunlardan biridir.

Yılın son aylarında mücadele çıtası daha yükseldi. Kasım ayı Avrupa işçi emekçilerinin eylem ayı oldu. Avrupa Sendikalar Birliği'nin çağrısıyla 24 saatlik genel grev yapıldı. Çağrıya bazı ülkelerin işçi ve emekçileri genel grevle karşılık vererek, hayatı felç ettiler. **Avrupa ülkelerinin işçi ve emekçilerinin aynı günde, aynı anda grev ve eylemlere çıkmaları, enternasyonal dayanışmanın zemininin güçlendiğini gösteriyordu.**

Elbette Türkiye'de Avrupa'daki kadar olmasa da, yükselen bu çitanın dışında değil. **Bir genel grev durumu yaşanmasa da, lokal direnişler, grevler ve sokak eylemleri yıl, boyunca artarak varlığını sürdürdü.** THY işçileri, Hey Tekstil işçileri, DHL, Roseteks, İKEA, Güven Elektrik, Bedaş, Texim, Ankara'da Togo, Cansel Malatyalı, İzmir'de Billur Tuz, Savran Deri, Senkromeç, Micha, Kipa, Hugo Boss, Eskişehir'de Arçelik, Bursa'da Renault, Bosch, Gaziantep'de tekstil işçileri, Bolu deri işçileri, Adana ayakkabı işçileri, Elazığ maden işçileri, Ordu Doğu Çay işçileri, Tekirdağ metal işçileri, vb. ilk akla gelenler. Ayrıca kamu emekçilerinin sokak eylemlilikleri ve bir günlük grevini, sendikaların yasal düzenlemelere karşı ortak protesto eylemlerini de eklemek gerekir.

Direnişlerin sürekliliği ve kendiliğinden patlayan eylemler; işçi ve emekçilerin, saldırılara karşı sessiz kalmayacaklarını, sinip geri çekilmeyeceklerini gösteriyor. Lokal direnişlerin yaygınlığı bir direniş geleneği oluşturduğu gibi, mücadelenin daha da yükseleceğinin habercisi aynı zamanda.

Neden, neye karşı

Kapitalist emperyalist sistemin krizi derinleştikçe, işçi ve emekçilere saldırılar artmaktadır. Krizin nedeni olan tekkelci sermaye kurtarma paketleri açılırken; asgari ücret, emekli maaşlar düşürülmekte, tatil ikra-

AKP hükümetinin saldırı yasaları, zam ve vergi soygunu, eğitim ve sağlıkta katkı payının artırılmasına karşı yürüyüş ve mitinglerle tepkiler ortaya kondu. Bunların birçoğu sendikalar üzerinden örgütlendi. Fakat kendiliğinden patlayan, işçi havzasını saran, bulunduğu kenti etkileyen, fiili grevi hayata geçiren eylemler, 2012'nin en önemli gelişmesi arasında yerini aldı. Bu direnişler, önümüzdeki yıl ve yıllarda, benzer patlamaların yaşanacağını göstermektedir.

miyeleri gasp edilmekte, eğitim, sağlık gibi toplumsal hizmetler paralı hale getirilmektedir. Örneğin Yunanistan'da asgari ücret yüzde 22, emekli maaşları yüzde 35 oranında indirilmiştir. Kitlesel işçi kıyımı da devam etmektedir. Bütün ülkelerde aşağı-yukarı benzer durumlar yaşanmaktadır.

Türkiye işçi ve emekçileri de bu saldırılardan nasibini fazlasıyla alıyor. **AKP hükümeti sermayenin istekleri doğrultusunda rekor düzeyde yasal düzenlemeler yaptı, yapıyor.** Sosyal haklardan yoksun, kayıtdışı güvencesiz, kuralsız çalıştırmanın adı esnek çalışma ve taşeron sistemi, temel çalışma biçimi olmuştur.

Esnek çalışmanın bu denli yaygın uygulandığı yetmezmiş gibi, AKP hükümetinin 2013 yılı programında "politika öncelikleri ve tedbirleri" bölümünde **"işgücü piyasasındaki katılımlar giderilecek ve esnek çalışma yaygınlaştırılarak hayata geçirilecektir"** deniyor. **Evden çalışma, uzaktan çalışma, iş paylaşımı vb uygulanmakta olan biçimlerin önü tamamen açılacak, yasal güvenceye alınacaktır.** Keza yürürlükteki iş yasasında bulunan ama fiilen birçok işyerinde uygulanmayan **"asıl iş taşeronu verilmaz"** maddesi kaldırılmak isteniyor. Çalışma ve Sosyal Güvenlik Bakanı Faruk Çelik'in çağrısıyla 15 Kasım'da yapılan toplantıda bunun sinyali verildi.

Yasal statüye kavuşturulan "özel istihdam büroları" (ÖİB) ile işçi simsarlarına rant kapıları açıldığı gibi, kiralık işçi piyasası oluşturuldu aynı zamanda. ÖİB'lerin üzerinden kiralanan işçilerin hiçbir sosyal güvencesi bulunmuyor. Patronlar, **"bizim işçimiz değilsiniz, biz sizi kiraladık"** diyerek adres olarak ÖİB'leri gösteriyor; ÖİB'ler ise, **"biz sadece aracıyız"** diyerek hiçbir sorumluluk almıyor. Güvencesiz, kayıtdışı, oldukça ucuz, hatta neredeyse "beleş işçi"

piyasası açılmıştır.

Esnek üretim biçimlerinin yaygın uygulanışı, iş cinayetlerini de artırdı. **Türkiye iş cinayetlerinde Avrupa birincisi, dünya üçüncüsü "ünvanını" koruyor.** Geçen yıl 1563, önceki yıl 1444 işçi, iş cinayetine kurban gitti. 2012 yılında yaşanan iş cinayetlerinin geçen yılın üzerinde olduğu kuvvetle muhtemeldir.

2012 yılının en kapsamlı saldırısı yılın son aylarında geldi diyebiliriz.

Sendikalar ve TİS yasasında yapılan değişikliklerle, **sendikal alan yeniden düzenlenerek, "ya yandaş sendikacılık-ya da sendikacılık" dayatıldı işçilere.** Görünürde yüzde 3'e düşürülen baraj, işkollarının birleştirilip azaltılmasıyla, eskinin yüzde 10'unun çok çok üzerine çıkarıldı. 29 sendika TİS yetkisini kaybetti. 30'un altında işçi çalıştıran patronlar, "sendikal tazminat" ödemekten muaf tutuldu. Böylece işçileri hiçbir engele takılmadan istedikleri an rahatlıkla işten atabilecekler. Ayrıca yeni düzenlemeyle, **grev yasağı olan sektörlerin sayısı artırıldı, grevin önündeki yasal engeller daha da katılaştırıldı.** Bakanlar Kurulu'nun "grev erteleme" yetkisi olduğu gibi korunurken, işçilerin grev ertelemeye karşı Danıştay'a itiraz hakkı kaldırıldı. Yüksek Hakem Kurulu yetkili ilan edildi. Keza kamu emekçileri sendikalarına dönük yapılan düzenlemeyle de, **kamu emekçilerinin hakları mevcut durumun daha gerisine çekildi, örgütlenmeleri daha bir zorlaştırıldı.** Ayrıca KESK'e bağlı emekçilerin üzerinde devlet baskısı artırılarak, onlarca KESK üyesi sudan sebeplerle tutuklandı.

Bütün bu saldırılara bir de temel tüketim mallarına yapılan zam ve vergilerin artırılmasını, ek vergi giderlerini eklediğimizde, işçi emekçilerin yaşamı, daha da kötüleşti. İşbirlikçi sendikacılar ise, bildik rollerini oynamaktan geri durmadılar. Saldırılara karşı diplomasi turları, pasif eylem biçimleriyle tabanını oyalamakla geçirdiler yılı. Diğer taraftan koltuklarını bir süre daha korumak için devletle gizli kapılar arkasında kirli pazarlıklar yapmayı ihmal etmediler. Sendikalar ve TİS yasasının düzenlenmesinin altına Türk-İş ve Hak-İş genel merkezleri imzalarını atarlarken, DİSK ve Türk-İş'e muhalif Sendikal Güçbirliği Platformu, yasanın onaylanacağı son günlere doğru göstermelik eylemlerle durumu kurtarmaya çalıştılar.

Patlayan öfke yükselen kitle eylemleri

Başta Avrupa'da olmak üzere dünyanın her yerinde dalga dalga yükselen işçi ve emekçi eylemleri, burjuvaziye korku salmış durumda. Eylemlerde öne çıkan **"krizin faturası krizi çıkaranlara"** sloganı, kriz şahsında kapitalist sistemi ve onun sahibi burjuvaziyi hedeflediklerinin ifadesi.

Türkiye'de, Avrupa'daki düzeyde olmasa da, direniş ve eylemliliklerdeki süreklilik, kendiliğinden

öfke patlamaları, mücadelenin giderek yükseleceğini gösteriyor.

Ağır çalışma koşullarına ve düşük ücret politikalarına karşı sendikalarda örgütlenen işçiler, işten atılma ile karşılaştılar ve fabrika önlerini direniş alanına çevirdiler. Keza ücretlerini alamayan işçilerin de başvurduğu yöntem, fabrika önü direnişler oldu. Elbette eylem ve direnişler fabrika önü direnişleriyle sınırlı değil, AKP hükümetinin saldırı yasaları, zam ve vergi soygunu, eğitim ve sağlıkta katkı payının artırılmasına karşı yürüyüş ve mitinglerle tepkiler ortaya kondu. Bunların birçoğu sendikalar üzerinden örgütlendi. Fakat kendiliğinden patlayan, işçi havzasını saran fiili grevi hayata geçiren eylemler, 2012'nin en önemli gelişmesi arasında yerini aldı.

Kendiliğinden öfke patlamasına dönüşen bu eylemlerin etkisi, yerelliğiyle sınırlı kalmadı, bulundukları organize sanayiye sardı; kenti etkiledi, etki gücü genele yayıldı. Havza ve kent direnişi potansiyeli taşıdıkları gibi, önümüzdeki yıl ve yıllarda, benzer patlamaların yaşanacağını göstermektedir.

Bosch, Renault, Tofaş, Arçelik işçisinin kendiliğinden patlayan öfkesi, sadece TİS talepleri ve Türk Metal çetesine karşı görülebilir mi? Kuşkusuz hayır! Her ne kadar işçiler, Türk Metal'e karşı ayaklanıp Türk Metal'den istifa etmeyi istedilerse de, ağır çalışma koşulları, düşük ücret, idari baskılar, onur kırıcı davranışlara karşı yıllardır biriken öfkenin patlamasıydı yaşanan. Elbette işbirlikçi çeteci Türk Metal, bu sömürü ve baskının etkin bir parçasıdır. Türk Metal bir sendika değil, metal patronlarının tetikçiliğini üstlenmiş çete organizasyonudur. İşçilerin Türk Metal'e tepkisi, haklı ve oldukça önemlidir.

Türk Metal ve onun hazırladığı TİS taslağına karşı patlayan öfke, bütün metal işçilerinin, hatta Türkiye işçi sınıfının öfkesidir. Diğer işyerlerinde görülen, sokaklara taşan, fabrikaları işgal eden patlamalarda olduğu gibi...

Yine 6 bin Gaziantep tekstil işçilerinin kendiliğinden patlayan 11 günlük fiili grev, çok anlamlıdır. Bu grevle, grev yasaları fiilen delinmiştir. 7 işyerinin işçisi, yasaları hiçe sayarak fiili grevi hayata geçirdi. Üstelik bu işyerlerinin bazılarında işçiler sendikalı. Üyesi oldukları sendikaları da bir kenara iterek eylemi hayata geçirdiler. **Sarı sendikacıların “yasalar el vermiyor”un hükmünü kırdılar. Kendi kurdukları “fabrikalar arası koordinasyon komitesi” ile eylemlerini yöneterek, belli kazanımlarla sonlandırdılar.** Sonrasında bazı işçilerin işten atılmasının önüne geçememişlerse de, işyeri komiteleri, koordinasyon komitesi gibi taban örgüt-lülükleri üzerinden kendi özgüçlerine dayanarak harekete geçmiş olmaları çok anlamlıdır. Bununla birlikte, devrimci örgütlere ve sendikalara, “örgüt-süz-tarafsız” kalmak adına mesafeli durmaları gibi olumsuzlukları da vardır. Bundan dolayıdır ki, kazanımlarını koruyamamışlar, grevden sonra işten atılmalara sessiz kalmışlardır.

Elbette bu durum, Gaziantep tekstil işçisinin gerçekleştirdiği eylemin büyüklüğünü ve önemini ortadan kaldırmaz. Sınıfın hanesine yazılacak olan, yasalara rağmen grev yapılabileceğidir. İşçiler başlangıçta fiili grevin anlamını bilince çıkarmamış olabilirler. Nihayetinde kendiliğinden patlayan bir eylemdir. Fakat gidilmesi gereken yolu göstermişlerdir. Bir diğer önemli nokta da, oluşturduk-

ları taban komiteleridir. Ve bir bütün olarak organize sanayiye kapsamasıdır.

Eylem biçimleri

Fabrika önü direniş, işçilerin en çok başvurduğu eylem biçimidir. Çadırılı fabrika önü direnişlerin bazıları oldukça uzun sürdü, ayları, yılları bulan oldu. Çadır direnişleri değişik eylem biçimleriyle beslendi. Belli saatlerde slogan atmak, yürüyüşler örgütlemek, direnişi başka etkinliklere taşımak, başka eylem ve direnişlere dayanışmalar örgütlemek, belirlenmiş merkezi yerlerde her hafta yürüyüşlü basın açıklaması yapmak, aynı il sınırları içerisindeki direnişleri bir platform biçiminde ortaklaştırmak vb... Yanısıra blokaj eylemleri, direnişi patronların evleri önüne taşımak gibi biçimler de devreye sokuldu. Keza kısa süreli işgal eylemleri, merkezi yerlere, yüksek binalara pankart asmak, mitingler, Ankara yürüyüşleri vb eylem biçimleriyle mücadeleyi sürdürdüler.

Yapılan her eylemin, sınıf mücadelesine katkıları oldu, oluyor. Devletin ve patronların tüm baskılarına rağmen ayları deviren kararlı, ısrarlı direnişler önemsiz değildir. Gösterilen kararlılık bile, tek başına anlamlıdır. Bu kararlılıktır ki, Roseteks, Güven Elektrik, Teksim, Cansel Malatyalı, Gaziantep tekstil işçileri gibi birçok yerde kazanın getirmiştir. Fakat blokaj ve patronların evleri önünde eylem yapmanın

etkisi ve hükmü daha fazla olmuştur. Bu eylem biçimleri patronları oldukça rahatsız ediyor, nereye gitseler işçilerin öfkesini enselerinde hissetmelerini getiriyor, korkularını büyütüyor. Blokaj eylemleri daha çok satış mağazalarının önünde kısmi bir şekilde yapıldı, yapılıyor. Bunu üretim merkezlerine taşımak; orayla birleştirerek üretimi durdurmak, girdi çıktıları engellemek başarılırsa, elbette etkisi daha büyük olur, kazanımı da...

* * *

2012 yılı boyunca işçi ve emekçilere dönük birçok saldırı oldu, çıkan yasaların hepsi, varolan haklarını gaspetmeye dönüktü. Buna karşın işçi ve emekçiler, direnişe geçtiler. Gösteri, işgal, grev, blokaj vb. her biçimi kullanarak haklarını savundular, saldırılara sessiz kalmayacaklarını gösterdiler. 2013 yılında saldırılar hız kesmeyecektir. Fakat işçi ve emekçilerin de direniş ve eylemleri daha da büyüyecek ve yayılarak sürecektir. Kendi deneyimleriyle öğrenecekler, her defasında daha ileri adımlar atacaklardır. Burada önemli olan, öncü güçlerin hazırlığı, işçi ve emekçilerle olan bağlarıdır. Bu yöndeki engelleri, yalan ve demagogileri aşabilme iradesi ve çabasıdır. İşçi ve emekçilerin kazanımlarını kalıcı hale getirmesi ve yeni kazanımlar elde edebilmesi; bu konuda alınacak mesafeye bağlı olacaktır.

Direnen işçiler kazanıyor

Kasım ve Aralık ayı içerisinde işçi direnişlerinin bazıları kazanımla bitti. Aylardır direnişlerini çadırlarda, meydanlarda, caddelerde, patronların evlerinin önünde sürdüren işçiler, taleplerinin karşılanmasıyla direnişlerini zaferle sonuçlandırdılar. Bu durum aynı zamanda işçi ve emekçi mücadelesine moral taşıdı.

8 Mart'tan beri direnişlerini sürdüren **Roseteks** işçileri, işyerlerinin önündeki direnişlerini, patronun ortağı olduğu Köşebaşı restoranları önüne taşıdı ve polisin saldırılarına uğradı. İnatçı ve kararlı biçimde sürdürdükleri direnişleri, alacaklarının karşılanması üzerine bitirildi. Roseteks işçileri aynı zamanda Taksim'de her cumartesi yapılan direnişçi işçi yürüyüşüne de düzenli katılım gösterdi.

30 Ağustos'ta resmi tatil olduğu için işe gitmeyen ve patronlar tarafından darp edilerek işten atılan **Darkmen** işçileri, Güngören'deki işyeri önünde yaptıkları direnişlerini Laleli'deki Darkmen fabrikasının önüne, ardından da patronun evinin önüne taşıdılar. Günlerce süren direnişlerinde polisin ve patronların saldırısına uğradılar. Onlar da alacaklarının verilmesi üzerine direnişlerini kazanımla sonuçlandırdılar.

Bedaş işçileri direnişlerine, iki aylık alacaklarını alamadıkları için 21 Mayıs'ta başladılar. 14 Aralık'a kadar, Bedaş önünde açtıkları çadırdan 24 saat bekleyen işçiler, Boğazköprüsü işgali de dahil olmak üzere birçok eylem gerçekleştirdiler. 33 hafta boyunca her Cuma Galatasaray'dan işyerlerine kadar yürüyüşler yaptılar. 207. günde Bedaş'a pankart asmak istediler. Direnişin 208. gününde imzalanan protokolle, direnişçi sayaç okuma işçilerinin, ihaleyi kazanan 3 şirket bünyesinde, eski çalıştıkları yerlere göre dağıtılmasını karara bağladılar. Enerji-Sen üyesi olan Bedaş işçileri, böylelikle ikinci direnişlerini de kazanımla bitirmenin coşkusunu yaşadılar. Ancak elektrik ihalesinin yapılması ve yeni bir şirkete devredilmesinin ardından, yeni saldırılarla karşı karşıya kalma ihtimalleri yüksek. Direniş boyunca kazandıkları deneyimler, hata ve eksikliklere ilişkin çıkardıkları sonuçlar, yeni direniş süreçlerinde yol gösterici olacaktır.

Dev Sağlık-İş üyesi **Süreyyapaşa Hastanesi** işçileri, ihaleyi alan firmanın dayatmasını kabul etmeyince işten atıldılar. 3 işçi 3 Temmuz günü çadır kurarak direnişe başladılar. 145 gün sonunda bir işçinin hemen, iki işçinin de daha sonra işe başlamasının kabul edilmesiyle direniş kazanımla sonuçlandı.

Bursa Uludağ Tıp Fakültesi'nde, 29 Kasım'da yapılmak istenen ihalenin yasadışı olduğunu ilan ederek eylem yapan Dev Sağlık-İş üyesi işçilerden 17'si işten atıldıktan sonra direnişe geçmişti. Sağlık işçileri 11 Aralık'a kadar sürdürdükleri direnişlerini başarıya ulaştırdılar ve işe döndüler.

İstanbul Bilgi Üniversitesi'nde 24 Ağustos'ta Dolapdere kampüsündeki binaların birinin yıkılacağını öne sürerek önce 13, arkasından 7 işçinin işine son verilmişti. Sosyal-İş üyesi işçiler, bunun örgütlenmeye yönelik bir saldırı olduğunu belirterek 4 Eylül'de direnişe geçti. Bilgi Üniversitesi rektörlüğünün bulunduğu Silahtar'daki Santralistanbul kampüsünde başlayan direniş, basın açıklamaları, imza toplama eylemleriyle devam etti. Direnişe geçen 3 işçiye sendika üyesi işçilerin yanı sıra öğrenciler, akademisyenler, ilericiler ve devrimci kurumlar da destek verdi. 80 günlük direniş sonucunda, 3 işçi 26 Kasım'da eski haklarıyla işbaşı yaptı.

✓ Devletin resmi kurumu TÜİK bile açlık sınırını 1000, yoksulluk sınırını 3000

olarak açıkladı. Asgari ücret ise son olarak yüzde 3'lük zam ile 780 oldu. Net asgari ücret, açlık sınırı olarak tanımlanan tutarın yüzde 81'ini, yoksulluk sınırı olarak tanımlanan tutarın da ancak yüzde 24'ünü karşılayabiliyor.

✓ Sendika örgütlülük düzeyi, darbe dönemlerinin bile gerisine düştü. SGK'nın Nisan 2011 verilerine göre, Türkiye'de toplam 10 milyon 314 bin 95 işçi var. Bu işçilerin 922 bin 188'i sendika üyesi. Yani sendikalaşma oranı, yüzde 8,94. Sendikalar ve Toplu İş Sözleşmesi Yasası ile işçilerin büyük bir bölümünün örgütlenme ve toplu sözleşme hakkı elinden alındı. Memurlara ise grevsiz, yaptırımı olmayan toplu sözleşme düzeni getirildi. 15 milyon civarındaki ücretliden toplu sözleşme hakkını kullanabilenlerin sayısı, 500 bini bulmuyor. Buna karşın "yandaş sendikacılığın" en tipik örneği Memur-Sen, üye sayısını 10 yılda 42 binden 600 bine çıkardı.

Rakamlarla işçi ve emekçilerin durumu

✓ İşsizlik resmi rakamlarda yüzde 10 civarında. Ancak gerçek işsizliğin yüzde 20'lerde olduğu sendikalar tarafından saptanmış durumda. Çalışma çağındaki nüfus, her yıl 800-850 bin arasında artmasına karşın, bu kişilerin ancak yüzde 50'si, yani 400-450 bini işgücü piyasasına girebiliyor.

✓ Son 10 yıl içinde yaklaşık 11 bin işçi iş cinayetlerinde hayatını kaybetti. Her gün ortalama 4 işçi yaşamını yitiriyor, altı işçi iş göremez hale geliyor.

✓ İşsizlik Fonu, devletin gelir kaynağı haline dönüştü. Fonda biriken 11 milyar 223 milyon 207 bin TL'lik gelir, hazineye aktarıldı.

✓ Gerçekleştirilen grev sayısı yıllara göre azaldı. 2010 yılında bin, 2011 yılında 800, 2012'de ise toplam 582 kişiyi kapsayan 7 işyerinde grev gerçekleşti. Bunun nedeni sendikaların etkisizliği ve grevlerin "milli güvenlik" gerekçesiyle ertelenmiş olması.

✓ Son 10 yıldaki tarım politikaları ile tarım iyice çökertildi. Tarımın istihdama olan katkısı yüzde 75'lerden yüzde 25'lere; GSMH'ye olan katkısı yüzde 50'lerden yüzde 8'lere geriledi. 2002 yılında toplam işlenen tarım alanı 3.5 milyon hektar iken, 2011 yılında 2.9 milyon hektara düştü.

ASGARİ ÜCRETE PROTESTO

Her yıl tekrarlanan asgari ücret tiyatrosu bu yıl da tekrarlandı. Elektriğe, doğalgaza, suya son bir yıl içinde yapılan zamlar, yüzde 100'e yaklaşıırken, işçi ve emekçilerle dalga geçerek yüzde 3 zam önermeleri dahi, bu toplantıların sadece göstermelik olduğunu açığa vuruyordu.

Asgari ücret görüşülürken DİSK ve Türk-İş'in muhalif kesimini oluşturan Sendikal Güç Birliği Platformu eylemler yaptı. 19 Aralık'ta DİSK, Saraçhane'de İstanbul Çalışma Müdürlüğü önünde; SBGP'de de Taksim'de eylem yaparak, yüzde 3'lük sefalet zammına tepkilerini gösterdiler.

Basın açıklamalarında, asgari ücretin yaşanacak seviyeye çekilmesi, görüşmelerin kamuoyuna açık olması ve toplu pazarlıkla yürütülmesi istendi. Bu toplantılarda anlaşma olmazsa işçilerin grev hakkını kullanması gerektiği vurgulandı. Ayrıca asgari ücretliye su, elektrik, doğalgaz kullanımının ve ulaşımın belli bir miktara kadar ücretsiz olması gerektiği belirtildi.

Hey Tekstil'de direniş yaygınlaşıyor

2012'nin Şubat ayında Aynur Bektaş tarafından işten atılan ve hiçbir alacakları verilmeyen Hey Tekstil işçileri direnişlerini ve eylemlerini yaygınlaştırıyorlar.

Hey Tekstil'in Güneşli'deki fabrikası önünde uzun bir süre çadırda bekleyen işçiler, eylemlerini ilk etapta Bakırköy Meydanı'na taşıdılar, ardından da direnişteki diğer işçilerle birlikte her Cumartesi Taksim'e. 15 Kasım'dan sonra ise direnişlerini Levent'te bulunan TOBB'un önüne taşıdılar.

Meclis'ten onur nişanı sahibi Aynur Bektaş'ın da yöneticilerinden biri olduğu TOBB'a yürüyen işçilerin önüne polis barikatları kuruldu, işçiler defalarca polis saldırısına uğradılar. Buna rağmen kararlılıkla her gün TOBB'un önüne gitmeyi sürdürüyorlar. İşçiler ayrıca Mecidiyeköy'de bir binaya da direnişlerini duyuran büyük bir pankart astılar ve polis tarafından gözaltına alındılar.

8 Aralık'ta patronların Etiler Maya Residence'de bulunan evinin önüne taşıdılar direnişi. Taksim'deki işçi yürüyüşünün ardından Etiler'e geçen işçiler, taksi durağında pankart açarak rezidans girişine kadar yürüdüler. Konuşmalarında Aynur Bektaş'ın işçilerin-emekçilerin haklarını çalarak bu zengin yaşamı sürdürdüğüne dikkat çeken işçiler sloganlarını attılar. Eylem boyunca rezidans binasından işçilere alkışlarla destek olanlar da vardı. Eylem yerine gelen polis, olayın büyümemesi için, eylemi izlemekle yetindi. Yarım saat süren eylemin ardından işçiler, "Aynur Bektaş hiçbir yerde rahat edemeyecek" diyerek eylemi sonlandırdılar.

Sağlık işçisi sürgüne direniyor

Koşuyolu Hastanesi'nde, Dev Sağlık-İş sendikası işyeri temsilcisi olan Ziya İncedere, Bayrampaşa Devlet Hastanesi'ne sürgün olarak gönderilmesine karşı direniyor. İncedere daha önce de 34 günlük bir direnişte yer almış ve direniş kazanımla sonuçlanmıştı. Ziya İncedere direnişini hafta içi akşam 20.00'ye kadar sürdürüyor ve kendisini sendika üyesi işçilerin yanı sıra ilerici kurumlar da ziyaret ediyorlar. Proleter Devrimci Duruş okurları, 30 Aralık günü Koşuyolu Hastanesi'ne bir grev ziyareti gerçekleştirerek Ziya İncedere ile direniş üzerine sohbet ettiler.

Samsun Gazi Devlet Hastanesi'nde iki yıl önce başlayan direniş devam ediyor. Samsun'daki partiler, sendikalar ve kurumlar 16 Aralık'ta direnişçi işçileri ziyaret ettiler.

Devrimci Sağlık-İş üyesi işçiler 5 Aralık'ta taşeron sistemini protesto etmek için 30 saatlik oturma eylemi gerçekleştirdi. Taksim İlkyardım Hastanesi önünde gerçekleştirilen eyleme Süreyyapaşa işçileri, Koşuyolu Hastanesi'nde direnişine devam eden işçi de katılım gösterdi. Kurulan çadıra 30 saat boyunca DİSK üyesi sendikaların işçileri ve yöneticilerin yanı sıra ilerici kurumlar da destek ziyaretinde bulundu. Oturma eylemine

katılan işçiler halaylar ve türkülerle, yapılan konuşmalarla ve atılan sloganlarla taşeron sistemine olan tepkilerini dile getirdiler. Devrimci Sağlık-İş Sendikası Genel Başkanı Arzu Çerkezoğlu, yaptığı konuşmada taşeron sisteminin kaldırılmasını istedi.

Güzeltepe’de polis korumasında cami inşaatı: RANT ve ASİMİLASYONA KARŞIYIZ!

İstanbul Eyüp'teki Güzeltepe Mahallesi'nde, asimilasyon ve rantın halkalarından biri daha devreye sokulmaya çalışılıyor. Mahallede yeni bir cami inşaatı başlatıldı.

İnşaat yaklaşık 20 yıldır proje halinde bekliyordu. Mahalle halkının mücadelesi, bu projenin raftan inmesini engelliyordu. Bugün ise, doğrudan devrimcilerin oyuyla seçilmiş mahalle muhtarı ve bazı devrimci yapıların desteğiyle, bu AKP projesi hayata geçirilmek isteniyor.

Güzeltepe nüfusunun büyük bölümü Alevi olmasına rağmen, halihazırda 8 tane cami var zaten. 9. caminin kurulması bir ihtiyaç değil; Alevileri asimile etme ve rant alanı yaratma çabasının ürünü. Üstelik tepkileri azaltmak için, mahalle halkına kültür merkezi ve cemevi yeri tahsis edileceği vaadi sunuluyor. Üstelik, muhtarın bu dinci gerici projeye önyak olması ve bazı devrimci yapıların buna destek vermesi kitlelerde bir yanılsama yaratma amacıyla kullanılıyor. Devrimci geleneği güçlü olan mahallede, bu tablo nedeniyle bir kafa karışıklığı yaratılmaya çalışılıyor.

Esasında mahallenin, cami değil ama, kültür merkezi, cemevi, kreş, lise, yeşil alan vb birçok önemli ihtiyacı var. Zaten caminin bulunduğu alan mahallenin okuluna aitti. Süreç içinde bu alana bir cami inşa edildi. Sonrasında ise "cemaate yetmiyor" bahanesiyle genişletilme çalışmalarına başlandı. Kitle mücadelesi sonucunda, önce yeşil alan yapılacağı, sonra sağlık ocağına çevrileceği vb değişiklikler yapıldı, arkasından gündemden düşürüldü. Sağlık ocağı başka bir alana yapıldı. Kamuya ait olan bu alan ise, kimsenin haberi olmadan cami derneğinden birilerine satıldı. Diyanetten alınan "ibadethane yeri" belgesi de kullanılarak işi meşrulaştırmaya çalıştılar. Son aşamada ise belediye başkanı, kaymakamlık ve muhtarlık devreye girerek inşaatı başlattılar. Ortaya dökülen spekülasyonlara karşı devrimci kurumlar halkla beraber projenin asıl amacını teşhir etti ve inşaatın durmasını istedi. Bu amaçla toplantılar düzenlendi, geniş bir çevre bu toplantılara katıldı. Bununla birlikte çeşitli eylemler örgütlendi. Bu arada, muhtar, çeşitli yalanlar ve karalamalarla durumu çarpıtmaya, kitlelerin bilincini bulandırmaya çalıştı.

Güzeltepe’de de evler işaretlendi

Alevilere dönük sindirme ve asimilasyon politikası, Maraş'ta katliam protestosunun engellenmesiyle, Malatya'da Ramazan'da sahura kalkmayan ailenin evinin tahrip edilmesiyle, birçok ilde Alevilerin kapılarının işaretlenmesiyle, Cemevlerinin yoksayılması bazı yerlerde açıktan engellenmesiyle, üniversite sınavına din dersi sorularının da eklenmesiyle, Alevi nüfusun fazla olduğu mahallemizde ihtiyaç olmayan bir caminin inşaatıyla sürdürülüyor. Devrimcilerin desteğiyle seçilen muhtar ise, mahallenin ihtiyaçlarına dönük projeler için uğraşacağına, bu dinci gerici politikanın aleti oluyor.

Aralarında PDD, TKP, Halk Cephesi, SDP, TÖP'ün yanı sıra mahallede bulunan köy derneklerinin ve PSKAD'ın bulunduğu kurumlar, "Camiye değil rant karşıyız" sloganıyla eylemlere başladılar. Afişler, yürüyüşler, bildiri dağıtımı, imza standları, kitle toplantıları vb. halkın yoğun katılımıyla sürüyor. Eylemler, devletin yoğun baskısı altında gerçekleşiyor. Mesela eyleme çağrı için yapılan afişler, sivil polisler tarafından sökülüyor. 25 Kasım'da yapılan eylemin ardından, cami inşaatı durana kadar her pazar günü eylem yapma kararı alındı.

Mahallede cami inşaatına karşı direnişin büyümesi, devletin psikolojik saldırısını da artırdı. 29 Aralık gecesi, mahalledeki 10 ev siyah spreyle işaretlendi. Olayın farkedilmesi ve mahallelinin harekete geçmesi üzerine, işaretlemeyi yapanlar kaçtılar. Daha önce başka Alevi mahallelerinde de gerçekleşen bu saldırı, kitlenin tepkisini büyüttü. Her pazar günü yüzlerce kişinin katılımıyla yapılan yürüyüş, 30 Aralık günü 2 binden fazla mahallelinin katılımıyla gerçekleşti. Kapıların işaretlenmesine tepki duyan halk, yürüşüye katılarak bu tepkisini ve saldırıya karşı sessiz kalmayacağını gösterdi.

Devrimci 1 Mayıs Platformu'ndan 1 MAYIS'A ÇAĞRI

Devrimci 1 Mayıs Platformu 2013 1 Mayıs'ında da Taksim'de olacağını açıkladı. 28 Aralık'ta Taksim Metro çıkışında toplanan Platform bileşenleri, Devrimci 1 Mayıs Platformu imzalı "1 Mayıs'ta Taksim'deyiz" pankartını açtı.

Platform'un, bugünden harekete geçmesinin amacı, Taksim inşaatının durdurulmasıdır. Taksim meydanının harabeye çevrilmesinin bir nedeni, İstanbul'un en merkezi yerinde yeni bir rant alanı açılmasıdır. Ancak bundan çok daha önemli olan unsur, devletin bu alandan korkusudur. 2012 1 Mayıs'ının görkemli ve kitlesele geçmesi, bu korkunun en önemli nedenidir. Üstelik, son iki yılda, Avrupa ve Arap ülkelerinde sokaklara dökülen kitlelerin, kent meydanlarını işgal etmesi, buralarda direniş odakları oluşturmaları, benzer durumun ekonomik krizden giderek daha fazla etkilenmekte olan Türkiye'de de yaşanabileceği korkusunu derinleştirmektedir. Bu nedenle devlet, Taksim'in bir direniş odağı olmasını engellemek amacıyla bugünden harekete geçmiştir.

Devrimci-demokrat kurumlar ve sendikalar da, bu bilinçle davranmalı, inşaatın durdurulması ve Taksim'in eski haline getirilmesi için bugünden harekete geçmelidirler.

TAKSİM İŞÇİ-EMEKLİLERİN, HALKIN MEYDANIDIR! TAKSİM 1 MAYIS ALANIDIR!

İstanbul Büyükşehir Belediyesi Meclisi'nden AKP'nin çoğunluk oylarıyla apar topar alınan bir kararla Taksim Meydanı halka kapatılmak isteniyor.

Her zaman yaptıkları gibi yalanla, demogojiyle Taksim Meydanı'nın yayalara açılacağı söyleniyor. Daha şimdiden görüldüğü gibi yapılan, Taksim Meydanı'nın insansızlaştırılması, halka kapatılmasıdır.

Bugüne kadar ne zaman halkın yararına, işçi-emekçilerin yararına düzenleme yapıyoruz deseler, katlanılmaz hayat koşullarının daha da kötüleştiğine tanık olduk. Bu sefer farklı olacağını neden düşünelim?

Taksim, bu ülkenin siyasi mücadele tarihinde, önemli yere sahip bir alandır. 40 yıldır Taksim Meydanı 1 Mayıs'larla birlikte anılmaktadır. 1977'de 34 yoldaşımızı şehit verdiğimiz ve 78 yılından itibaren 1 Mayıs'lara kapatılan alanın adıdır. Sonrasında, tekrar kazanmak için bedeller ödediğimiz, bu uğurda 89'da Mehmet Akif Dalcı'nın şehit düştüğü ve 2007'den itibaren sokak sokak çatışarak tekrar 1 Mayıs'a kazanılan 1 Mayıs alanıdır.

Yıllarca gazla, copla, on binlerce polisle işçi-emekçilere kapatamadıkları Taksim Meydanını, yayalaştırma adı altında yapmak istedikleri düzenleme ile kapatmaya çalışıyorlar.

Taksim ve çevresi aynı zamanda kültür-sanat etkinliklerinin en yoğun gerçekleştiği, adeta İstanbul'un kalbinin attığı bir bölgedir.

Ortada net bir projeleri bile yoktur. Zaten onlar için projenin de bir önemi yoktur. Yeter ki, alan halka kapatılsın. Bunu sağlayacak her türlü proje olabilir. Topçu Kışlasından da vazgeçebilirler, başka düzenlemelerden de.. Sonuna kadar zorlayacakları ise, meydanın siyasi mücadele tarihindeki yerini silmek, meydanın ruhunu öldürmektir.

Taksim, çevresiyle birlikte İstanbul halkına, işçi-emekçilere kapatılarak, İstanbul'a biçilen yeni rol gereği, finans, kongre ve turizm merkezi olarak turistlerin gezdiği bir bölge haline getirilmek istenmektedir. Ruhu öldürülmüş, tarihi silinmiş bu meydana yaya olarak ifade edilenler ancak turistler olabilir.

Burjuvazi, siyasi iktidar, Tunus'tan, Mısır'dan, Bahreyn'den, İspanya'dan, Yunanistan'dan sonra halkın toplandığı meydanlardan daha çok korkar hale gelmiştir. Bir avuç azınlığın sömürü ve zulüm düzenine karşı patlayan ve patlayacak isyanların korkusunu iliklerine kadar hissetmektedir. Bunun için Taksim Meydanını kapatma telaşındadırlar.

Taksim Meydanı, işçi-emekçilere, halka kapatılamaz. Proje iptal edilmeli, Taksim Meydanı, bugüne kadar olduğu gibi, bundan sonra da tarihine uygun olarak var olmaya devam etmelidir.

Bizler, yıllarca sokak sokak direnerek tekrar kazandığımız Taksim Meydanını bırakmayacağımızı, 2013 1 Mayıs'ında da Taksim Meydanında olacağımızı buradan ilan ediyoruz.

DEVİRİMCİ 1 MAYIS PLATFORMU
28.12.2012

Cumartesi Anneleri'nin sesi yankılanmaya devam ediyor

27 Mayıs 1995... 30 kadar insan geldi Galatasaray Lisesi'nin önüne... "Kayıplarımızı istiyoruz" diye haykırdılar. Devlet, devrimcileri, demokratları, Kürtleri, ilericiileri, sokak ortasında infaz ediyor, gözaltına alıp kaybediyor, kimsesizler mezarlığına gömüyordu. Yükselen kitle hareketini bastırmak için her türlü yolu deniyor, yine de halkı sindiriyordu.

Gazi barikatlarının hemen sonrasıydı. Hasan Ocak 20 Mart 1995 tarihinde gözaltına alınmış ama kendisinden hiç bir haber alınamamıştı. Aylar süren mücadele sonucunda, cesedi Beykoz'da tanınmaz halde bulundu. Otopsi sonuçları ancak 1998 yılında açıklandı. Ocak'ın ipe boğularak öldürüldüğü anlaşılmıştı. Polis her zamanki gibi kabul etmedi. Hasan Ocak'ın cenazesi 25 Mayıs'ta binlerce kişinin katıldığı görkemli bir törenle kaldırıldı. İki gün sonrasında ise yıllarca sürecek ve bugünle re kadar gelecek olan kayıp ve faili meçhul eylemlerinin ilki yapıldı.

Arjantin'de cunta sürecinde kayıplarını arayan Plaza de Mayo analarının eylemleri, Cumartesi eylemlerine esin oluyordu. Gün geçtikçe kitleselleşti. Eylemler yapıldıkça kayıpların sayısı açığa çıkıyor, hesap soruluyordu. Hüseyin Toraman'lar, Fehmi Tosun'lar, Cemil Kırbayır'lar, Talat Türkoğlu'lar, İsmail Bahçeci'ler, Ali ve Ayhan Efeoğlu kardeşler ... Liste uzayıp gidiyor, her hafta yeni bir fotoğraf ekleniyordu. Devlet, "kayıpları bulmak ve sorumluları yargılamak" yerine, yakınlarını arayanları hedef tahtasına çakıyor, eylemlerine saldırıyor, gözaltına alıyor, tutukluyordu.

Cumartesi annelerine ilk büyük saldırı Temmuz 1995'te yapıldı ve 37 kayıp yakını yerlerde sürüklenerek gözaltına alındı. 1 Mayıs 1996'nın kitleselliği ve devrimci etkisiyle, devlet saldırılarının boyutu ve biçimini değiştiriyor, Eskişehir tabutluğunu yeniden açıyordu. Tutsakların bu saldırıya karşı başlattığı açlık grevleri, Cumartesi eylemlerine de damgasını vurdu. "Habitat II" toplantılarının da yapıldığı o gün-

lerde, 8 Haziran 1996'da ikinci gözaltı süreci yaşandı. Analar, kadınlar, çocuklar, babalar yerlerde sürüklenerek gözaltına alındı, coplandı, işkencelerden geçirildi.

Saldırıları içeride ve dışarıda pervasızlaşıyordu. Devrimci tutsakların 12 şehit pahasına püskürttüğü ilk halkadan sonra, Diyarbakır hapishanelerinde Eylül 1996'da 10 PKK'li tutsak katledildi. Artan tutuklamalar, katliamlar, sokak ortası infazlar, devrimci hareketin kadro kaybını büyütürken, toplumsal hareketi de zayıflatıyor ve yenilgi sürecine girilmesini beraberinde getiriyordu.

Cumartesi anneleri de bu saldırılardan nasibini fazlasıyla aldı. Kayıplarını arayanlar da kaybediliyor, infaz ediliyordu. Çocuklar, Galatasaray Meydanı'nda büyüyor, devleti tanıyor, öğreniyordu. Cumartesi Anneleri'nin oturma eylemlerinin 170. haftasında, 15 Ağustos 1998'de devlet artık anaların önüne barikatlar kuruyor, yürütmek istemiyordu. 200. hafta olan 12 Mart 1999'a kadar dayaklarla, gaz bombalarıyla ve gözaltılarla geçen bir süreç yaşandıktan sonra, eylemler kesintiye uğradı. Ancak yine de aralıklarla sürüyordu. 1999 Temmuz'unda Bolşevik tutsakların itirafçılığa ve hücre sistemine karşı başlattığı açlık grevi sırasında yaşanan gözaltılı, çatışmalı eylemlerin ardından, 2009'a kadar eylemlere ara verildi.

Kayıplarını arayan analara bu kadar saldırgan olan devlet, kaybedenleri korumaya devam etti. "1000 operasyon yapmakla" övünen Mehmet Ağar, Susurluk'ta isimleri açığa çıkan Ayhan Çarkın, Korkut Eken vb. birçok isim, "devlet için kurşun atan da kurşun yiyen de şerefli" denilerek devletin güvencesiyle infazlarına devam etti. Buna karşın çok fazla deşifre olanlar, yükselen tepkiyi bastırmak için göstermelik de olsa yargılandılar, tutuklandılar. Fakat hem çok az cezalar aldılar, hem de onlar için özel olarak tahsis edilen cezaevlerinde, "tatil yapıyoruz" dedikleri yerlerde kaldılar.

"Ergenekon operasyonu" denilen süreçle birlikte

ortaya dökülen "yeni pisliklerin" ardından, analar 31 Mart 2009'da eylemlerine kaldıkları yerden devam ettiler. Her Cumartesi, Galatasaray önünde ellerinde kayıpların resimleri ile, ağlayacakları bir mezar başı olmasını istediler. 24 Kasım 2012'de 400. Haftayı geride bıraktılar.

17 yıl boyunca Galatasaray Lisesi'nin önünde Berfo Ana'nın, Emine Ana'nın, Kürt analarının, babaların, çocukların "Kayıplarımızı istiyoruz" sloganları yankılandı. Üstlerine boca edilen gaz bombalarına, tazyikli sulara rağmen, işkenceli gözaltılara, "kaybedilme tehditlerine" rağmen...

Devlet aynı saldırganlık ve pervasızlıkla devam ediyor saldırılarına. Birçok devrimciyi işkenceden geçiren, katleden timin başında yer alan Sedat Selim Ay gibi işkencecileri ödüllendiriliyor, terfi ettiriyor. Ama ne yaparsa yapsın, mücadeleyi durdurmuyor. En başta analarımızın elleri, onların yakalarına yapışmış durumda. Cumartesi annelerine olan öfkelerinin asıl nedeni de, analarımızın öfkesinden duydukları korkudur.

Cumartesi annelerinin 17 yıldır haykırdığı, Plaza de Mayo analarının Arjantin'den seslendirdiği, aslında aynı ortak acı, ama bir o kadar ortak bir gücün ve kararlılığın ifadesidir. Onların sesi sadece basit bir vicdan çılgılığı değildir. Sahiplendikleri devrimci, komünist, yurtsever, ilerici oğullarının, eşlerinin, kardeşlerinin kararlılığı ve sesidir. Onların bu mücadele içinden çıkardıkları sloganı bir kez daha haykırıyoruz: Anaların öfkesi, katilleri boğacak!

12 Eylül ve Hücreler kitabı üzerine PARİS'TE SÖYLEŞİ

Proleter Devrimci Duruş Dergisinin yazarlarından NEVİN BERKTAŞ'ın derlemiş olduğu 'İnancın Sınandığı Zor Mekanlar HÜCRELER' ve 'Darbe Yenilgi Direniş 12 EYLÜL' kitapları üzerine, 22-23 Aralık tarihinde Paris'te söyleşiler organize edildi.

Etkinliğimiz iki gün DKAM ve ACTIC derneklerinde düzenlendi. Katılımcı arkadaşların çeşitli soruları ve kattıkları yorumlarla birlikte canlı ve sohbet havasında geçti. Hazırladığımız afişleri,

Türkiyelilerin yoğun olduğu Strasbourg St-denis böl-

gesine yapıştırarak duyurusunu yaptık. Yine çeşitli bölgelerde yapmış olduğumuz ev ziyaretleriyle, kitlelerle buluşmasını sağlamaya çalıştık. Ayrıca maillerle de davet çağrısı yapıldı. Sık

sık panel gece ve konser türü etkinliklerin yapıldığı Paris'te, söyleşimiz, kullanılan yöntem ve içerik bakımından da ilk defa olması itibarıyla ayrı bir anlam taşıdı.

Söyleşimize, çeşitli kurum yönetici ve taraftarlarının yanı sıra, sendikal çalışmalar içinde yer alan arkadaşlar da katılım gösterdi. Burjuvazi ve çeşitli reformist ve revizyonistler tarafından unutturulmaya çalışılan tarihimizin, o günleri yaşayanlar tarafından bugünün gençliğine anlatılması ve geleceğe ışık tutması, oldukça önemliydi. Ayrıca 19 Aralık katliamının yıldönümüne denk gelmesi de, daha bir özgünlük kattı.

Söyleşilerimiz, Avrupa'da yaşayan Türkiyeli göçmen işçi ve emekçilerin, ülkemizdeki mücadeleye katkılarının arttırılmasının önemi üzerine vurgularla ve NEVİN BERKTAŞ'ın kitaplarının imzalı satışa sunulmasıyla son buldu.

Fransa'dan PDD okurları

Başbakan Erdoğan'ın yılın son günlerinde Öcalan'la görüşüldüğünü açıklaması, Kürt sorusunda “barışçıl çözüm” hayallerini yeniden yükseltti. Ardından yeni yılın ilk günlerinde BDP milletvekilleri Ahmet Türk ve Ayla Akat Ata'nın İmralı'ya götürülerek Öcalan'la görüştürülmele-ri, ikinci “Kürt açılımı” olarak yorumlanıp, büyük bir iyimserlik havasının esmesine yol açtı. Her ne kadar gerek AKP, gerekse BDP tarafından “ihtiyatlı iyimserlik” lafları edilse de, ortalığı “açılım” rüzgarları kapladı.

Hatırlanacağı gibi, 2009 yılında başlayan “Kürt açılımı”, bir grup gerillanın Habur sınırından girişi ile “zirve” yapmış, fakat bu aynı zamanda “açılım”ın sonu olmuştu. Büyük bir kitle ile karşılanan bu gerilla grubu hakkında sonradan davalar açılmış, bir kısmı tutuklanmış, bir kısmı da geri gitmişti. Ardından KCK operasyonları başladı ve binlerce Kürt politikacı tutuklandı. Hemen her gösteriye polis saldırısı gerçekleşti. Bazı yerlerde Kürtlere dönük linç girişimleri oldu. Öcalan üzerindeki tecrit ağırlaştırıldı. Sınır-ıçi ve ötesi operasyonlar hız kazandı vb... Kısaca Kürtler üzerindeki baskı ve şiddet daha da arttı.

Daha düne kadar bu saldırılar sürerken, şimdi ne oldu da yeniden “açılım” rüzgarları esmeye başladı? Bir yılı aşkın süredir Öcalan, avukatlarıyla bile görüştürülmezken, hatta avukatları hakkında davalar açılıp tutuklanırken, şimdi ne oldu da BDP milletvekilleriyle görüştürüldü? Başbakan Erdoğan, daha bir-kaç ay önce Öcalan'ın asılması gerektiğini söylerken, şimdi neden Öcalan “barışı sağlayacak en önemli aktör” olarak lanse edilmeye başlandı.

Son açlık grevinin Öcalan'ın çağrısıyla bitirilmiş olması mı, Öcalan'ı yeniden “muhatap alınacak tek kişi” yapmıştı? Öcalan'ın tecridine karşı Kürt halkının sokak eylemleri ya da BDP'li vekillerin Öcalan'la görüşme yönündeki ısrarları mı?

Elbette bunların hepsi, egemenler üzerinde bir baskı oluşturmaktadır. Özellikle de **kitlesel tutuklamalara, katliamlara rağmen Kürt halkının direnişinin kırılmaması, aksine giderek daha büyüyen bir kitlesellik ve militanlıkla karşılarına dikilmeleri, önemli bir faktördür. Fakat içinde bulunan konjonktürde Ortadoğu'daki gelişmeler, hepsinin üzerine çıkmış, belirleyici olmuştur.**

Suriye'nin Kuzeyi'nde Kürt özerk bölgesinin kurulması, Irak'taki Federal Kürt Devleti'nin Irak merkezi yönetimi ile artan gerginliği ve bağımsız bir devlet olma yönündeki adımları, Türk egemenleri bir süredir en fazla kaygılandıran gelişmelerdir. Kürt sorununun giderek daha fazla uluslararası bir karakter kazanması, Türkiye'deki Kürtlerin durumunu gündeme getirmekte ve egemenlerin başını daha fazla ağrıtmaktadır. **Başta ABD olmak üzere emperyalistlerin Kürt sorununun kendi çıkarları doğrultusunda çözümü için Türkiye'ye yaptığı baskı artmıştır.** Öyle ki, ABD'nin birçok düşünce kuruluşu, önümüzdeki yıllarda Ortadoğu'da bir Kürt devletinin kurulacağı ve Türkiye'yi zor günlerin beklediğine dair raporlar hazırlamıştır. Bütün bunlar, Türk egemenlerini uyarmak, harekete geçmeye zorlamak içindir.

Esasında AKP hükümetinin işbaşına getirilmesinde, Kürt sorununun emperyalist çözümü, en önemli maddelerden biriydi. Nitekim AKP de “AB

Yeniden “açılım” rüzgarları

kriterleri” adına, Kürt dili üzerindeki yasakları kaldırma, Kürtçe televizyon, seçmeli ders gibi adımlar attı. Bunlar “Kürt açılımı”nın ayaklarını oluşturdu. Fakat asıl sorun, PKK'nın silah bırakmasını sağlamaktır, onun için de Habur'la bir giriş yapıldı, ama yükselen şoven dalga üzerine hızla geriye çekildi. Sürekli “havuç-sopa” politikası izleyerek, bir yandan Kürtlerin talepleri karşılanıyormuş gibi yapıldı, bir yandan da baskı ve terör, olanca şiddetle devam etti.

Bu yönüyle değişen bir şey olmayacaktır. “Papazlık ve cellatlık” faşizmin vazgeçemeyeceği yönetim biçimleridir. Bazen biri, bazen diğeri baskın olarak devam eder. AKP şimdi yeniden “papazlık” yöntemlerini devreye sokmuştur. Ama tabi “cellatlığı” elden bırakmadan...

“Kürt açılımı” olarak sunulan şeyin içeriğinde neler vardır? İlk etapta gerillanın sınır ötesine çekilmesi, ardından BM gibi bir kuruma silahların teslimi, PKK yönetim kadrosunun uzak bir ülkeye sürgün edilmesi, Kürtçe savunma hakkı ile KCK'li tutsakların bırakılması, Öcalan üzerindeki tecridin kaldırılması, en fazla “ev hapsi” ve ardından siyasi af...

Bunlarla Kürt sorununun çözölemeyeceği açık değil midir? Esasında “Kürt sorunu” değil, “PKK sorunu” çözülmek istenmekte ve PKK'ye silah bıraktırma üzerinde durulmaktadır. Sonuçta **örgüt-süz ve silahsız bir halkın kendiliğinden direnişlerini daha rahat bastırabileceklerini bildiklerini için, asıl bu noktaya odaklanmışlardır.** BDP yöneticilerinin sıkça “biz barış yapılacak son kuşagız” demeleri, Kürt halkındaki kopuşa dikkat çekmeleri boşuna değildir. **Irak ve Suriye'deki gelişmelerle daha bir moral kazanan Kürt halkının, Türkiye'de de benzer şekilde ayaklanmasının önüne geçebilmek için, egemenlerin ellerini çabuk tutmaları gerekmektedir.** Artık duvara dayanmışlardır.

Öcalan'la görüşmeleri yürüttüğü söylenen **MİT Müsteşarı Hakan Fidan'ın, ilk önce Dışişleri Bakanı ile birlikte Ankara'da toplanan büyükelçilere bilgi sunması bile, bu projenin emperyalistlerin dayatması ile gerçekleştiğinin göstergelerinden biridir.** Aynı zamanda TBMM'nin ne kadar göstermelik bir kurum olduğunu da bir kez

daha gözler önüne sermiştir. TBMM'den önce büyükelçiler bilgilendirilmekte, emperyalistlere doğrudan haber ulaştırılmaktadır. “TBMM'de mutabakat sağlanması” lafları ise, kamuoyunu oluşturma çabasından başka bir şey değildir. Nitekim CHP Genel Başkanı Kemal Kılıçdaroğlu, kendilerine ve meclise bilgi sunulduğu takdirde, bu “açılıma” destek vereceğini söylemiştir. MHP'ye düşen rol de her zamanki gibi şovenizm çığırtkanlığıdır ki, onu da belli bir dozda yapacağı anlaşılmıştır.

Sonuçta bu kez düzen partileriyle belli bir anlaşma dahilinde süreç yürütölmek istenmektedir. Fakat **yıllardır kıskırttıkları şovenizmi kontrolö bir şekilde dizginleyerek, büyük tavizler verilmeyeceğini garanti ederek ilerlemeye çalışılmaktadır.** Erdoğan,

BDP'li vekillerin görüşmesinin ardından yaptığı ilk açıklamada, Öcalan'a ev hapsi ve genel affın gün-

demlerinde olmadığını söylemiştir mesela. BDP'liler de çok sıkı bir şekilde uyarılmış olmalı ki, Öcalan ile görüşmeden sonra konuşmamaya özen göstermişlerdir. “Yeni bir Habur” yaşamamak adına sevinç gösterileri yapmaları da yasaklanmış- tır. BDP milletvekili Pervin Buldan'ın sözleriyle, “Ahmet Türk'ün gözlerindeki ışıltıya” bakarak, durumu anlamaya ve anlatmaya başlamışlardır. Dönemin en sık kullanılan sözü “yoğurdu üfleyerek yemek” olmuştur. BDP Eşbaşkanı Selahattin Demirtaş da, Başbakan'ın geçmişte sarfettiği sözleri unuttuklarını, geçmişe değil, geleceğe baktıklarını söylemiştir. Kısacası BDP havaya hemen girmiş ve kendinden istenilenleri yapmaya başlamış- tır.

Bütün bunlar da göstermektedir ki, **bu kadar sınırlı bir “açılım” bile, çok kolay sağlanmaya- caktır.** Daha şimdiden egemenler, Kandil'den yapılan açıklamadan rahatsızlığını ifade etmişler- dir. Elbette PKK yönetimi, kendilerinin fikri alınma- dan ve kendi geleceklerinden emin olmadan, her- hangi bir adım atmak istemeyecektir. Bugünün elverişli konjonktüründe, kendi adlarına en iyi anlaşmayı yapmaya çalışacaklardır. Zaten Öcalan da Kandil ve Avrupa ile rahat görüşme olanağı talep etmiştir. **Aralarında farklar çıksa da bunlar nuanstır. PKK uzun yıllardır “barışçıl çözüm” istemektedir.** Bu, Özal'ın vaatleriyle ve Talabani aracılığı ile gerçekleşen '93 yılındaki ilk ateşkes sürecinden bu yana böyledir. Ne var ki, aradan geçen yaklaşık 20 yıllık sürede bütün barışçıl çözüm umutları suya düşmüştür.

Bugün de başlatılan “açılım”da, “bu pilav daha çok su kaldıracaktır.” **Dünyadaki ve ülkedeki her gelişme, sözkonusu “açılım”ı şu ya da bu oranda etkileyecek, değiştirecektir.**

Söylendiği şekliyle “açılım”ın aynen gerçekleştirildiği koşullarda da, Kürt halkının eşitlik ve özgür- lük talepleri karşılanmayacak, dolayısıyla varlığını koruyacaktır. Kürt ulusunun da koşulsuz biçimde kendi kaderlerin tayin hakkı, ancak devrimle birlikte gerçekleşecektir.

İsrail'i korumak ve Suriye savaşında kullanılmak için Türkiye'ye söz verilen Patriot füzeleri gelmeye başladı. Bu füzeler, İran ve Suriye'nin tehditlerine, Rusya'nın sert açıklamalarına neden oluyor. Türkiye, her geçen gün biraz daha savaşın içine çekiliyor. Füzelerin gelmesi bu durumu hızlandıracak bir unsur. Diğer taraftan, Rusya Akdeniz'e bir savaş gemisi daha gönderdi. Ortadoğu, sadece Suriye üzerinden değil, genel olarak daha hızlı kaynamaya başladı.

Suriye'de savaş sürüyor

Yılın son günlerinde Rusya tarafından yapılan kimi açıklamalar, Esad'ın arkasındaki desteği çektik-leri biçiminde yorumlandı. Keza Esad'ın sığınacak ülke aradığı yolundaki dedikodular da az değildi. Oysa bu, Libya'da ya da Irak'ta yaşandığı gibi, kolayca gerçekleşebilecek bir durum değil. Rusya'nın Suriye'deki askeri ve ekonomik çıkarları son derece önemli. Ve ancak, **bu çıkırları garanti altına alabileceği, eskisinin devamı niteliğinde bir yönetim değişikliği gerçekleşeceğine kesin kana-at getirdiğinde, Esad'dan vazgeçebilir. Ama o gün henüz gelmedi.** Suriye'deki savaş tüm şiddetiy-le sürüyor ve askeri olarak denge, kısmen muhalefe-tin lehine bozulmuş gibi görünse bile, savaşın genel olarak onların lehine döndüğünü söylemek, doğru olmaz.

Suriye'deki savaşın önemli bir cephesini Türkiye oluşturuyor. Başlangıçta, asıl olarak silahlı radikal dinci grupların silahlandırılıp eğitilip, Hatay üzerinden Suriye'deki savaşa gönderilmesi görevini üstlenmiş durumdaydı. Bir süredir buna Urfa üzerinden Güney Kürdistan'da yürütülen savaş da eklendi. Artık Türkiye silahlı çeteleri Kürdistan'a göndererek savaşmalarını da sağlıyor. Bununla da yetinmiyor, **Türk subaylar, eğittikleri birliklerin başında, doğ-rudan operasyonlara gidiyorlar.** En son, Suriye'de havaalanındaki askeri uçaklara sızmaya çalışan 4 Türk subayın (bazı kaynaklara göre 10 subay) Suriye ordusu tarafından yakalandığı ileri sürülmüş-tü.

Suriye'de özerk denebilecek bir Kürt bölgenin kurulması, Türk Devleti açısından en sorunlu durum. Bu nedenle El Kaide çetelerinin bir kısmını artık buraya yönlendiriyor. Geçtiğimiz Kasım ve Aralık aylarında, **PYD ile El Kaide çeteleri Serekaniye bölgesinde birçok defa sıcak çatışma yaşadılar.** Kimi zaman iki taraf arasında ateşkes ilan edilse bile, yine Türkiye'nin kıskırtmasıyla, çatışmalar yeni-den başladı. Ancak PYD'nin karşısında ağır kayıplar veren çeteler, geri çekilmek zorunda kaldılar.

Aralık ayı içinde, Türkiye'de Suriye muhalefe-tinin üç önemli toplantısı gerçekleştirildi. Önce Antalya'da HSO'nun askeri yöneticileri toplandılar. Öyle ki bu toplantıda, HSO'nun “Genelkurmay Başkanı” seçildi. Arkasından Aralık ortasında İstanbul'da Suriyeli Türkmenler toplandı. Türkiye'nin desteği öylesine belirgindi ki, açılış konuşmasını Meclis Başkanı Cemil Çiçek gerçekleştirdi. Son ola-rak da Urfa'da “Esad sonrasını görüşmek için” 600 kişinin katıldığı bir toplantı düzenlendi. Toplantıda HSO'nun komutanlarından Casim Uгла, Suriye'nin yüzde 70'ini denetim altında bulundurdıklarını iddia etti. Keza kimyasal silahları ele geçirdikleri de muha-lefetin iddiaları arasında. Diğer taraftan, Rusya ise, Suriye'nin kimyasal silahlarının güvence altına alın-mış olduğunu söyledi.

ABD, Obama'nın yeniden seçilmesinin ardından Suriye'deki savaşa “çeki düzen vermek” üzere hare-kete geçti. İlk olarak Kasım ayında Katar'da yapılan bir toplantı ile, Suriye Ulusal Konseyi'nin (SUK) ismi ve bileşimi değiştirildi, SMDK (Suriye Muhalif

Devrimci Güçler Koalisyonu) kuruldu. **Suudi Arabistan, Katar ve Türkiye tarafından kuru-lan ve finanse edilen SUK, Suriye'deki bütün muhalefeti kapsamadığı, Kürtlere karşı şoven yaklaştığı ve Müslüman Kardeşler'in ağırlığı olduğu için tepki topluyordu. Asıl gücünü radi-kal İslamcı çetelerden alıyordu, özellikle de yürüttükleri kirli savaş nedeniyle çok hızlı biçim-de teşhir olmuştu.** SMDK ise, daha geniş bir kesi-mi kapsamayı hedefliyor. Özellikle Kürt grupların bu koalisyona girmesini fazlasıyla önemsiyorlar. Suriye'nin kuzeyinde, kendi silahlı güçlerine ve kendi yönetim organlarına sahip, bağımsız bir oda-ğın bulunmasını istemiyorlar.

SMDK'nın içine Suriye Kürtleri Ulusal Meclisi (ENKS) dahil edildi. Ancak PYD, onların Kürt hare-ketini temsil etmediğini, bu nedenle SMDK'ya katıl-malarının kendilerini bağlamadığı duyurdu. Bugün bir taraftan, Türkiye'den giden HSO güçleri ile çatış-maları sürerken, diğer taraftan, SMDK ile de masa-ya oturup birlikte hareket etmek için görüşmeler yürütülüyor. **PYD, bu görüşmelerde, başta kendi bağımsız askeri gücünü korumak olmak üzere, Kürt kimliğine dönük hakların verilmesi koşuluy-la, HSO'ya dahil olmadan birlikte hareket edebi-leceğini açıkladı.**

12 Aralık'ta Fas'ta düzenlenen “Suriye'nin dostla-rı” toplantısı, hem SMDK'nın meşruiyetini uluslara-ra-sı kamuoyuna kabullendirme toplantısıydı, hem de yakın gelecekte bir “sürgünde hükümet” oluşturulma-sının adımıydı. Artık ABD, daha somut adımlar atmaya hazırlanıyor.

Ancak önemli bir sorun El Kaidecilerin durumu. SMDK'nın ilan edilmesinin ardından, El Kaideciler, koalisyona girmeyi reddederek bir şeriat devleti kuracaklarını ilan ettiler. Sonrasında, bu grupların koalisyona girecekleri, ancak daha fazla temsiliyet istedikleri konuşuldu. Sonuçta, koalisyonun içinde olsalar bile, ayrı baş çekecekleri, kendi iktidar alanla-rını oluşturmaya çalışacakları ve Suriye'de hüküme-tin devrilmesi durumunda, tıpkı Mısır'da olduğu gibi yönetimi ele geçirmeye çalışacakları açık.

En çarpıcı gelişme ise, Fransa'da yaşandı. Libya konusunda ABD'nin tetikçiliğini üstlenen Fransa dev-leti, Suriye'de de “başrol”ü kaptırmamak için uğraşı-yor. **SUK'un tanınması durumu bile tartışmalıy-ken, Fransa'ya “büyükelçi” ataması gerçekleştir-diler.** Fransa, SUK'un, kendisini tanıyan başka ülke-lere de “büyükelçi” ataması gerektiğini söylüyor.

Suriye savaşında kazanan belli değil, ancak kay-beden belli: Suriye halkları iki yıldır bu savaşın vah-şetini yaşıyorlar. BM kaynaklarına göre ölü sayısı 60 bine yaklaştı, mültecilerin sayısı ise yarım milyonu geçmiş durumda.

Filistin'de yeni durum

Kasım ayının sonlarında, Filistin cephesinde iki önemli gelişme yaşandı. Birincisi, **Birleşmiş Milletler, Filistin'e “üye olmayan gözlemci dev-let” statüsü tanıdı.** Bu durum, topraklarındaki İsrail işgali sürmekle birlikte, Filistin'in uzun zamandır bek-lediği “devlet olarak tanınma” konusunda atılmış bir adım anlamına geliyordu. Aslında **bu, Filistin halkı-nın ağızına çalınmış bir parmak baldan başka bir şey değildi.** İsrail, yeni yerleşim planları kararlaştı-rırken, Filistin üzerindeki abluka sürerken, İsrail iste-diği anda bombaları yağdırırken, BM'nin “devlet” sta-tüsü vermesinin somut pratik bir anlamı yoktu.

Asıl önemli gelişme ise, bürokratların masaların-

Ortadoğu'nun kaynayan yüzü

da değil, savaş alanında ortaya çıkan durumdu. Kasım ayının sonlarında İsrail, Hamas'ın askeri lideri Caberi'yi öldürerek yeni bir saldırı başlattı. Hamas ise karşılığında Tel Aviv ve Kudüs'e füze saldırısı gerçekleştirdi. Bu olay, hem Hamas hem de Filistin konusunda yeni bir duruma işaret ediyor. Öncelikle, **İsrail ilk defa kendi topraklarında bu kadar ciddi bir tehdit altında kaldı. Hamas'ın elinde, İsrail'in kalbini vuracak kadar etkili füzelerin olduğu bilinmiyordu;** bu saldırıyla açığa çıkmış oldu. Tam da bu çok nedeniyle, İsrail her zamanki kara hareka-tını başlatmak konusunda tereddütte düştü. Cansimidi, Mısır'dan geldi. Kara saldırısının hazırlık-ları yapılrken, devreye ABD girdi. Mısır Cumhurbaşkanı Mursi'nin de Hamas'la görüşmesi-y-le, bir ateşkes sağlanmış oldu. İsrail'i, bu kadar güçlü füzelere sahip bir Hamas'la beklenmedik bir savaştan “kurtarmış” olmanın etkisiyle, Mursi'ye hem ABD başkanı hem de İsrail yetkilileri tekrar tekrar “teşekkür” ettiler. Hatta, Mısır'a hemen bir İMF kredi-si de çıkardılar.

Hamas'ın, askeri gücünün ulaştığı boyutun görül-mesi son derece önemliydi. Diğer taraftan, ateşkes görüşmelerinin doğrudan Hamas'la yürütülmüş olması, ona emperyalistler nezdinde bir meşruiyet de kazandırmış oldu. Üstelik, Mısır'dan kapı açılma-sı, inşaat malzemeleri başta olmak üzere çeşitli maddelerin girişine izin verilmesi de Gazze üzerinde-ki ablukanın kırılması yönüyle büyük bir önem taşı-yordu. Tüm bunlar, halkta da bir zafer havası yarattı.

Diğer taraftan, yaşananlar, İran ile Hamas'ın iliş-kisini de sorgulatan bir etki yarattı. **İsrail'in öldürdü-ğü Hamas lideri, İran'la askeri ilişkileri-anlaşma-ları yürüten yetkili isimdi.** Onun öldürülmesi, son dönemde İran etkisindeki Şii kamptan uzaklaşmakta olan Hamas'ın bir bağıni daha koparmış oldu. Hamas'ın Suriye'deki bürosunun Katar'a taşınmasın-dan sonraki önemli bir gelişmeydi bu. Ancak Hamas, askeri gücünü de asıl olarak İran'dan sağlıyor. İsrail karşısındaki en önemli avantajı, İsrail'deki ABD silahlarının karşısına, İran kaynaklı gelişkin silah sis-temleriyle çıkabiliyor. **Hamas, bu üstünlüğünü kay-betmek ve İran'dan koptuğu koşulda ABD'ye bağımlı hale gelmek de istemiyor.**

Bu tablonun karşıklığına bakınca, Filistin cephe-

sinde işlerin nasıl gelişeceğini zamanla göreceğiz. Kesin olan şu ki, Ortadoğu'da giderek güçlenmekte olan dinci gericilik,

Filistin'de de Hamas şahsında yankısını buluyor. Hamas'ın gittikçe güçlenmesi, geçmişte devrimci-ulusal önderliklere sahip olan Filistin'in, bugün büyük orada radikal dinciliğin etki-si altına girdiğini gösteriyor.

Mısır'da kitlele-re rağmen şeriatçı anayasa

Ortadoğu'daki

dinci gerici gelişimin bir yanını da Mısır'daki anaya-sa tartışmaları oluşturuyor. 21 Kasım günü, **Mursi, kitlelerin “Yeni Firavun kararları” adını verdiği kararnameyi yayınladı.** Bu kararnamede yeralan, 25 Ocak direnişi ve ayaklanmasında yaralananlar ile ölenlerin ailelerine maaş bağlanması, Mübarek döneminin yöneticileri hakkında yeniden soruşturma açılması gibi maddeler, kitleleri kandırmayı hedefli-yordu. Çünkü bunlar, son iki yıldır kitlelerin talepleri arasında yeralıyordu. Diğer taraftan, görevে geldiği günden bu güne aldığı bütün kararların tartışılmaz ya da yargılanamaz olduğuna, kurucu meclisin kapatılamayacağına, kendisinin görev süresinin iki ay daha uzatılacağına dair maddeler de kararname-nin içine yerleştirilmişti. Kararnameye asıl niteliğini veren de buydu. Bu kararnameyle, Mursi, tartışıla-maz hale geliyor, yargıyı devredişı bırakarak kendi yetkilerini sınırsız hale getiriyordu. Ve somut olarak Müslüman Kardeşler'in, zaten tartışmalı olan iktidarı-nı sağlamlaştırma amacını taşıyordu.

Kitleler bu kararnameye eylemlerle yanıt verdi. Kahire, Süveyş, Port Said ve İskenderiye kentleri başta olmak üzere, Mısır'ın her bölgesinde kitleler sokaklara döküldüler. Birçok yerde Müslüman Kardeşler'in yasal partisi olan HAP (Hürriyet ve Adalet Partisi) büroları ateşe verildi. Tahrir'de kitleler meydanı yeniden işgal ettiler, günlerce çadır kurdu-lar. Mursi'nin buna yanıtı ise, devrik diktatör Mübarek'in tarzında oldu. Mübarek'in Tahrir'de kul-landığı “Baltacılar” benzeri çeteler, Mursi tarafından kitlelerin üzerine gönderildi. Müslüman Kardeşler, Mursi'yi desteklemek amacıyla alana geldiler ve alandaki işgalci muhaliflere saldırdılar. Çatışmalarda çok sayıda insan yaralandı ve öldü. Ancak bu saldı-rılar, kitleleri yıldırmaya yetmedi. **5 Aralık günü 100 bin kişi Cumhurbaşkanlığı sarayını kuşattı.** Sarayın önünde ordu ve polis tarafından kurulan barikatlar yıkıldı ve eylemciler sarayın kapısına dayandılar.

Adeta ayaklanma günlerini hatırlatan bu eylemler üzerine, 9 Aralık günü Mursi kararna-meyi iptal ettiğini açıklayarak geri adım attı. Ancak bu göstermelik bir geri adımdı. Gerçekte ise, kararnameden çok daha şiddetli bir saldırı olan ana-yasa referandumu için hazırlıkları hızlandırmıştı.

Referandum 15 ve 22 Aralık günleri gerçekleşti. 83 milyon nüfu-sa sahip Mısır'da, referanduma katılım oranı yüzde 30'da kaldı. Üstelik oy kullananların sadece yüzde 63.8'i 'evet' oyu vermişti.

Yani **toplamda nüfusun yüzde 20'sinden daha azı yeni anayasa taslağını onaylamıştı.** Üstelik 2 bin civarında hakimın denetiminde ve 250 bin asker ve polisin korumasında yapılan bu referandumda, yol-suzluk iddiaları da son derece yüksekti.

Müslüman Kardeşler, bütün güçleriyle referandu-mun başarıya ulaşması için uğraştı. Muhalefetin temel güçlerinden olan UKC (Ulusal Kurtuluş Cephesi) de referanduma katılma ve 'hayır' oyu verme kararı almıştı. Muhalefetin daha radikal kesimleri ise, boykot çağrısı yapmıştı. Sonuçta, kitle-lerin ezici çoğunluğu referanduma katılmamış oldu.

Yeni anayasa, Müslüman Kardeşlerin mani-festosu niteliğindeydi. Anayasa, şeriatın yasama-nın ana kaynağı olduğunu belirtiyor; şeriatla ilgili konularda El Ezher Camii ve Üniversitesi'ne danışı-lacağını söylüyor; Sünni mezhebinin kurallarını temel alıyor; kadın haklarını, 'aile' kavramı içinde eritiyor; ayaklanma sonrasında yönetimi üslenen Yüksek Askeri Konsey'i kaldırarak Türkiye'deki MGK benzeri bir kurum oluşturup, askerin yönetimde yeraltmasını sağlıyor; Mursi'ye sınırsız yetkileri tanı-yor.

Mısır'da diktatörlüğü deviren eylemler sürecinin içinde yeralmayan, diktatörün devreleceğini anladık-tan sonra eylemlere katılan Müslüman Kardeşler (MK), yönetim değişikliği ve seçimler gündeme gelince, bütün güçleriyle yüklendiler. Yükselen kitle hareketinin devrimci önderlikten uzak ve örgütsüz oluşu, MK'nın manevralarının başarıya ulaşmasına neden oldu. Askerin ve emperyalistlerin desteğini arkasına alan MK, seçimleri kazandı. Aradan geçen süre içinde gerek yargı kademelerinde, gerekse bürokrasi cephesinde yaptıkları değişikliklerle, kendi mekanizmalarını oluşturmaya başladılar.

Mursi'nin uluslararası arenada gerçekleştirdi-ği kimi hamleleri ise, emperyalistler nezdinde kabul görmesini sağladı. ABD'yi rahatsız eden İran ve Çin'le ilişkileri olsa da, durumu kabullenmek ve Mısır'daki ilişkilerini bu yeni zeminde kurmak zorun-da kaldı.

Ancak Mısır halkı bu durumdan son derece rahatsız. “Devrimimizi çaldılar” sözü artık daha yay-gın kullanılıyor. Özellikle ayaklanma günlerinde önemli bir rol oynayan ve mücadeleden içinde özgül-leşen kadınlar, şeriatçı anayasanın kendileri için büyük bir tehdit olduğunun bilincindeler. Yeni anaya-sa, her türlü demokratik hakka, ayaklanmada elde edilmiş kazanımlara dönük önemli bir saldırı. Diğer taraftan, ayaklanma ekonomik krizin etkileri üzerin-den patlak vermişti; oysa Kasım ayında yapılan İMF yardımı, kitlelerin üzerindeki ekonomik baskıyı da artıracak bir unsur.

Mısır'da önmüzdeki dönemde ekonomik ve siyasi saldırıların artacağı çok açık. Önemli olan, halen sokaklarda bulunan kitlelerde yaratacağı deği-şim ve dönüşüm. Mısır'da ayaklanma günlerinde kurulan Bağımsız Sendikalar Konfederasyonu başta olmak üzere, örgütlü güçlerini artırdıkları oranda bu saldırıları püskürtmeleri mümkün olacaktır.

Irak karışık

Irak'ta, Şii ağırlıklı yönetim, son dönemde bir taraftan Kürt bölgesine, diğer taraftan Sünni yöneticilere dönük saldırılarını artırdı. Bu durum, Irak'ta gerilimin sürekli tırmanmasına neden oluyor.

Türkiye de, Sünni kesime verdiği destek nedeniyle bu sorunların doğrudan tarafı durumunda.

Irak'ın Sünni Cumhurbaşkanı Yardımcısı Tarık Haşimi'nin, ülkeden kaçarak Türkiye'ye sığınması, Türkiye'nin Şii yönetime karşı tutumunun en çarpıcı göstergesiydi. Bugün Haşimi, daha rahat konumla-nacağı Katar'a geçmiş durumda. Ancak Irak'ta Sünni yöneticilere dönük saldırılar sürüyor.

Şii Başbakan Maliki, El Irakiei Bloku'nun Sünni Maliye Bakanı İsvai'yi tutuklattı. Bunun, Sünni ve Şii kesim arasında bir denge unsuru olarak görülen Talabani'nin Almanya'ya hastaneye götürülmesin-den birkaç saat sonraya denk gelmesi önemliydi. Irak'taki ABD güçleri hemen teyakkuza geçti ve ger-ginliği azaltmaya çalıştı. Onbinlerce Sünni Iraklı, İsvai'ye yapılan bu saldırıyı protesto gösterileri düzenledi.

Federal Kürdistan Bölgesi'nde yaşanan gerginlik ise, önce **Maliki'nin Kürt yönetiminin petrol anlaş-malarını tanımadığını duyurması ile başlamıştı.** Kürdistan yönetimi, bu açıklamaya tepki gösterdi ve anlaşmaları sürdürceğini söyledi. Hemen arkasın-dan, **Maliki'nin, Dicle Operasyon Kuvvetleri adı altında orduya yeni bir kanat eklemesi ve bu ordunun Kasım ayı ortasında Kerkük, Selahaddin ve Diyala eyaletlerine gönderilmesi üzerine gerginlik tırmandı.** Kürdistan Bölgesel Yönetimi Başkanı Barzani, kendi silahlı birliklerini Kerkük'e gönderdi ve savaşa hazırlanma talimatı verdi. Yaklaşık iki ay süren gerginlik Talabani'ni ara-buluculuğuyla son buldu, iki tarafın ordusu da geri çekildi. Ancak petrol anlaşmaları konusundaki belir-sizlik sürüyor.

Bu durum Türkiye'yi yakından ilgilendiriyor. Türkiye, Kürdistan Bölgesel Yönetimi ile çok sayıda ekonomik anlaşma yapmış durumda. İnşaattan gıda-ya birçok alanda yapılan anlaşmalar bir yana, son dönemde Türkiye'nin en çok petrol ithalatı Kürdistan bölgesinden gerçekleşiyor. Ambargo nedeniyle İran yerine artık Kürdistan'dan daha fazla petrol alıyor. Geçmişte kurulmasını engellemek, sonrasında tanı-mamak ve ilişki kurmamak için tehditler savuran “kır-mızı çizgiler”den sözeden Türkiye, bugün Barzani ile ilişkileri iyi tutmak için büyük çaba harcıyor. Bu nedenle, Maliki'nin bu açıklaması, Türkiye'yi de zarara sokan bir unsur.

Şii Başbakan Maliki ile Suriye'deki savaş nede-niyle gergin olan ilişkiler, bu süreçte, gerek Haşimi konusundaki tutum, gerekse Kürdistan nedeniyle daha da tırmanmış oldu. Öyle ki, Enerji Bakanı Taner Yıldız, petrol ve gaz konulu konferansa katıl-mak üzere Erbil'e uçakla gitmek istediğinde, Maliki'nin emriyle Irak hava sahasına sokulmadı, Yıldız, Erbil'e gidemedi.

* * *

Savaşlar, ekonomik kriz dönemlerinin kaçınılmaz unsurudur. 11 Eylül'den bu yana kesintisiz biçimde devam eden savaş da, dünyadaki pazar alanlarının artık emperyalistlere yetmemesinin ürünüdür.

2008'de patlak veren krizin, artık kolay kolay düzelmeyeceği konusunda yorumlar giderek artıyor. **Krizden etkilenmediği söylenen Almanya da krize girdi, ABD ekonomisinin toparlanma işaret-lerine çok uzak olduğu biliniyor, hatta krizin 50 yıl süreceğini söyleyen ekonomistler var.** Bu koşullarda, pazar alanlarını ve enerji kaynaklarını ele geçirmeye yönelik savaş daha da kaçınılmaz hale geliyor. Türkiye devleti, bu savaşta en önde yer almak ve kendine pay kapmak için büyük bir hazırlık içinde. Savaşı durduracak tek unsur ise, işçi ve emekçilerin, devrimci öncüleri ile birlikte savaş karşı-tı hareketi yükseltmeleri.

“İşkencede direnmek, insana büyük bir güç veriyor”

Türkiye'nin en uzun süre hapis yatan siyasi tutsaklarından Nevin Berktaş, mücadelesini, direndiği işkenceleri, cezaevi yıllarını ve yasaklanan kitaplarını “Türkiye’den Şiddet Hikayeleri” adlı dergiye anlattı. Cankız Çevik ve Doğu Eroğlu'nun gerçekleştirdiği röportajın bazı bölümlerini kısaltarak yayınlıyoruz.

Devrimci düşüncelerle çok genç bir yaşta tanıştım. Sömürsüz, savaşırsız, insanların mutlu ve onurlu yaşayabileceği, ihtiyaçlarının karşılanabileceği farklı bir dünya istiyordum ve bu düşüncelerime denk düşen sosyalizmi benimsedim. Bu düşüncelerle tanıştığım dönemde, sosyalizmle yönetilen ülkeler de vardı.

Şiddetle ilk karşılaşmanız ne zaman oldu?

Okulda, sokakta, işyerleri ve fabrikalarda, her yerde faşistler ve devrimciler arasında süren çatışmanın içerisindeydim. Mücadeleye girdiğim ilk zamanlarda, faşistlerle bizzat yumruk yumruğa kavgaların içinde de oldum. ... Sonrasında çok defa yakalandım, polis şiddeti, yani devletin doğrudan şiddetine defalarca maruz kaldım. 21 yıl, işkencelerin çok yoğun uygulandığı dönemlerde hapisanede kaldım.

İlk defa hangi gerekçeyle tutuklandınız?

İlkinde Adana’da yakalandım. Devrimci kitaplar satışı için çokça göze batan bir kitabevinde çalışıyordum. Dolayısıyla da mimlenmişim, beni sık sık gözaltına alırlardı... 1981 ve 1983 gözaltılarımda tutuklandım. 1984’e dek idamlar son derece yoğun bir biçimde devam ediyordu ve bizler de kitlelerin idamlara karşı ayaklanmasını istediğimiz için idamlara, işkencelere ve baskılara karşı örgütlenme faaliyeti yürütüyorduk. Onlar her tür muhalif yayını yasaklıyordu, ama biz daha özgür olduğumuz yöntemler bularak mücadele ediyorduk. O dönemde yayınlarımız gizli çıkıyordu. Zaten ben de illegal bildiri dağıtırken yakalandım. 1983’teki son yakalanışımın ardından cezaevine girdim.

İdamların ve toplumsal şiddetin zirveye ulaştığı bir dönemde, tutuklanmayı ve işkenceyi göze alarak fikir mücadelesi veriyordunuz. Mücadelenizi yürüttüğünüz koşulları nasıl değerlendiriyorsunuz?

Devrimci düşüncelerle tanışmamdan bir yıl sonra askeri cunta geldi. Daha evveli de zaten cunta öncesi sıkıyönetimdi. O yıllarda şiddet sadece polis merkezlerinde yaşanmıyordu. Sıkıyönetim ve sivil faşistler eliyle hayatın her alanına tesir ediyordu... İşkencenin alabilmesine artması ve daha sistematik olarak kullanılması cunta yıllarına rastlar.

Sistematik işkence 12 Eylül sürecinde devletin sefereber ettiği en kritik araçlardan biriydi. Devletin bu aracıyla karşılaştığınızda ne hissettiniz?

Bana göre “işkence” bir devlet politikasıdır; devletin kitleleri sindirme politikası olarak kullandığı hapisaneleri, mahkemeleri ve idamları tamamlayan bir yöntem-

dir. Sınıflar üstü, bir takım psikolojisi bozuk kişilerin uyguladığı bir şey değil; aksine, sömürücü sınıfa hizmet etmesi için uygulanan bir yöntemdir. Sistemlerinin

tehlikeye düştüğü anlarda başvuru, mağlup olmaya başladıklarında da doruğa çıkartılan bir uygulamadır. 12 Eylül öncesi süreç de kitlelerin çok fazla örgütlendiği, derneklerin, sendikaların yasal ve yasadışı partilerin çok güçlü olduğu bir dönemdi. 12 Eylül’le birlikte sivil faşistler çekildi yerine devlet terörü geçti. Öz olarak ikisi birbirinden farklı değildi fakat yöntem değişti. Demokratik hak ve özgürlükler ortadan kalktı ve bizler çok yoğun bir şiddetle

karşılaştık. Bu şiddet süreci başladığı anda kendimi şöyle konumlandırımdım: “Düşüncelerimdeki gibi bir ülkede yaşamak istiyorum. Tek başıma da kalsam beni yenmelerine izin vermeyeceğim...” Kendime uygulanan işkenceleri düşündüğüm vakit, o anda hissettiğim acıdan ziyade, onlar karşısındaki dik duruşumu hatırlarım. Elbette ki yapılanlar olağanüstü acı veriyor, ancak yenilmiş olsaydım o acıyı çok daha derinlerde hissedecektim.

1980 öncesi ve sonrasındaki toplumsal şiddet-ten payınızı devlet elinde işkence görerek aldınız. Ne tip işkence metodlarıyla karşılaştınız?

Çok zengin biçimler kullanıyorlardı. Kendi karşılaştıklarımı anlatayım; en başta falaka gelir zaten. Çeşitli askı tipleri uygulanırdı; bazen çarım, bazen de Filistin askısı. Askıdayken veya askı dışında elektrik verme, çırılçıplak soyma gibi yöntemler... Kaba dayığı ve hakaretleri hiç saymıyorum ancak onların etkisi de çok korkunçtur. Parmakla ellerde sigara söndürme, parmakların arasına bir şeyler koyup darbeye zedeleme, buzun üstüne yatırma, soğuk su dökme gibi hepsi birbirinden beter bir sürü şeyi yaşadım ve tanık oldum.

Bütün bu işkencelere direnmeyi nasıl başardınız?

Biraz önce de söyledim, ideallerine ve kitlelerin gücüne duyulan inanç, insanı işkence karşısında dayanır kılıyor. Karşılarında bağırmadım, bir defalığına “ah” bile demedim. Buna da çok öfkeleniyorlar zaten. İçeride bazı arkadaşların hiç bağırmadıklarını fark ettim. “bunu ben de başarabilirim” diye düşündüm. Sonra bağırılmayı da başardım. İşkenceci, işkence yaptığı kişiyi bağırtarak, dinleyenleri de, işkence bekleyenleri de etkiliyor. Bağırılmayarak bunu önlemiş oluyorsun, işkenceciyi çok fena bir moral bozukluğuna uğratiyorsun. Seni çözme umudu ortadan kalkıyor. Zaten işkenceci, bu işi yıllardır yaptığı için hemen anlıyor direnip direnmeyeceğini. Onun malzemesi de işkence yapacağı insan... Bir seferinde kolumdan tutarak işkenceye götürüyorlardı. İşkenceci kolumu tutar tutmaz, “yine gardını aldın” dedi. Anlıyor, “bunu götürüyorum ama bu yine konuşmayacak” diyor... Esas olarak bedenine değil, yüreğine ve ruhuna etki etmek isteyen işkencecinin elinden, bu imkanını, dirençle alıyorsun. İşkencede direnmek, insana büyük bir güç veriyor. İşkenceciler kadın-erkek ayrımı yapmazlar, orada fazlasıyla eşitiz. Ancak kadınların direnişi, bir kadın tarafından işkencede yenilmiş olmak onlar için daha ağır oluyor. İşkenceye direnebilen bir kadın da kendi gücünün bir kez daha farkına varıyor.

Belki işkenceler sizde işe yaramadı ama diğer dava arkadaşlarınızda çözümlere tanıklık ettiniz mi? Bu şiddet ve baskı amacına ulaştı mı?

Tabi, kuşkusuz ki başardılar.

Şöyle ifade etmek lazım; böyle bir

planı uygulamaya başladıklarında mutlaka bir süreliğine kazanıyorlar. Bu radikal, terörize yöntemlerle her tarafa saldırıyorlar, ancak bir devrimci, düzenin hep böyle gitmeyeceğini bilir. Devletin gözünde bir kişi kitlelere umut, coşku veriyorsa, bu kişinin yeteri kadar bilinçli olup olmamasının hiç bir önemi yoktur. Bunun farkına gençken, ilk yakalandığım yıllarda vardım. Hatta “eğersem bu işi devam ettirmez, öz güveni kaybolur ve benim istediğim hali alır” diye düşünerek daha fazla şiddet uyguluyorlar. Bu anlamda evet, devlet amacına ulaşmayı başardı. Eğer daha fazla insan mücadele edebilmiş olsaydı, 12 Eylül’ün amaçladığı düzenin gelmesini engelleyebilirdik. Bugün düşünsel ve kurumsal olarak devam eden yapı 12 Eylül’ün ürünüdür. Dövüşsüz bir yenilgi alındı. Bizim kuşağımızda ki herkes, ben ve arkadaşlarım gibi davransaydı, bugün böyle olmayacaktı. Her askeri faşist rejimde, çok büyük acılar, kayıplar yaşanır, ancak direnildiği zaman mutlaka kazanılır.

İşkenceyle mücadelede izlenebilecek gerçekçi yol size göre ne olmalı?

Ben işkencenin zaman zaman geriletebileceğine, ancak bu sistemde asla tamamen ortadan kalkmayacağına inanıyorum. Önemli olan, işkenceyi yapıldığı sırada yenmektir. Kimileri polislerin vicdanına sesleniyor, onların galiba biraz insani şeyler olduklarına inanıyorlar. Ama işkenceyi teşhir ederek, barbarlığını anlatarak, çok fazla bir yere varamayız. Muhakkak ki bunları da yapmalıyız ama aslolan işkenceye, uygulandığı sırada direnmek, onu yenmek, işe yaramazlığını göstermektir. Örneğin işkence zoruyla ifade imzalatılması çok yaygın. Elbette işkence yapan suçlu, ancak o ifadeyi de imzalamamak lazım. Böylece mahkemelerde de daha dik durarak konuşabilirsin, “Bana işkenceyle, zorla ifade imzalatmaya çalıştılar ama ben direndim ve buna rağmen imzalamadım. Çünkü suçum yok” demek işkenceciye daha fazla tesir eder. İşkence altında asla ifade imzalamadım. Söyledikleri hiç bir şeye cevap vermedim, sustum sadece.

Eski Emniyet Genel Müdürü ve İçişleri Bakanı Mehmet Ağar, geçtiğimiz günlerdeki bir açıklamasında “İşkence, sert sorgu yöntemidir” diyordu. Size göre onursuz bir muamele sorgu yöntemi olabilir mi?

İşkence yüzyıllar boyu hukuki olarak yasaldı. İnsanlar buna tepki vermeye başlayınca kağıt üzerinde yasaklandı, ancak gizli olarak sürdü. Gizlenemez olduğu durumlarda da “Bunlar münferit olaylar, psikolojisi bozuk kişilerin eylemleri” gibi açıklamalar kullanıldı. Ama bazen Mehmet Ağar gibileri bunu gizleyemeyecek kadar pervasızlaşabiliyor. Mamak Askeri Cezaevi’nde işkence yapmış birini Meclis’te ifade vermeye çağırıyorlar, “Ben bilmiyorum, hatırlamıyorum, orada yoktum, şöyleydi, böyleydi” gibi cevaplar veriyor, yani dalga geçiyor. Bu sistem içerisinde işkence yapanları açığa çıkartmak gerekir. Halkın gözünde mutlaka onların işkenceci olarak lanetlenmesini sağlamak gerekir, çünkü işkence gerçekten lanetlenecek bir insanlık suçudur. Ve asla uygulanmamalıdır. Fakat işkencecilerin istediğimiz düzeyde cezalandırılabilmesi için de ek bir mücadele gerek. Çünkü yasalar onları koruyor, hatta ödüllendiriyor. Mehmet Ağar’ın yattığı, paşalar gibi götürüldüğü cezaevine bakın. Güya 12 Eylül’ü yargılayacaklar; ama Kenan Evren, çok yaşlıymış da, duruşmaya gelemezmiş... Oysa bizim yaşlılarımıza öyle davranmıyorlar, dedelerimizi tekmeleyip

öldürdüklerine de tanık olduk... Kenan Evren'in ayağına, lojmanına, hastanelere gidiyorlar. "Paşam, paşam" diye konuşuyorlar, son derece yumuşak sorular yöneliyorlar. O da, "bugün olsa yine yapardım" diyor. İşte bunun içindir ki, çok şiddetli bir halk hareketi gerekiyor. Şili'de ve Arjantin'de de benzer şeyler oldu, birçok defa işkenceciler hükümetler tarafından affedildi, ama kitleler buna karşı çıktı. Halk harekete geçmediği takdirde işkenceciler şiddetli cezalara çarptırılmazlar.

1983'te ilk defa hüküm giydiniz. Sonra aralıklar-la 2005'e kadar cezaevlerinde kaldınız. Şiddetin 1980'den 2000'li yıllara doğru biçim değiştirdiğine şahit oldunuz. Elbette cezaevlerindeki yöntemler de değişti, eskiden gündemde olmayan tecrit sistemi yaklaşık 10 yıldır en büyük tartışma konusu. O dönemin en uzun tutukluluk yaşayanlarından biri olarak, bu değişimi nasıl değerlendiriyorsunuz?

12 Eylül döneminde de bir işkence yöntemi olarak hücreler vardı, ama sistem olarak koğu düzeni benimsenmişti. Biraz daha fazla "uslandırmak" istediklerini hücrelere atıyorlardı, ancak şimdi topyekün hücre sistemine geçildi. Bazı cezaevlerinde 13-14 kişilik yerler olsa da, çoğu yapılan tadilatların ardından hücre tipi oldu. Bu, 2000'lerin programıdır. Hücre sistemi işkencenin bir biçimi; idam etmiyor da, yıllarca hücrelerde tek başına tutularak ölüme gönderiyor. İdamla karşılaştırmak yersiz, ikisi de birbirinden beter. Cezaevlerindeki hücre dönüşümünü dünyadaki gelişmelerden bağımsız ele alamayız. Bana göre bir savaş olgusu var. Dünya toprakları yeniden paylaşılıyor, Türkiye'deki işbirlikçilere ve burjuvaziye de bu savaşta çok önemli görevler düşüyor. Hapishaneler de buna uygun olarak yeniden inşa ediliyor. Her savaş olgusunda hükümetler aracılığıyla, kitlelerin ve onlara önderlik yapacağı düşünülen kesimlerin sessizce savaş politikalarını kabul etmeleri istenir. İçeride bir hareket istemiyorlar, tümüyle dışarıya odaklanmak istiyorlar. Sadece askerlerin çarpışacağı bir durumdan bahsetmiyorum, kitleleri de savaştıracaklar. Bir halka zulmederken, o politikayı başka bir halkın da desteklemesini istiyorlar. Sadece sindirmek veya susturmak hedefinde değiller, onların politikalarının şakşakçılığının yapılmasını istiyorlar. Şu günlerde idam cezası yeniden tartışılıyor. Ancak idamların en ağır yaşandığı zamanda bile kimseyi çözemediler, kimse diz çökmedi. Bir tane yalvaran çıkmadı devrimciler içinde. İdam, tecrit, işkence kullanılan her yöntem kitleleri ve önder güçleri yok etmek ve sindirmek için. Sınıf mücadelesinin düzeyine göre yöntemler her geçen gün ağırlaşıyor.

Bugünkü tutukluluk sistemindeki değişimin en önemli sebeplerinden biri belki de devletin Hayata Dönüş Operasyonu'ndan edindiği tecrübeler. Benzer durumlarla karşılaşmamak adına eşitlikçi bir düzen isteyen kitlenin yıpratılmasını, ruhen kırılmasını uygun gördüler. Operasyonların da canlı bir tanığı olarak o dönemi nasıl değerlendiriyorsunuz? Bu denli yaygın bir saldırı bekliyor muydunuz?

2000'lerin başında devletin saldırıya geçmek üzere olduğunu anlamış, hazırlıklarımızı yapmaya başlamıştık. 1999'da Ulucanlar Cezaevi'nde yaşananların bir gözdağı olduğunu kavramıştık. Bu nedenle her yerde hazırlıklıydık ve nöbetçilerimiz vardı. Üstelik böyle bir saldırıyı beklediğimiz için

tatbikatlar bile yaptık, ölümüne direnecektik. Devlet öyle dönemlerde başka türlü de saldırıya geçiyor; bir anda basında "hapishaneleri teröristler ele geçirdi" gibisinden kitleleri korkutacak, tepki uyandıracak söylemler yer almaya başladı. Bir yandan da koğu sisteminin kötülüklerinden dem vuran, hücre sisteminin çok daha medeni olduğunu ileri süren başka bir propoganda sürüyordu. Biz de hücre sisteminde işlerin anlatıldığı gibi olmayacağını ifade ediyorduk. Ama her şeye rağmen devletin saldıracağını biliyorduk. Geldikleri zaman neler yapabileceklerinin de farkındaydık. Neticede saldırıyı başlattılar; onların şiddetine denk bir direnişle karşılaşınca silah da kullandılar, işkence de yaptılar, yaktılar da. Her şeyi yaptılar.

Onlarca kişinin ölmesi pahasına devletin yeni cezaevi modelindeki ısrarının sebebi neydi?

Etrafınıza bakın; çalışma koşulları çok kötüleşiyor, ücretler düşüyor, çalışma saatleri artıyor. İşsizlik çok yaygın hale geliyor, insanlar artık her işi kabul etmek durumunda. Yaşam koşulları her geçen gün ağırlaşıyor. Devlet bunları nasıl kabul ettirecek? Bir sindirme operasyonuna ihtiyaç var. Önce bizim gibi insanlara, içeriye aldıklarına saldırıyor. Bir şeylerin bilincinde olan, mücadele eden insanları halihazırda hapsediği için önce onları bastırma yoluna gidiyor. Her dönem böyle oldu, içeridekileri bastırıyor ki dışarıdakiler de etkilensin. Bu tür şeyler insanların bilincinde büyük bir şaşkınlık oluşturur. Katliamın ertesinde insanlarda, bir şey yapamamanın çaresizliği başladı. "Devlet onlara bunu yapıyorsa bize alasını yapar" gibi bir ortak algı oluştu. Ancak saldırıların vahşet boyutu değil, ona karşı nasıl direnildiği de kitlelerde yer eder... Yani saldırının şiddeti ne olursa olsun mutlaka direnmek gerekiyor.

2000 yılının Ekim ayında çıkan "İnancın Sınandığı Zor Mekanlar: Hücreler" kitabınıza ilişkin yargı süreci nasıl ilerledi?

Kitabı, devletin yapacağı saldırıyı fark etmem üzerine kaleme aldım. Neye hizmet ettiği anlaşılınca kitap hemen toplatıldı. Kitap hakkında açılan çok sayıda davanın sonunda 3 yıl 9 ay ceza verildi. Sonra yasalardaki değişiklikler yüzünden dava yeniden görüşüldü ve neredeyse yargı süreci 10 yıl sürdü. En son 2010 kasım ayında, yeniden tutuklandım. O zaman büyük bir tepki oluştu. 7 buçuk ay yatacaktım, ancak oluşan tepkilerden dolayı 5 buçuk ay sonra beni serbest bırakmak zorunda kaldılar. Yeni gelen yargı paketi yüzünden verilen ceza 3 yıl ertelendi. Yani diyeceğim, yasak hala benim üzerimden kalkmış değil. "Yeni bir kitap yazarsan yine alırsın" diyorlar bana. Pınar Aydınlar türkü söylememe yasağı aldı. Üç yıl boyunca türkü söylemeyecek. Bu da benzer bir durum. Sözde yasayı demokratikleştirmiş gibi görünüyorlar ama daha ağır bir durum yarattılar. Bir yazara üç yıl yazma demek ne demek? Öyle olmayacak tabi, biz yazmaya söylemeye devam ediyoruz.

Aynı süreçte bir de fazladan hapis yattığınız ortaya çıktı.

O süreç de Yargıtay'da şu anda. 6 yıl fazladan

yatırıldığım için tazminat istedik ancak reddediyorlar. Fazladan hapis yattığım yıllar önce kabul edilmişti ama geçmişteki kararın şu an için bir anlamı olmuyor. Artık "Yattım, çıktım" da diyemiyorum. Üzerimdeki baskı devam ediyor.

"12 Eylül: Darbe Yenilgi Direniş" kitabınız hakkında açılmış bir dava var mı?

Hayır. Kitap "erteleme cezası"ndan önce çıkmıştı. 12 Eylül'ün tartışıldığı bir dönemde de "12 Eylül: Darbe Yenilgi Direniş" isimli kitabım çıktı. Çünkü tarihimiz ateş altında. Şu anda 12 Eylül yargılanıyormuş gibi bir hava oluşturarak aslında o dönemi aklamaya çalışıyorlar. Direnerek çürüttüğümüz her şeyi yeniden tartışıyorlar. ABD'nin olanlardan haberi yokmuş, sağa da sola da vurmuşmuş... Toplumsal belleği değiştirmeye çalışıyorlar. Amaçları, devrimcileri ve halk hareketini ezmektir. Sağcılara yapılanlar, koskoca bir topluma çektilenlerin yanında solda sıfır kalır. Şu anda da, mahkemelerde, işkence altında bunu açığa çıkaranlar, direnenler yargılanıyor. Kitap, 12 Eylül'de direnenleri konuşturuyor, o günleri hatırlatan, o dönemde devrimcilere ve kitlelere yapılanları anlatan bir araştırma niteliğinde ve böyle bir dönemde çıkması da çok isabetli oldu.

Tüm hayatınız boyunca sürdürdüğünüz mücadele ve yaşadıklarınızı değerlendirdiğinizde, basının rolünü nerede görüyorsunuz?

Egemen sınıflar neyi istiyorlarsa burjuva medyası onu yazıyor. Eğer farklı şeyler yazıyorlarsa mutlaka bir rekabet halinde oldukları içindir. Birine yapılan işkenceyi öne çıkarıyorsa, işkenceye karşı olduğundan değil, başka biriyle bir derdi olduğundandır. Bir başka holdingle, kurumla derdi vardır. Tıpkı işkenceciler gibi, burjuva basın da bize çok yoğun saldırılarda bulunuyor. Onlara polis, CIA, MİT, kontrgerilla'dan servis edilen şeyleri aynen yazıyorlar... Direnmişsen bunu gizliyor. Bazen gizleyemez hale geldiği de oluyor; 1984'te ölüm orucunda ölen yoldaşımız Mehmet Fatih Öktülmüş yakalandığında, gazetelerde şunlar yazıldı: "Bozuk plak gibi adım Dilaver Yanar diyor başka da bir şey demiyor." Basına göre bu işkence olmadığının göstergesi. Yani onun o yoğun işkenceler altında bile, üzerinde yakalanan sahte kimlikte direniyor olmasını öyle bir manipüle ediyor ki, işkencenin olmadığına kanıt olarak gösterebiliyor. Açlık grevlerinde de her dönem "yiyorlar" diye yazdılar. 1984 ölüm orucunda da 19 Aralık Katliamı öncesinde de böyleydi, bugünkü açlık grevlerinde de böyle. Şimdi de, "içeride yemek yiyorlar, şişmanlıyorlar" gibi laflar ediliyor. Bir başka taktik de kitlelerin hayran olduğu liderlere saldırmak. Başbakan diline doladı, cezaevlerindeki açlık grevindeyken, milletvekilleri "kuzu kebab" yiyorlarmış. Onları halkın gözünde onları itibarsızlaştırmaya çalışıyorlar. Kaldı ki, ilgili fotoğrafların açlık grevlerinden çok önce çekildiği ortaya çıktı.

İşkenceci senin güven duyduğun bütün insanları, bütün değerleri yerle bir etmek istiyor ki, senin umudunu kırabilsin. Dışarıda da bunu basın yapıyor. Bazen de şöyle oluyor; 1984-1985 döneminde Adana Cezaevi'ndeki işkenceleri ortaya çıkarttık. "Ülkeye demokrasi geliyor" havasının yaratılmaya çalışıldığı bir dönemde basının bir kısmı bu olaylarla çok ilgilendi. Ancak bizi düşündükleri, işkenceye karşı oldukları için değil, kendilerine hizmet eden bir şey buldukları için ilgilendiler. 12 Eylül gibi yalanlarının ortaya çıkmasının çok zor olduğu dönemlerde bile direnenler gerçeği su yüzüne çıkarabildiler. Yani burjuva basın gerçekleri manipüle edebiliyor ama gerçekler uzun süre saklı kalamaz, bir gün mutlaka açığa çıkar. Kısacası gerçekleri yazan devrimci-demokrat basını dışında tutarsak, burjuva basın ona servis edilenleri yazar ya da işine gelirse ve de kitlelerin gözünde çok teşhir edilmiş bir olay varsa yazmak zorunda kalır.

Cuntacılar yargılanıyor

Bilindiği gibi '70'li yıllarda Latin Amerika'nın birçok ülkesinde askeri darbeler gerçekleşti. Bunlardan biri de Arjantin'di. 1976-1983 yılları arasında hüküm süren askeri cunta döneminde, yaklaşık 30 bin kişi katledilmişti. "Plaza de Mayo anneleri" olarak tarihe geçen direniş, Arjantinli annelerin mücadelesi, bizdeki kayıplar mücadelesine, "Cumartesi anneleri"ne esin kaynağı olmuştu.

Arjantin'de cunta döneminin yargılanması sürüyor. Aralarında 30 kadar eski askerin de bulunduğu 68 kişi, uçaklardan atılarak öldürülen 789 kişinin faili olmaktan yargılanıyor. "Ölüm Uçuşları" olarak adlandırılan bu cinayetleri işleyen pilotlardan biri, 1995 yılında suçunu itiraf etmişti. Ve yargılanarak 640 yıl hapse mahkum olmuştu. İtiraflarında, her hafta, en az 10-15 tutuklunun binlerce metre yükseklikten aşağı atıldığını söyledi: "Önce dans etmeleri için akıcı bir müzik çalınıyordu. Daha sonra başka bir cezaevi-ne tahliyeleri için aşı yapılması gerektiği söyleniyordu ve anestezi de kullanılan 'pentotal' aşılanıyordu. Çok geçmeden tamamen uyuşuyorlardı ve kamyonlara bindirerek piste götürüyorduk."

Şimdi yaklaşık 5 bin kişinin işkenceden geçirilerek kaybedildiği cinayetler sorgulanıyor. 2 yıl sürecek olan davada 830 kişinin dinleneceği bekleniyor.

Arjantin'de '83 yılında cuntanın devrilmesinin hemen ardından başlayan yargılamalar, '87'de ilan edilen genel af ile sekteye uğramıştı. Mücadeleler sonucunda, 2003 yılında bu aflar geçersiz kılındı ve yargılamalar yeniden başladı. Aralarında cunta şefi Videala'nın da bulunduğu 300 kişi ağır hapis cezalarına çarptırıldı. Halen devam eden davalarda 700'ü aşkın kişi tutuklu olarak yargılanıyor.

Victor Jara'nın katilleri de yargıda

Şili'de 11 Eylül 1973'te gerçekleşen askeri darbe sonrası katledilen devrimci müzisyen Victor Jara'nın da katilleri 40 yıl sonra yargılanıyor. 7 eski asker tutuklanırken, ABD'de yaşayan bir zanlı hakkında da tutuklama emri çıkartıldı.

Victor Jara, Pinochet öncülüğünde gerçekleşen darbe sonrası, Santiago stadıyuna götürülen onbinlerce kişiden biriydi. Şili Komünist Partisi üyesi olan 40 yaşındaki Jara, gördüğü işkenceye rağmen gitarıyla devrimci marşlar söylemeye devam etmiş, diğer tutsakların da marşlara katılmasıyla direniş büyümüşü. Gitar çalmasını engellemek için parmaklarını kırdılar, türkülerini susturmak için dilini kestiler. Birkaç gün sonra da vücudunda onlarca kurşun ve işkence izleriyle ölü bulundu. 3 bini aşkın kişinin öldürüldüğü Şili'de, bir askerin Jara'yı katlettiğini itiraf etmesinin ardından, 2009'da dava açılmıştı. Şimdi 7 asker daha bu dava kapsamında tutuklandı.

Arjantin ve Şili'deki bu gelişmeler, aradan yıllar geçse de, "insanlık suçu" işleyenlerin birgün mutlaka bulunup yargılanacağını gösteriyor. Ve doğal olarak bizdeki 12 Eylül yargılamalarını akla getiriyor. Bizdeki cunta şefleri "yaşlılık" bahanesiyle mahkemeye

getirilmiyor, sorgularında pişman olmadıklarını söylüyorlar. Yaklaşık 1 milyon kişiye işkence yapan, binlercesini katleden, asan katiller ise hala rahatça dolaşıyorlar.

Bu durum da gösteriyor ki, devletin işkence ve cinayetleri, ancak toplumsal hareketin yükselmesiyle ve direnler tarafından yargılanabilir. Aradan yıllar da geçse, 12 Eylül katilleri de bulunup yargılanacaktır. Arjantin ve Şili halkı, bunu somut olarak göstermiştir.

Yürüyüş'e zorunlu yanıt: TARİHİMİZ BUGÜNÜMÜZDÜR, YARIMINIZDIR!

18 Kasım 2012 tarihli Yürüyüş dergisinin "Özgür Tutsaklardan" köşesinde, "Sol'la ilişkiler ideolojik mücadele üzerine oturtulmalıdır" başlıklı bir yazı yayınlandı. Fakat "ideolojik mücadele" adına yazılanlar, hapishanelerdeki tüm direnişlerin kendileriyle başladığı, bugüne dek gerçekleşen "eylem birlikleri"nin de kendi çabalarıyla yapıldığı savıdır. Hapishanelerde gerçekleşen belli başlı direnişler, "eylem birlikleri" buna örnek gösterilmektedir. Bunlardan biri de '84 yılında TİKB ile Devrimci Sol'un (DS) birlikte gerçekleştirdiği ölüm orucudur. Yazının geneline ilişkin söylenecek şeyler vardır, fakat biz burada kısaca '84 ÖO hakkında söyledikleri üzerinde duracağız.

Deniyor ki; "1984'te Metris Hapishanesi'nde TİKB'li tutsaklarla birlikte ölüm orucu direnişini örgütlemesi tarihi bir mevzi yaratmıştır. Kaldı ki, TİKB'nin hapishane tarihinde doğru dürüst geçmişine dönük tek söz edebildiği de '84 ölüm orucudur. O da Dayı'nın, önder kadrolarımızın emeği, çabasıyla hayata geçen bir birliktir."

İlkin şunu belirtelim: 12 Eylül hapishane direnişleri '84 ÖO'dan ibaret değildir. '84'e dek geçen zaman diliminde (ki oldukça uzun bir süredir) birçok hapishanede faşist yaptırımlara karşı direnişler oldu. Bunların içinde zaferler de yenilgiler de vardı, ama bu, büyük direnişler yaşandığı gerçeğini karartmaz. Örneğin neden Yürüyüş, İstanbul dışındakileri (Çukurova'yı, Kürdistan'ı mesela) anlatmaz. Ya da İstanbul'daki Davutpaşa, Hasdal, Alemdar gibi askeri hapishanelerdeki direnişlerden ve buradaki tutumlarından bahsetmez?

TİKB'nin 12 Eylül direnişi, dost-düşman herkesin teslim ettiği, etmek zorunda kaldığı bir direniştir. O direniş, ne '84 yılıyla, ne de Metris'le ve zindanlarla sınırlıdır. Dışarıda süren kesintisiz mücadele ile, işkencede-zindanda-mahkemede devam eden, bütünlüklü bir direniş çizgisidir. 12 Eylül'ün bütün dönemine ve bütün alanlarına yansıyan bu direniş çizgisini yok saymaya kalkmak, "tarih yazıcılığı"nda güvenilirliğini baştan yitirmektir.

'84'e kadar İstanbul'un birçok farklı hapishanesinde ve tabi ki Metris'te bir dizi direniş yaşandı. Bunların hepsinde ihtilalci komünist tutsaklar yer aldılar, başı çektiler. Sadece Metris'te değil, bulundukları tüm hapishanelerde tek başlarına kalma pahasına direndiler. Bunların içinde en öne çıkan ve zaferle biteni Adana'dır. Hem de yenilen bir hapishane, yılları bulan büyük bir direnişle ayağa kaldırılmıştır. Direniş içinde eylem birliği de yaratılarak, direnişinin genele yayılması sağlanmıştır. Keza Antakya'da eylem birliği yapmak için aylarca uğraşmış, zaman verilmiş, kimsenin direnişe geçmeyeceği, bunun açıkça ifade edildiği noktada, örgüt olarak direnişe geçilmiştir. Mamak'ta içlerinde Sezai Ekinci'nin de bulunduğu 4 devrimci kalmıştır sadece, faşist yaptırımlara uymayan. Davutpaşa'da ihtilalci komünist tutsakların direnişi, hele ki, ölümüne bir "hoş geldin" falakasından zaferle kalkarak, "sök apoletlerini binbaşı" diyen komünistin direnişi dilden dile yayılmıştır. Peki bu hapishanelerde hiç "özgür tutsak" yok muydu? Biz olduğunu biliyoruz!

'84 ÖO'ya gelince; bu konuda TİKB ile DS'nin farklı bakışaçılarına sahip olduğu kimse için sır değildir. Eylemin taleplerinden, yürütülüş ve bitirilişine kadar farklılıklar vardır. Fakat ÖO, faşizme ve teslimiyete karşı bir direniş olduğu için, farklılıklar değil, birlik öne çıkarılmış ve çok zorunlu kalmadığı sürece bu farklılıkların üzerinde durulmamıştır. Ne zaman ki, TİKB'nin bu eylemdeki rolü küçültülme ve tarih çarpıtcılığı yapılmaya kalkışılmıştır, o zaman "zorunlu açıklama"larda bulunulmuştur.

Bugün de '84 ÖO'da farklılıklar değil, birlik ve onun yarattığı başarı konuşulmalıdır. Fakat aradan geçen zamana ve TİKB'de yaşanan tasfiyeciliğe yaslanarak, 12 Eylül sürecindeki direniş tarihi çarpıtılmaya kalkılırsa, elbette bunlar yeniden hatırlatılır. Bu çok uzak bir geçmiş de değildir. Tanıklar ve belgeler ortadadır.

Tarih, isteyen eline bir silgi alıp silebileceği ve yeniden yazabileceği boş bir sayfa değildir çünkü. Adı üzerinde "tarih" olduğu için, zamanında kan ve terle yazılmıştır ve onu kimse silemez.

Yürüyüş'ün iddiasının aksine, TİKB'nin 12 Eylül direnişine ve hapishanelere dair anlatacağı çok şey vardır. TİKB için '84 ÖO, bırakalım 12 Eylül'ü, zindan direnişinin de sadece bir parçasıdır. 12 Eylül'e ve 12 Eylül'deki hapishane direnişine dair sadece '84 ÖO'dan bahseden, ondan öncesini yok sayan "Yürüyüş" çizgisidir.

TİKB'nin 12 Eylül direnişini, dürüst aydınlardan farklı siyasi yapılara kadar birçok devrimci, demokrat anlatmıştır. Hatta düşman bile öfkeden kudurarak da olsa, bu direnişi kabul etmek, önünde eğilmek zorunda kalmıştır. Sadece 12 Eylül dönemi de değil, bugüne dek yaşanmış tüm hapishane direnişlerinde, ihtilalci komünist tutsaklar yer almış, kimi yerlerde başı çekmiştir. Hapishanelerde bir direniş geleneği yaratılmışsa, bunda tartışmasız rolleri vardır.

"Özgür tutsak" yazarı, 'ben merkezilik' yaparak, hapishanelerdeki tüm direnişleri kendisiyle başlatmakta, kendisinin olmadığı direnişleri yok saymaktadır. 12 Eylül'ün tek hapishane direnişi '84 ÖO'ymuş gibi davranmakta ve bunda da abartıya kaçmaktadır. Oysa her abartılan şeyde olduğu gibi gerçek değerini bile yitirme tehlikesine yol açmaktadır.

Hiç kimse ve hiçbir kurum-örgüt, "ben, ben" diye bağırarak büyüyemez. Eylem birliği ve dostluk adına onca laf edip de, tarihe geçmiş eylemleri "ben olmasaydım gerçekleşmezdi" diyerek ve "siperdaşlarını" küçülterek, yeni birlikler kurulamaz. Aksine geçmişteki olumlulukları da batıran ve geleceğe dair umutları kıran bir yaklaşımdır bu.

Ne aradan geçen yıllar, ne de tasfiyecilik, TİKB'nin 12 Eylül dönemindeki direnişi ortadan kaldıracaktır. O, tarihsel bir gerçek olarak belleklere kazınmıştır. Ve ihtilalci komünist hareketin devamlıları, bu tarihe sahip çıkarak, ona yeni halkalar ekleyerek, yollarına devam etmektedir. Devrimimizin ileriye doğru gitmesi için, tarihe nesnel yaklaşılmalı, olumluluklarını alarak, eksiklerini aşarak yürünmelidir. Özellikle tarihe mal olmuş eylemler konusunda çok daha hassas yaklaşılmalıdır.

☆ **1 Ocak 1949-Çin Halk Cumhuriyeti Kuruldu**
1921 yılında kurulan Çin Komünist Partisi ÇKP, “köylü devrimcisi” bir çizgiye sahipti ve milli burjuvazi ile ittifak kurmak gerektiğini savunuyordu. Başında Çan Kay Şek’in bulunduğu milliyetçi hükümete destek verdi. 1931’de Japonya Mançurya’yı işgal edince, Çan Kay Şek, Japonlara karşı direnmeme kararı aldı. ÇKP, işgale karşı köylü direnişini örgütlemeye başladı. Hükümet yolsuzluklara batmıştı ve kitlelerin gözündeki meşruiyetini kaybetmişti. Japonlarla karşı direniş ile birlikte ÇKP de büyüdü ve kısa zamanda birçok bölgeyi “kurtarılmış” ilan etti. 1949 yılında Mao önderliğindeki ÇKP Çin devrimini gerçekleştirdi ve Çin’de yeni bir dönem başladı.

☆ **3 Ocak 1982- Alemdağ cezaevinde, yeniden işkenceye alınmak istenen tutuklular için yapılan direnişte 3 tutuklu öldürüldü.**

☆ **4 Ocak 1991- Zonguldak maden işçilerinin Ankara Yürüyüşü.**

48 bin işçiyi kapsayan toplu sözleşmede anlaşma sağlanmayınca, on binlerce maden işçisi, tarihi Zonguldak-Ankara yürüyüşünü başlattı. 3 Ocak genel grevinin ardından başlayan madenci yürüyüşü, Bolu’nun Mengen ilçesinde kurulan barikatla durdurulabildi ancak. İşçiler bu barikadı aşacak güçteydi, fakat önlerindeki asıl barikat, sendikacılar ve işçiler, bu barikadı aşamadılar. Fakat tarihe malolan büyük bir direniş gerçekleştirdiler. ’89 Bahar eylemleriyle başlayan sürecin zirvesini oluşturdular.

☆ **5 Ocak 1996- Ümraniye cezaevinde katliam**
Faşist diktatörlüğün azgınca saldırdığı devrimci tutsaklar barikatlar kurarak direndiler. Devrimci tutsaklardan DHKP-C’li Rıza Boybaş, Abdülmecit Seçkin, Orlan Özen cezaevinde, Gültekin Beyhan da hastanede şehit düştü.

☆ **6 Ocak 1969-Kommer’in Arabası Yakıldı**
ODTÜ’ye bir konferans için gelen ve ‘Vietnam Kasabı’ olarak bilinen ABD Büyükelçisi Kommer, yoğun protestolarla karşılaştı. Eylemler, arabasının yakılmasıyla sonuçlandı. Bu eylem, gençlik içinde emperyalizme karşı yükselen öfkenin göstergesiydi.

☆ **8 Ocak 1996-Evrensel gazetesi muhabiri Metin Göktepe gözaltında katledildi.**

☆ **9 Ocak 1905- Rusya’da "Kanlı Pazar"**
Çar’a dilekçe vermek için saraya yürüyen 140 bin işçinin üzerine ateş açıldı ve binlerce işçi öldürüldü. İşçiler bu yürüyüşe önderlik eden ve Çar’ın

ajanı olduğu anlaşılan Papaz Gapon’un oyununa gelmişlerdi. Fakat bu olay 1905 devrimini tetikledi ve işçiler Papaz Gapon’u öldürdüler.

☆ **15 Ocak 1919’da Alman devriminin iki önemli önderi Rosa Luxemburg ve Karl Liebknecht Berlin’de katledildiler.**

Başını Kautsky’nin çektiği Alman sosyal demokratları, “vatan savunması” adı altında I. emperyalist savaşta kendi burjuvalarına destek verdi-

ler. Savaşın ardından da Alman burjuvazinin yardımına koşup hükümete girdiler. İlk yaptıkları iş ise, işçi sınıfının önderlerine azgınca saldırmak oldu. Rosa ve Karl ise, Alman sosyal demokratlarının izlediği politikaları şiddetle eleştirerek savaşa karşı olduklarını açıklamışlardı. Sovyet devriminin gerçekleş-

tiği o koşullarda Alman emperyalizminin de devrimle yıkılması, tüm dünya işçi ve emekçilerine yepyeni umutlar açacak, Sovyetler Birliği’nin dünya gericiliği karşısında tek kalmasını da önlemiş olacaktı. Ancak Alman devrimi yenilgiyle sonuçlandı, Rosa ve Karl katledildiler. Ve sosyal demokrat hainler, Hitler’e iktidarı teslim ederek faşizmin Almanya ve dünya üzerinde azgın bir terör estirmesine zemin hazırladılar.

Bugün başta Almanya olmak üzere tüm dünyada milyonlarca kişi onları anıyor. Sosyal demokrat hainler ise halkların nefretini kazanarak tarihteki yerlerini aldılar.

☆ **19 Ocak 2007- Hrant Dink’in katledildi**
Demokrat bir aydın olan Hrant Dink, önce Ermeni olduğu için hedef haline getirildi, arkasından devletin doğrudan bağlantısı olduğu faşist çeteler tarafından katledildi. Ancak Hrant Dink’in cenaze töreni, devletin bütün hesaplarını altüst etti. Kitlelere yılgınlık ve korku salmak istemişti; fakat yüzbinlerce kişinin katıldığı cenaze töreni, devlete büyük bir meydan okumaydı. Kitleler bütün bir gün süren bir yürüyüşle, görkemli bir törenle kaldırdılar Hrant Dink’in cenazesini.

28 Ocak 1921-Mustafa Suphi ve yoldaşları katledildi

Türkiye proletaryasının ilk önderleri Mustafa Suphi, Etem Nejat ve yoldaşları, 28-29 Ocak 1921’de Kemalist burjuvazi tarafından hileyle ve vahşice katledildiler.

Mustafa Suphi, Türkiye komünist hareketinin ilk önderidir. Sinop’ta mahkum iken kaçtığı Rusya’da savaş nedeniyle esir olarak tutuldu. Taşocaklarında çalıştırılırken esir Türkler arasında örgütlenme faaliyetine başladı. Çarlığa karşı yürütülen mücadeleye, ardından Bolşevik Partisi’ne katıldı. Usta örgütçülüğü, boyun eğmez ve fedakar yapısı ve teoriye ilgisiyle yoldaşları arasında sivrildi. III.Enternasyonal’in Kuruluş Kongresi’ne katıldı. Doğu halkları, özellikle de Türklerin bulunduğu yerlerde propaganda ve örgütlenme çalışmalarında bulundu.

Temmuz 1918’de Türk Sol Sosyalistleri Kongresi, Moskova’da Mustafa Suphi önderliğinde toplandı. Burada alınan karar gereğince 10 Eylül 1920’de Türkiye Komünist Partisi Kuruluş Kongresi Bakü’de yapıldı. Mustafa Suphi önderliğindeki TKP, o günün koşullarına uygun bir program ve devrim stratejisine sahipti. Ulusal Kurtuluş Savaşını sosyal devrimle taçlandırmak istiyordu.

Kongre’de belirlenen karar doğrultusunda bir gönüllüler alayı ile yola çıktılar. Fakat yol boyunca birçok engelle karşılaştılar, saldırılara uğradılar. Trabzon’da zorla motorlu bir sandala bindirildiler ve arkadan gelen Kemalist burjuvazinin tetikçilerinin süngülü, bıçaklı saldırısıyla vahşice katledildiler.

Onbeşler, Türkiye komünist hareketinin ilk şehitleridir. Karadeniz üzerinde iki sınıf çarpıştı. Mustafa Suphi ve yoldaşları davamıza uygun bir yiğitlikle öldüler. “Karadeniz onbeş kere açtı göğsünü / onbeş kere örtüldü. / Onbeşlerin hepsi / Bir komünist gibi öldü.”

☆ **21 Ocak 1924- Lenin öldü**

Ekim devriminin mimarı, ML’nin kurucusu Lenin 54 yaşında hayatını kaybetti. Mayakovski, yazdığı şiirle bu anı ölümsüzleştirdi. “1924 yılının 20 Ocak günü.../Kalinin’e ne oluyor? /Titriyor elleri.../ Felaket mi? Yok canım!/ Ya da ... Hayır, bu olmaz, olamaz! / İniyor kafamıza yüksek tavan./ Başlar eğildi,/duvarlar üstümüze üstümüze yürüyor... / Zayıf anımı yendi, / ayağa kalkıyor Kalinin./ Fakat...gözyaşını tutamaz ki, bıyığı/İşte şıp! şıp!...yanağından akıyor.../ Şakağında atıyor güm güm kan,/ kopacak damarlar:/ “Dün saat altıyı elli geçe/ yoldaş Lenin’i kaybettik” diyor./ O yaşlı gün, / yüzyıllar boyunca/ yaşlı bir efsane gibi kalacak./ Umutsuzluk, yeis,/ eritti demiri bile./ Bolşevikler, rüzgarda titreyen/ yaprak gibi inledi,/hep bir ağızdan./ Anlayalım arkadaşlar,/ bu nasıl oldu?/diye.”

☆ **22 Ocak 1980- Tariş Direnişi**

Tariş fabrikasında devletin devrimci işçileri işten çıkararak faşist kadrolaşmaya gitmesi üzerine direnişe geçen işçilere polis saldırdı. 50 işçi yaralanırken, 600 işçi gözaltına alındı. İşçiler bu saldırıya karşı fabrikayı işgal etti ve halkla birlikte direnişe geçti. Bu direniş ve işgal eylemi, sınıf hareketi açısından önemli etkiler bıraktı.

☆ **22 Ocak 1946-Mahabad Kürt Cumhuriyeti ilan edildi**

☆ **28 Ocak 1963- Kavel Direnişi**

Patronun uyguladığı halk gasplarına karşı işçiler, fabrikayı işgal ettiler. Polisin düzenlediği saldırıyı bütün İstinye halkını da arkalarına alarak püs-kürttüler.

☆ **23 Ocak 1983- TKP-ML Hareketi militanı Ali Aktaş Adana Kapalı cezaevinde idam edildi.**

Tutsaklara yeni yıl mesajımız

Aşağıdaki yazı, dergimizin devrimci tutsaklara gönderdiği yeni yıl mesajıdır. Eline ulaşan-ulaşmayan tüm komünist ve devrimci tutsakların yeni kavgaya yılını bir kez daha kutluyoruz.

"Ey aç memelerin
Direnci çocukları
İşte sütü bol bir şafak
Girdi yine koynumuza çırılçıplak"

Dünyada ve ülkemizde, grevlerle, direnişlerle, isyanlarla geçen bir yılı geride bıraktık. Krize ve savaşa karşı her yerde eylemler yükseldi. İşçi ve emekçiler, krizin faturasını ödemek için, sokaklara çıktı. Ezilen halklar, emperyalist işgale ve kışkırtmalara karşı direnişlerini sürdürdü. Öğrenciler, paralı öğretime, sömürü ve zorbalık rejimine öfkelerini ortaya koydular.

Ve tabii tutsaklar da bu direniş kervanının önemli bir parçası olduğunu gösterdi. 2012 yılında hapisaneler, üzerinde en çok konuşulan konulardan biri oldu. Kapasitesinin çok üzerindeki doluluk oranlarıyla, artan işkence ve keyfi uygulamalarıyla, disiplin cezalarıyla, tecridiyle, yıl boyu gündemden düşmedi. Urfa'da başlayıp diğer hapisanelere sıçrayan isyanlar, çocuk tutsakların uğradığı istismara yükselen tepkiler ve yılın son aylarını kaplayan açlık grevleri ile tutsaklar, yıla damgasını vuran kesim oldu.

Emperyalistler ve işbirlikçileri, içlerine düştükleri krizi atlatabilmek için, işçi ve emekçilere, ezilen halklara daha fazla saldırıyor, savaşı tırmandırıyorlar. Buna karşın kitleler her yerde direnişe geçiyor. Zindanları tıka-basa doldursalar da, yığınlar halinde katletse de, insanlığın özgür, eşit ve kardeşçe bir yaşam isteğini ve mücadelesini durduramıyorlar, durduramayacaklar da...

İşte bu yüzden, her yeni yıla olduğu gibi, 2013'e de umutla giriyoruz. Geçtiğimiz yıl Tunus ve Mısır'da başlayan halk isyanları ile DEVRİM, bir kez daha kitlelerinin en yakıcı talebi olarak yükselmisti. Önderlik eksikliği ile bu hedefe ulaşamadılarsa da, kırk yıllık diktatörleri devirmişlerdi. Bugün ise, dinci gericiliğe karşı isyandalar. Kitleler kendi yaşam tecrübeleriyle öğreniyor ve savaşıyor. Doğru bir önderlikle, çok daha iyisini başaracağını gösteriyor...

Rosa Lüksemburg'un 100 yıl önce söylediği gibi, insanlık ya barbarlık içinde yok olacak, ya da devrim ve sosyalizmle, insanlığın altın çağına ulaşacak... Biz komünist ve devrimcilerin varlık nedeni de, ikinci seçeneği kuvvetlendirmek, onu gerçek kılmak değil mi zaten?

Bu savaşta devrimci tutsaklar, şehitlerimizden sonra en önde dövüşmenin sembolleri, onurlarımız olarak hep yanımızdalar. Gerçekte sadece tutsaklarımızın değil, tüm insanlığın etrafı dikenli tellerle çevrilmiş durumda. Herkesin kurtuluşu, "çitlerin olmadığı bir dünya" ile mümkün olacak.

Bu duygularla yeni kavgaya yılınızı kutluyoruz. En güzel yıllar, uğrunda dövüşenlerin olsun! Özgür yarınlarda görüşmek dileğiyle...

Proleter DEVRİMCİ DURUŞ

Yoldaşlar,

Bir yılı daha geride bıraktık. Yeni yıla büyük umutlarla giriyoruz.

Geride bıraktığımız yıl, kapitalist-emperyalist sistemin ekonomik krizi giderek derinleşti. Emperyalist savaş hız kazandı. Emperyalistler ve işbirlikçileri, krizin ve savaşın acı faturasını işçi ve emekçilere yüklemeye çalıştılar, çalışıyorlar. Ama nafile!

Başta Avrupa ülkeleri olmak üzere dünyanın dört biryanında "krizin faturası, krizi çıkaranlara" şiarıyla işçi ve emekçiler ayakta. Dalga dalga genel grevlerle, militan sokak eylemleriyle, enternasyonal dayanışmayı büyütürken "kederli nehir yollarının / sürülmüş toprağın ve şehirlerin bahtı / bir şafak vakti değişmiş olur" diyerek, devrim ve sosyalizm bayrağını yükseltiyorlar. Avrupa'da "komünizm heyulası" tekrar canlandı, dünyaya yayılıyor.

Yeni yıla devrim ve sosyalizm umudunun daha büyüyeceği inancıyla, başta siz yoldaşlarım olmak üzere, devrimci dostların, işçi ve emekçilerin yeni kavgaya yılını kutluyorum.

Trabzon Hapishanesi'nden
Tutsak ihtilalci Bolşevik Zeynel Sarar

1 Ocak 1959- Küba Devrimi

Emperyalizm ve onun işbirlikçisi Batista rejiminin baskısıyla bunalan Küba halkı, yılların getirmiş olduğu ezilmeyle mücadele eder. Yüzyıllar boyunca başta İspanyollar olmak üzere, büyük emperyalist devletler tarafından istilaya uğrayan Küba, ABD emperyalizminin giderek güçlenmesiyle arka bahçe haline getirilmek isteniyordu. Ekonomik ve kültürel bakımdan geri bırakılan Küba halkı, ağır koşullarda yaşam mücadelesi veriyordu.

19. yüzyılın ortalarından itibaren ABD'li şeker tüccarları, hakimiyeti ele geçirdiler. 1868-1878 yılları arasında İspanya'ya karşı ABD'nin hakimiyet savaşı sürerken, Küba halkı da bağımsızlığını kazanmak için mücadele ediyordu. Kübalı şair Jose Marti önderliğinde ilk gerilla birlikleri kuruldu. İspanya adaya 200 bin asker çıkardı. Şeker pancarı üretiminin durmasından rahatsız olan ABD'li kapitalistlerin isteği üzerine İspanya'ya savaş açıldı. İspanya, bu savaşta yenilince Küba'dan çekildi ve Küba, 1901'de bağımsızlığını kazandı. Fakat bu kez de ABD'nin hakimiyeti altına girdi. ABD emperyalizminin çıkarları doğrultusunda hareket eden Batista rejiminde artan işsizlik ve yoksulluk, yeni ayaklanmaları doğurdu. Fakat bunlar şiddetle bastırıldı.

1953 yılında Fidel Casro önderliğinde yüz kadar gerilla, Moncada Kışlası baskını düzenledi. Bu baskında gerillaların büyük bir bölümü ölürken, Fidel Castro ve Raul Castro tutsak düştüler. Halkın artan baskısı karşısında iki yıl sonra Castro serbest bırakıldı ve Meksika'ya gitti. Burada Che'yle tanıştılar. "26 Temmuz Hareketi" kuruldu, gerillalar, Küba'ya girmek için harekete geçtiler. Burada yapacakları baskın koordinasyonsuzluk yüzünden gerçekleşemeyince birçok gerilla hayatını kaybetti. Geride kalan 15-20 kadar gerilla Sierra Maestra dağlarına çekildi.

Gerillalar dağlarda hakimdi ve halktan aldıkları destek, gün geçtikçe artıyordu. Gerillaların başarıları arttıkça Batista'nın ordusu ve polisi içinde çözümler arttı. Batista, 12 bin kişilik bir orduyla

dağlara operasyona girişti. Bu operasyonda gerillalar, askerleri püskürttüler. General Castillo ile Castro karşılıklı ateşkes ilan ettiler. Castro, bu arada gerillaları tekrar dağlara taşıdı. 21 Ağustos'ta toparlanan güçlerle şehirlere doğru saldırıya geçti ve 30 Aralık'ta başarıya ulaştı. Küba devrimi gerçekleşmişti. 1959 yılına Küba halkı, devrimle girmiş ve emperyalizmin önemli köşe taşlarından biri daha düşmüştü. 6 Ocak'ta Castro yönetimi aldı ve Batista rejiminin kalıntıları da ortadan kaldırıldı.

Yeni yıla girerken...

Elimize posta kanalıyla ulaşan TİKB(B) Merkez Yayın Organı "İhtilalci Komünist" in Kasım-Aralık 2012 tarihli sayısının başyazısını güncel öneminden dolayı kısaltarak yayınlıyoruz. Ara başlıklar tarafımızdan konulmuştur.

B

ir yılı daha geride bırakıp yeni yıla girerken, dünyada ve ülkemizde yaşanan belli başlı olayları hatırlamak, oradan yeni yıla dair öngörülerde bulunmak ve görevlerimizi saptamak; önümüzdeki döneme daha hazırlıklı girmek açısından, yapılması gereken/yapılmasında fayda olan değerlendirmelerdir. Bu bakış açısıyla her yılın sonunda böyle bir değerlendirme yapıyoruz.

Esasında geleceğe dair beklentileri, planları olan her kurum ve kişi, bunu yapıyor. Uluslararası tekellerden, büyük işletmelere, emperyalist kurumlardan devletlere kadar, burjuvazi de kendi açısından geçen bir yılın "kar-zarar bilançosu"nu çıkarıyor, devletler, "gelir-gider dengesi"ni gözeterek bütçelerini hazırlıyor, emperyalist düşünce kuruluşları, gelecek yıllara dair kehanetlerini sıralayarak efendilerini uyarıyor vb...

Kısacası burjuvazi, bu işi, daha sistemli bir şekilde ve son derece kapsamlı olarak ele alıyor, kendince sonuçlar çıkarıyor, tedbirler alıyor. Ne var ki, sistemin açmazları, kendi içindeki handikapları, tüm bu çabalarına rağmen, onları krizlerden, savaşlardan, buna bağlı olarak gelişen direnişlerden, isyanlardan kurtaramıyor, kurtaramayacak da...

Bu sistemi yıkmaya misyonu ve kendini ortaya koyan komünist ve devrimcilerin, -en az burjuvazi kadar- geçen dönemi artıları ve eksileriyle değeri-

dirip sonuçlar çıkarması ve geleceğe bu dersler ışığında hazırlanması, olmazsa olmazdır. Sınıf olarak burjuvazi, elindeki tüm olanakları seferber ederek, böylesine ciddi bir hazırlık yaparken; işçi ve emekçilerin ve onları temsil eden örgütlerin, bunu yapmaması akıl karı değildir. (...)

Kapitalizmi ve onun kurumlarını ne gözlerde büyütme, ne de iç zaaflarını düşünerek küçültme doğrudur. Her ikisi de kaderci, kendiliğindenci yaklaşımdır ve sonuçta burjuvazinin değirmenine su taşırlar. Devrimci bir yaklaşım, Lenin'in söylediği gibi "hastalığı doğru bir şekilde tedavi edebilmek için, doğru teşhis koyma" yaklaşımıdır... O yüzden ML'ler, dönemi çok yönlü bir şekilde değerlendirmeye tabi tutar, devrim lehine onlardan nasıl yararlanmak gerektiği üzerinde ciddiyetle dururlar. Sistemin açmazlarını, her somut gelişmede yeniden irdeleyip, işçi ve emekçilere göstermeye çalışırlar. Kapitalizmin ve onların akıl hocalarının "çözüm" diye sunduklarına, "sorun" diye bakar ve bu "sorunların" da ancak sistemin yıkılmasıyla ortadan kalkacağını bilerek hareket ederler.

"Hastalığın teşhisi", dönemin her yönden irdelenip kavranması, kuşkusuz çok önemlidir. Bu, onun yıkılması için en doğru yöntemleri, en doğru silahları bulup, kullanma olanağı sunar. Ama yeterli olmadığı/olmayacağı aşikardır. Bundan sonrası, öncünün bu yöndeki becerisine, ısrarına, karar-

lılığına, kadrolarını şekillendirmesine vb. kalmıştır. Bilindiği gibi, ML'ler, dünyayı sadece yorumlamakla kalmaz, aynı zamanda değiştirirler. Bir başka ifadeyle, değiştirmek için yorumlarlar. Yapılan tüm değerlendirmeler bunun içindir.

Değiştirmek içinse, elimizdeki en güçlü silahımız örgütümüzdür. Örgütümüzü yetkinleştirmek, onu daha geniş kesimlere doğru taşımak, hem nicel, hem nitel olarak büyütme; devrimi o oranda yakınlaştırmak, işçi ve emekçilerin çıkarlarını korumak demektir. Kongre ve konferanslarda yaptığımız dönemsel değerlendirmeler, ya da her yıl sonunda en öz haliyle ortaya koyduğumuz yıllık değerlendirmeler, ancak bu yönde bir gelişim sağladığı oranda, bir anlam taşır. Doğru bir şekilde ele alınmış ve amaca uygun davranılmış olur. (...)

I- Dünyada savaş ve kriz

Dünyada ve ülkemizde, bu yılın en belirgin özelliği, kriz ve savaşın etkilerinin daha fazla hissedilir olmasıdır. Bu, emperyalistlerin kendi aralarındaki ilişkilerden işbirlikçilerine kadar, tüm sistemi kapsadığı gibi, işçi ve emekçilerin giderek daha da zorlaşan yaşam ve çalışma koşullarını da belirlemede, direnişlerin ve halk hareketlerinin temel nedeni olmaktadır.

2008'de ABD'de başlayan kriz, son iki yıldır AB ülkelerinde olanca yıkımıyla devam ediyor. İzlanda ve Yunanistan'la başlayan bu yıkım, İspanya, İtalya, Portekiz, Güney Kıbrıs gibi ülkeleri de içine alarak, tüm Avrupa'yı sarsan bir nitelik kazandı. Emperyalist burjuvazi, krizi ötelemek ve krizin yükünü işçi-emekçilere ykmak için yeni yasa ve uygulamalarla, kazanılmış hakları gaspetmeye, daha yoğun sömürü ortamı yaratmaya çalıştı. Buna karşılık, işçi ve emekçilerin de eylemleri, direnişleri, genel grev-genel direniş boyutları kazanarak büyüdü. Özellikle Yunanistan'da son iki yıl içinde 23 kez genel grev yaşandı. Yılın son aylarında İspanya, Portekiz ve İtalya'da da genel grev ve direnişlerle hayat durdu.

Sadece Avrupa'da değil, Afrika'dan Asya'ya tüm dünyada krize karşı eylemler, isyanlara, halk ayaklanmalarına dönüştü. Hindistan'da 50 milyon işçi sokaklara çıktı. Hindistan, tarihinin en büyük genel grevlerinden biri yaşandı. Endonezya'da 2 milyon işçi

Kapitalizmi ve onun kurumlarını ne gözlerde büyütme, ne de iç zaaflarını düşünerek küçültme doğrudur. Her ikisi de kaderci, kendiliğindenci yaklaşımdır ve sonuçta burjuvazinin değirmenine su taşırlar. Devrimci bir yaklaşım, Lenin'in söylediği gibi "hastalığı doğru bir şekilde tedavi edebilmek için, doğru teşhis koyma" yaklaşımıdır... O yüzden ML'ler, dönemi çok yönlü bir şekilde değerlendirmeye tabi tutar, devrim lehine onlardan nasıl yararlanmak gerektiği üzerinde ciddiyetle dururlar. Bundan sonrası, öncünün bu yöndeki becerisine, ısrarına, kararlılığına, kadrolarını şekillendirmesine vb. kalmıştır. Bilindiği gibi, ML'ler, dünyayı sadece yorumlamakla kalmaz, aynı zamanda değiştirirler.

genel grev yaptı. İki yıl önce Tunus ve Mısır'da başlayıp Ortadoğu'ya yayılan Arap halklarının direnişi, bu yıl da sürdü. Ayaklanmalar, emperyalistler tarafından farklı bir yöne kanalize edilince, kitleler yeniden sokakları doldurdu. Bu ülkelerde yıkılan diktatörlerin yerine, İslamcı hükümetler işbaşına gelmişlerdi. **Diğer kesimlere göre daha örgütlü olan ve dünya ölçeğinde gücü ve prestiji artan İslamcı akımlar, Arap ayaklanmalarını kendi lehlerine değerlendirmeye çalıştılar.** Başta ABD olmak üzere emperyalistlerle olan bağlarını da kullanarak seçimlerden birinci parti olarak çıktılar ve hükümeti kurdular. Emperyalistler ise, bu ülkelerde denetimi tümünden yitirmemek ve bir halk devrimini önlemek için İslamcılara tercih etti. Türkiye'de AKP gibi bir misyonu oynamalarını tavsiye ederek, İslamcılara olur verdiler. Hatta AKP'yi özel olarak görevlendirip, bu ülkedeki İslamcı partileri yönlendirmeye çalıştılar.

Fakat **kitleler, "devrim" isteği ile mücadeleye atılmışlardı, beklentilerinin karşılanmadığı noktada, bu kez "devrimimizi çaldılar" diyerek sokakları doldurdular.** Bu yıl ise, Mısır'ın yeni başkanı "Müslüman Kardeşler"nin lideri Mursi'nin, Mübarek'ten bile fazla yetkiye sahip olmaya çalışması, kitleler tarafından "yeni Firavun" olarak nitelendirildi ve büyük tepkilere yol açtı. Hazırlanan "yeni anayasa taslağı"nın Enver Sedat döneminde hazırlanmış olan yürürlükteki anayasadan tek farkı, İslami vurguların daha fazla artmış olmasıydı. Öyle ki **Mısır, teokratik bir devlet haline getiriliyordu. Mısır halkı, bu girişime karşı bir kez daha Tahrir Meydanı'nı doldurdu,** günlerce meydanda oturma eylemi yaptı. 15 Aralık'ta gerçekleşen anayasa referandumunda, "İslamcı anayasa" çoğunluğu aldı; fakat seçimlerin hileli yapıldığı söyleniyor ve eylemler devam ediyor.

Kuzey Afrika'dan Türkiye'ye uzanan yeni bir "yeşil hat"la karşı karşıyayız. ABD, kendine bağımlı "ılımlı İslam" modelini yaygınlaştırmaya, "Sünni ekse-ni" denilen, Ortadoğu'da İran'a karşı bir eksen oluşturmaya çalışıyor. Fakat Mursi başkan seçildikten sonra, emperyalistler arası dengeyi koruyan bir politika izlemeye ve İslami bir anayasa yapmaya girişti. ABD, devrim tehdidine karşı İslamcılarla uzlaşma yapmıştı, ancak son gelişmeler onu da rahatsız etmeye başladı. Ne var ki, şu anda farklı bir seçeneği de bulunmuyor.

Benzer biçimde **Tunus'ta da İslamcı**

Güney Afrika Cumhuriyeti'ndeki madencilerin direnişi aylarca sürdü.

Direnişi kırmak için polisin gerçekleştirdiği saldırılar, katliama dönüştü. Tam 34 işçi katledildi. Ama direniş devam etti.

Direnişi öne çıkaran bir diğer etken, Güney Afrika Cumhuriyeti yönetiminin saldırgan tutumuydu. Ki bu yönetim, Mandela'nın önderliğinde, ırkçı "Apartheid" rejimine karşı yürütülen mücadeleler sonucunda iktidara gelmişti.

Yönetimde beyazların ya da siyahların olmasının, sömürünün ve zulmün devam etmesi yönüyle hiçbir değişiklik yaratmadığının, en açık göstergesi oldu madenci direnişi. Sömürü ve zorbalık düzeninin ortadan kalkması için, ırksal-ulusal-mezhepsel değişikliklerin değil, sınıfsal değişimin gerekliliği, madenci direnişine yapılan saldırılarla bir kez daha gözler önüne serildi.

partinin öncülüğünde kurulan koalisyon hükümetine karşı tepkiler yükseldi. Sendikalar, genel grev kararı alarak, bir günlüğüne yaşamı durdurdular. Halk, yeniden sokakları doldurdu. Bunun üzerine "teknokratlar hükümeti" kurulması yönünde çağrılar arttı...

İki yıl önce Tunus'ta başlayıp diğer Arap ülkelerine doğru yayılan halk hareketleri, esas olarak krizle birlikte artan işsizliğe ve yoksulluğa bir tepkiydi. Tunus'taki ayaklanma da, zaten işsiz bir gencin kendini yakmasıyla başlamıştı. Mısır'da ise, uzun süre direnen Mübarek rejimi, halk hareketine işçi sınıfının da katılmasıyla, genel grevin başlamasıyla birlikte devrilmişti. Ne var ki, **komünist, devrimci bir önderlikten yoksun olmaları, bu halk hareketlerinin devrime ulaşmasını engellemiş ve emperyalistlerin hamleleriyle yolundan saptırılmıştı.** Son gelişmeler, yaşananların devrim olmadığını gösterdiği gibi, bu tür hareketlerde öncünün rolünün önemini bir kez daha ortaya koydu.

Krize karşı Afrika kıtasının sadece Kuzeyi değil, Güneyi de hareketlenmiş durumda. Güney Afrika Cumhuriyeti'ndeki madencilerin direnişi aylarca sürdü. Direnişi kırmak için polisin gerçekleştirdiği saldırılar, katliama dönüştü. Tam 34 işçi katledildi. Ama direniş devam etti. Direnişi öne çıkaran bir diğer etken, Güney Afrika Cumhuriyeti yönetiminin saldırgan tutumuydu. Ki bu yönetim, Mandela'nın önderliğinde, ırkçı "Apartheid" rejimine karşı yürütülen mücadeleler sonucunda iktidara gelmişti. **Yönetimde beyazların ya da siyahların olmasının, sömürünün ve zulmün devam etmesi yönüyle hiçbir değişiklik yaratmadığının, en açık göstergesi oldu madenci direnişi.** Sömürü ve zorbalık düzeninin ortadan kalkması için, ırksal-ulusal-mezhepsel değişikliklerin değil, sınıfsal değişimin gerekliliği, madenci direnişine yapılan saldırılarla bir kez daha gözler önüne serildi.

Krizin işçi ve emekçilerin sırtına yıkılmasına karşı tüm dünyada gelişen bu eylem ve direnişler, burjuvaziyi zor durumda bırakıyor. Yunanistan'da olduğu gibi birçok ülkede düzen partileri iyice eriyor, seçimler çare olmuyor, bir-biri ardına kurulan hükümetler, aldıkları kararları yaşama geçiremiyorlar. Son çare olarak başvurulmuş "teknokratlar hükümeti" de eylemleri durdurmayı başaramadı. Bir demokrasi örneği olarak sunulan AB, her yanından dökülmeye başladı.

En bariz haliyle AB'de görülmekle birlikte, ABD ve diğer emperyalistler için de değişik boyutlarda kriz sürmektedir. **Ve bu ekonomik kriz boyutuyla da sınırlı kalmayan, siyasi, toplumsal, kültürel, ahlaki, çok yönlü bir krizdir.** Peş peşe devrilen hükümetler, artan cinayetler, katliamlar, cinnet geçirmeler, yozlaşmanın ve düşkünleşmenin geldiği boyut, bu çok yönlü krizin sonuçlarıdır.

Krizi aşmanın en etkili yolu olarak savaş tırmanıyor.

Burjuvazi, krizlerini ancak, aşırı üretimle elde edilen ürünleri ve üretim araçlarını imha ederek aşabilmiştir. Bu imhayı da asıl olarak savaşlar üzerinden gerçekleştirmiştir. Bölgesel savaşlar bir yana, I. ve II. emperyalist savaşlar, böylesi kriz dönemlerini aşma çabasıdır aynı zamanda. Bir yandan varolan ürünlerin ve üretim araçlarının imhası gerçekleşirken; bir yandan da yeni pazarlar ve sömürü alanlarıyla nefes alma olanağına, bu sayede ulaşırlar. Dolayısıyla kriz, savaşların ebesi gibidir. Yaşanan krizin '29 bunalımı ile kıyaslandığı düşünülürse, sadece bu bile, yeni bir emperyalist savaşın kaçınılmaz olduğunu gösterir.

Elbette her iki emperyalist savaşta olduğu gibi, savaşlar devrimleri de tetikler ve sömürü alanlarının daralmasına yol açar. **Fakat emperyalistler için savaş, tıpkı kriz gibi, önünü alamayacağı yapısal bir sorundur. Eskisinden çok daha ciddi sorunlarla karşılaşacağını bilse bile, bundan kaçınmaz.** Dahası, pazar alanlarını kaybetmenin verdiği sıkışma ve savaşta yeni pazar alanlarına ulaşma umut ve beklentisi ile bu yönde çabaları ve girişimleri artar.

Esasında ABD'nin Afganistan ve Irak işgalleriyle başlattığı savaş, uzatmalı ve kesintili bir şekilde de olsa devam etmektedir. Önce Libya'da, sonra Suriye'de gerçekleşenler, bu savaşın farklı biçimlerle sürdüğünün göstergesidir. **ABD, Irak ve Afganistan'da aldığı yenilginin de etkisiyle, Libya ve Suriye'de doğrudan işgal yerine, işbirlikçileri aracılığıyla hakimiyet kurmaya çalıştı.** Hem bu ülkelerin komşularındaki işbirlikçilerini harekete geçirdi; hem de bizzat ülkeyi mezhepsel-ulusal temelde bölerek, bir kaos ve iç savaş yarattı. Libya'da olduğu gibi, Suriye'yi de benzer yöntemlerle ele geçirmek istedi. Ancak **Suriye'nin arkasında yeralan İran, Rusya ve Çin gibi ülkelerin tutumları ve Suriye halkının işbirlikçi çetelere prim ver-**

memesi, bu amacına ulaşmasında büyük bir engel olarak karşısına dikildi.

ABD'nin Ortadoğu'daki asıl hedefi İran'dır. Suriye savaşı, İran ile yapılan örtülü bir savaştır. İran'ı Ortadoğu'da yalnızlaştırma ve çevreleme politikasının devamıdır. Ama Suriye aşamasında çıkılıp kalmıştır. Diğer yandan Irak'ı işgal etmesine ve orada kendi işbirlikçilerini işbaşına getirmesine rağmen, Irak'ta bile hakimiyetini kurabilmiş değildir. **Maliki hükümeti, İran'la ilişkileri geliştirmekte, hatta Rusya ile silah anlaşması yapabilmektedir.** Her ne kadar ABD'nin uyarısı ile bu anlaşma iptal edilmişse de, Irak'ta sular durulmamaktadır. Irak Merkezi Hükümeti ile Kürt Federe Devleti arasında bir süredir devam eden "soğuk savaş" her iki tarafın askeri birliklerini harekete geçirmesiyle "sıcak" günler yaşamaktadır. ABD, Irak'ı, "Bağımsız Kürt Devleti" ile korkutmakta ve kendisine bağlı kaldığı oranda buna izin vermeyeceğini duyurmaktadır. Fakat **Irak Merkezi Yönetimi ile iplerin koptuğu noktada, Kürt devletine vize verecektir.** Bu yönde hazırlıklar da yapılmaktadır. Türkiye'de AKP hükümeti ile Barzani arasında son dönemde artan ilişkiler, bu doğrultudaki adımlardır.

ABD, sadece Ortadoğu'da değil, geçmişte "arka bahçesi" sayılan Latin Amerika'da da güç kaybetmeye devam ediyor. **Son on yıl içinde arka arkaya yönetimlere gelen "Bolivarcı" hükümetler, Çin ile ilişkileri geliştiriyorlar.** Bu yıl yapılan seçimleri de bu hükümetler kazandı. Varolanlar yerlerini korurken, buna yenileri eklendi. ABD'nin büyük paralar finanse ederek desteklediği muhalefetler başarılı olamadı. Bir zamanlar ABD'nin mutlak hakimiyetinde olan bu bölge, şimdilerde Çin'in "arka bahçesi" durumunda. Öyle ki, Venezüella Başkanı Chavez, Çin'in sözcüsü gibi davranıyor ve başta İran olmak üzere Ortadoğu ülkeleriyle de ilişkilerini geliştiriyor.

Kısacası, 2000 yılından itibaren ABD'de baş gösteren irtifa kaybı, bu yıl da devam etti. Başkan Obama'nın ikinci kez seçimleri kazanması ile, "yumuşak güç" adını verdikleri, "içte ve dışta daha ılımlı bir görünüm sergileme politikası", giderek yerini sertleşmeye bırakacaktır. **ABD başkanların ikinci (son) dönemleri, genel olarak saldırıların daha pervasız bir şekilde yapıldığı dönemlerdir.** Nitekim Obama da ikinci kez seçildiğinde, Suriye muhalefetini güçlendirmek ve Suriye'de kesin sonuca ulaşmak için daha fazla işin içine girmiştir.

Türkiye, emperyalist-kapitalist sistemi saran krizin etkisi altındadır. Her ne kadar ekonomik veriler şişirilerek ve demagojik açıklamalarla resmi ağızlardan krizin olmadığı söylenirse de, krizin temel belirtileri ortadadır.

Bunların başında işsizlik oranı gelir ki, resmi rakamlarda bile bu oran, yüzde 10'dur. Gerçekte ise bunun iki katı bir işsizlik olduğu bilinmektedir.

Daha önce yüzde 4 olarak saptanan "büyüme oranı", yüzde 3'lerin altına düşmüş durumdadır. Türkiye'nin en fazla ihracat yaptığı

Avrupa'da yaşanan kriz, ihracatı da etkilemiştir. Bunu Ortadoğu ülkeleri ile dengelemeye çalışırken, Suriye savaşı ile birlikte, bu olanağı da zayıflamıştır.

Bütün göstergeler, Türkiye'de krizin varlığını ortaya koymaktadır. Şimdilik dışarıdan gelen "sıcak para" ile çarklar döndürülerek bu durum perdelenmektedir.

Fakat bu kez de "cari açık" sorun olmakta, cari açığı indirmek için "ekonomiyi soğutmak" adına üretimi azaltma yoluna gidilmektedir. Bu da işsizliği daha da artırmaktadır.

ABD'nin en önemli rakibi olarak yükselen Çin ise, krizden en az etkilenen ülke olarak büyümesini sürdürmektedir. ÇKP'nin 10 yıllığına yaptığı seçimler bu yıl gerçekleşmiş ve yeni yönetimle Çin'in emperyalist bir süper güç olarak ilerlemesinin süreceği belli olmuştur. Yıllardır sessiz ve derinden ilerleyen Çin, dünyanın "yeni imparatoru" olma yönünde önemli bir mesafe katetmiş durumdadır. Ayrıca **ABD'nin her yenilgisi, Çin hanesine artı puan olarak geçmekte, Çin'in dünya üzerindeki etkisini ve prestijini arttırmaktadır.** Ortadoğu'da Suriye ile kilitlenen savaşta da Çin'in BM'de veto yetkisini kullanması ve İran üzerinden desteği, önemli bir rol oynamaktadır.

Özcesi, dünya ölçeğinde emperyalist-kapitalist sistemin krizi sürmektedir ve bu krizi aşmanın önemli bir aracı olarak emperyalist savaş devrededir. Bu durum emperyalistlerin ve işbirlikçilerinin kendi aralarındaki çelişki ve kavgayı derinleştirmekte, yer yer öne çıkarmaktadır. Bununla birlikte işçi ve emekçilerin, ezilen halkların mücadelesi de büyümekte, devrim ve karşı-devrim, krize ve savaşa karşı mücadelede somutlaşmaktadır. Bu yılki tüm gelişmeler, dönemin bu karakteristik özelliklerini belirginleştirmiş ve adeta altını bir kez daha çizmiştir.

II- Türkiye'de krizin ve savaşın etkileri

Türkiye, emperyalist-kapitalist sistemi saran krizin etkisi altındadır. Her ne kadar ekonomik veriler şişirilerek ve demagojik açıklamalarla resmi ağızlardan krizin olmadığı söylenirse de, krizin temel belirtileri ortadadır. Bunların başında işsizlik oranı gelir ki, resmi rakamlarda bile bu oran, yüzde 10'dur. Gerçekte ise bunun iki katı bir işsizlik olduğu bilinmektedir. Daha önce yüzde 4 olarak saptanan "büyüme oranı", yüzde 3'lerin altına düşmüş durumdadır. Türkiye'nin en fazla ihracat yaptığı Avrupa'da yaşanan kriz, ihracatı da etkilemiştir. Bunu Ortadoğu ülkeleri ile dengelemeye çalışırken, Suriye savaşı ile birlikte, bu olanağı da zayıflamıştır.

Bütün göstergeler, Türkiye'de krizin varlığını ortaya koymaktadır. Şimdilik dışarıdan gelen "sıcak para" ile çarklar döndürülerek bu durum perdelenmektedir. Fakat bu kez de "cari açık" sorun olmakta, cari açığı indirmek için "ekonomiyi soğutmak" adına üretimi azaltma yoluna gidilmektedir. Bu da işsizliği daha da artırmaktadır. Diğer yandan **Türkiye tarihinde en büyük özelleş-**

tirmeler, bu dönemde gerçekleşmiştir. Öyle ki köprüler, otoyollar bile satışa çıkarılarak, büyük tekellere altın tepside sunulmuştur.

Her özelleştirme, yeni işçi kıyımı ve yeni zamlar demektir. Zamlar artık rutine bağlanmıştır. Elektrik ve doğalgaza yapılan zamlar, zaten otomatikman diğer mallara da yansımakta ve başta gıda olmak üzere temel ihtiyaç maddeleri sürekli biçimde zamlanmaktadır. Buna karşılık asgari ücret başta olmak üzere, işçi ve memurların ücretlerine yüzde 3-4 gibi komik oranlarda zamlar yapılmaktadır. TÜİK gibi resmi bir kurum bile "açlık sınırı"nı 1000 (bin) lira olarak belirlemişken, asgari ücret bunun çok altındadır.

Kısacası işçi ve emekçiler, krizin sonuçlarını bizzat yaşamlarında giderek ağırlaşan biçimde hissetmektedirler. Dışarıdan "sıcak para" aynı şekilde gelmeyecek, ya da gelse bile onun da kapatmadığı noktaya varılacaktır. İşte o zaman krizin boyutu, kendini tüm şiddetiyle her yerde gösterecektir.

Böyle bir durumda işçi-emekçi hareketinde büyük bir patlama olacağını çok iyi bilen burjuvazi, AKP hükümeti eliyle art-arada yasalar çıkarmakta, bugünden önünü almaya çalışmaktadır. **Kıdem tazminatını gaspetme girişimi, tabandan gelen baskıyla, işçi sendikalarının grev tehdidi karşısında şimdilik geriye çekildi. Ancak "sendikalar ve TİS kanunu" ile, sınıfın örgütlenmesine çok büyük bir darbe vuruldu.** 30'dan az işçi çalıştıran işyerlerinde, "sendikal tazminat hakkı" gaspedildi. Sendikal tazminat, sendikal işçiyi attığı durumda, patronlara işçinin bir yıllık ücret tutarından az olmamak üzere tazminat ödemesi zorunluluğu getiriyordu. Bunun kalkmasıyla birlikte patronlar, sendikal işçileri rahatlıkla atma özgürlüğüne kavuştu. Bu tür işyerlerinin, kayıtlı çalışan işçilerin yüzde 58'ini oluşturduğu düşünülürse, ayrıca birçok patronun işyerini bölerek 30'dan az işçi çalıştırdığı ve bunun son yasayla birlikte daha da artacağı göz önüne alınırsa, sendikal işçilerin her an işten atılacağı, sendikal olmanın bedelinin daha da ağırlaşacağı kendiliğinden anlaşılır.

Bu yasa çıkmadan önce de, birçok işyerinde sendikal işçi, işten atılmıştı. Önümüzdeki yıl, bunun devasa boyutlara ulaşacağını şimdiden söyleyebiliriz. Burjuvazi, krizin yükünü işçi ve emekçilere yıkmak için adeta taşları bağlıyor, köpekleri salıyor. Ama işçi ve emekçiler de birçok yerde direnişe geçerek, sessiz kalmayacağını gösteriyor.

2012 yılında gerçekleşen işçi-emekçi direnişlerinin-grevlerinin ana nedeni, işten çıkartmalar ve düşük ücretler oldu. Borusan, Hey Tekstil, THY, Togo ayakkabı, Bedaş, Darkmen, Rosateks, Taksim gibi işyerlerinde işten atılan işçilerin direnişleri, yıl boyunca sürdü. Bursa'da Bosch işçilerinin direnişi, Antep'te Başpınar Organize Sanayi'nde tekstil işçilerinin fiili direnişleri, yılın öne çıkan eylemleriydi. Ayrıca Ankara'da İnşaat Mühendisleri Odası'ndan, İstanbul'da Kığılı'dan atılan kadın işçilerin, tek kişilik direnişleri de devam etti. Hatta bazı kesitlerde belirleyici bir önem kazandı.

Çoğu sendikalı oldukları için işten atılan işçilerin başlattıkları direnişler, işyeri önünde oturma gibi biçimlerden, haftanın belli günlerinde şehrin merkezi yerlerinde gösterilere, işyeri işgallerine kadar uzandı. Birçoğu sendikalı olarak işe dönmeyi başarıp somut kazanım elde ederken; bir kısmı, belli bir kamuoyu yarattığını söyleyerek eylemini sonlandırdı. Bu direnişlerin haftanın bir günü ve saatinde tek merkezde toplanması, ortak protesto gösterileri yapması, -tümünü kapsamamakla birlikte- birleşik mücadelenin örülmesi bakımından olumluydu. Ancak bazı sendikacıların ısrarı ile direnişleri "mahkeme süreci"ne bırakma eğilimi bitmiş değildir. Buna rağmen son ana kadar direnişlerini sürdürüp zaferle taçlandıranlarda artış vardır ki, bu sınıf hareketi açısından sevindirici bir gelişmedir.

Patronlar ve devlet, uzun süre bekleterek direnişçileri yıpratmaya ve kırmaya çalışıyorlar. Bu yılki direnişlerde öne çıkan Hava-İş'in direnişi de bu örneklerden biridir. Hava-İş, imzalanmayan dönem sözleşmesini ve Hava işkoluna getirilen grev yasağını protesto etmek için, Mayıs ayında bir günlük grev yaptı. THY yönetimi ise, 350 kişiyi işten atarak, buna karşılık verdi. Bunun üzerine başlayan direniş, çeşitli biçimlerle devam etti. Hava işkolundaki grev yasağı kaldırıldı, fakat atılan işçiler halen işe alınmadı. Elbette bunda, sendikaların daha etkili eylem biçimlerini devreye sokmamasının da rolü var. Bütün bunlar, devrimci işçilerin sendikalarda daha aktif çalışmaları gerektiğini ve taban örgütlenmelerinin önemini bir kez daha gösteriyor.

Benzer bir durum memur sendikaları için de geçerli. Bu sendikaların kuruluşuna önderlik eden KESK, pasif tutumu ve anti-demokratik uygulamalarıyla güç kaybetmeye devam ediyor.

Gerek yaygınlık, gerekse kitlesellik bakımından daha önceki yılları geride bırakan 2012 1 Mayıs, ne yazık ki, örgütlülük ve disiplin düzeyiyle son derece geriydi. Bununla birlikte başta Taksim olmak üzere 1 Mayıs'lara devrimci bir hava egemendi. Önümüzdeki dönemde, 1 Mayıs'ların içinin boşalması tehlikesi vardır ve buna izin verilemez.

Taksim inşaatı, 1 Mayıs'la ilgili bir başka tehlikedir. 2012 1 Mayıs'ında ortaya çıkan, örgütsüz de olsa kitlesellik, kendiliğinden mücadelenin yükselmekte olduğunu göstermektedir. Diğer taraftan, Avrupa ve Arap ülkelerindeki ayaklanma, direniş ve grevlerde, kentlerin merkezi meydanları önemli bir rol oynamıştır. Meydanlarda kurulan çadırlar, sadece eylem değil, örgütlenme ve bilinç dönüşümüne de olanak sağlamaktadır. Türkiye'deki ekonomik kriz, Taksim için de aynı ihtimali gündeme getirmektedir. Burjuvazi, Taksim inşaatıyla, bir yandan kentin en merkezi yerinde yeni rant alanı oluştururken, diğer yandan, meydana, direniş alanı ruhundan uzaklaştırmayı amaçlıyor.

Bunda devletin saldırılarının payı var kuşkusuz. Ama daha belirleyici olanı, KESK'in militan çizgiden uzaklaşmasıdır. Başta eğitim ve sağlık olmak üzere birçok alana dönük çok ciddi saldırıların yaşandığı bir dönemde, KESK'in eylemleri son derece sönük kalmıştır. Yıl boyunca yapılan eylemler, ağırlık olarak basın açıklaması ve Ankara mitingleri şeklindedir ki, bu mitingler için de gerekli ön çalışma yapılmadığından etkisiz kalmaktadır. En etkili eylemi, 23 Mayıs'ta "toplular görüşme" oyununa ve yüzde 4 gibi komik maaş zamlarına karşı yapılan bir günlük grevdir. Diğer memur sendikalarının da katılımıyla bu grev, kitlesel bir şekilde gerçekleşti. Fakat "4+4+4" gibi, eğitimi daha da gerici hale getiren bir yasaya karşı KESK'in eylemleri son derece yetersizdi ve bir bütün olarak mücadele çizgisinde hep gerileyen bir seyir izledi.

İşçi-emekçi hareketi açısından geçen bir yılın -başarıyla biten direnişlerin çokluğuna rağmen- parlak geçmediğini söylemeliyiz. Örneğin sendikal örgütlenmeye dönük çok ciddi bir saldırıyla karşı karşıya kalındığı halde, buna büyük bir direnişle yanıt verilemedi. DİSK'in gerçekleştirdiği birkaç yürüyüş ve eylem dışında herhangi bir tepki gösterilmedi. Buna rağmen, **işçilerin sendikalaşma isteği ve bu yöndeki çabası sürdü.** Taşeron işçileri, bunun en belirgin örneğidir. Diğer yandan metal işkolunda faşist Türk-Metal'e tepkiyle Birleşik Metal İş'e geçişler arttı. Bu geçişleri durdurmak için, gangster sendikacılığın tipik bir örneği olarak Türk-Metal, faşist çeteleri işçilere saldırttı, patronlarla işbirliği içinde birçok işçiyi işten attırdı. Fakat **Metal işkolunda hem Türk Metal'e hem de patronlara karşı mücadele devam etmektedir.** Toplu Sözleşme sürecinin başladığı bugünlerde, metal işçileri bir kez daha hareketli bir döneme girmiştir.

Sadece işçi-emekçi hareketi açısından değil, toplumsal hareket açısından da belirleyici bir öneme sahip 1 Mayıs, 2012 yılında da Taksim'de ve yaklaşık bir milyon kişiyle kutlandı. Bugüne dek yapılan 1 Mayıs mitingleri içinde en kitlesel 1 Mayıs buydu. Öyle ki, dünyada bile kitlesellik bakımından Küba'dan sonra ikinci sırayı Türkiye aldı. **Son yıllardaki 1 Mayıslar, tüm toplumsal muhalefetin toplanma ve kendini ifade etme günü oldu.** Kendilerine "anti-kapitalist Müslümanlar" diyen bir kesim bile, bu yılki 1 Mayıs'a katıldı.

Gerek yaygınlık, gerekse kitlesellik bakımından daha önceki yılları geride bırakan 2012 1 Mayıs, ne yazık ki, örgütlülük düzeyiyle son derece geriydi. Dağınıklık, örgütsüzlük, disiplinsizlik, en belirgin özelliğiydi. Bununla birlikte başta Taksim olmak üzere 1 Mayıs'lara devrimci bir hava egemendi. Reformizm ve sarı sendikalar, 1 Mayıs istedikleri noktaya çekmeyi başaramadılar. Elbette önümüzdeki yıllar, eksiklikleri giderici adımlar atmak gerekmektedir. **Aksi halde 1 Mayıs'ların içinin boşalması tehlikesi vardır ve buna izin verilemez.**

Taksim'de başlayan inşaat, 1 Mayıs'la ilgili bir başka tehlikedir. 2012 1 Mayıs'ında ortaya çıkan kitlesellik ve bu kitleselliğin verdiği kendine güven, devleti fazlasıyla ürkütmüştür. Örgütsüz de olsa bu kitlesellik, kendiliğinden mücadelenin yükselmekte olduğunu göstermektedir. Devlet, 2013 yılında aynı tablonun yeniden ortaya çıkmasını engelleme çabasıdadır. Diğer taraftan, Avrupa ve Arap ülkelerinde yaşanan ayaklanma, direniş ve grevlerde, kentlerin merkezi meydanları çok önemli bir rol oynamıştır. Kitleler bu meydanları işgal etmekte, çadır kurarak günlerce meydana yaşamakta, buraları sadece direniş değil, aynı zamanda eğitim ve bilinç dönüşümü alanlarına çevirmektedir. Türkiye'de derinleşmekte olan ekonomik kriz, Taksim meydanı için de aynı ihtimali gündeme getirmektedir. Burjuvazi, Taksim inşaatını başlatarak, bir taraftan kentin en merkezi yerinde yeni bir rant alanı oluştururken, diğer taraftan, meydana insansızlaştırmak, daha doğru bir ifadeyle direniş alanı olmaktan uzaklaştırmak gibi bir amaç taşımaktadır. **1 Mayıs'ta ya da yeni kriz dalgasında, kitlelerin Taksim'e yığılmasını fiziksel olarak da engellemek için o meydanı yok etmeye girişmiştir.** Yıllar süren mücadeleler sonucunda kazanılan Taksim'in 2013'te "inşaat" gerekçesiyle verilmemesini önlemek için hazırlıklara şimdiden başlanmalı ve her ne pahasına olursa olsun Taksim'den vazgeçilmemelidir.

2012 1 Mayıs'ında göze çarpan bir diğer yön de gençlerin katılımındaki artışı. **İşçi-emekçi gençliğin yanı sıra öğrenci gençlik de giderek artan oranda mücadeledeki yerini almaya başladı.** Kitlesel merkezi bir örgütlenmeden yoksun olmasına karşın, yıl boyunca öğrenci eylemleri eksik olmadı. Öğrenci gençliğin, '80 sonrası en önemli mücadele günü olan 6 Kasım YÖK

protestoları, yine parçalı biçimde gerçekleşti fakat gerek kitleselliği, gerekse militanlığı yönüyle, önceki yılların üzerindeydi. Yılın son günlerinde ODTÜ’de gerçekleşen direniş ise, üniversite gençliğinin toplumsal hareketin önemli bir dinamiği olarak başlarını kaldırdıklarını gösteriyordu. Son yıllarda artan öğrenci tutsak sayısı da, bunun göstergelerindendi. Poşi takmaktan, marş söylemeye, konsere katılmaktan halay çekmeye kadar en sıradan olaylardan dolayı yüzlerce öğrenci tutuklandı.

Sadece öğrencilerin değil, **bu yıl tutuklu gazetecilerin sayısı da artış gösterdi.** Öyle ki, uluslararası kurumlar bile, “Türkiye gazeteci hapishanesi” tespitini yaptılar. Öncü kesimler, gerçek anlamda dört duvar arasına kilitlenirken; geniş yığınlar dışarıda örülen duvarlarla nefes alamaz hale getirildi.

Bu kesimlerden biri de Alevilerdir. **AKP hükümetinin son döneminde Aleviler üzerindeki baskısı, daha da artmıştır.** “İslamın bir kolu” varsayılarak, cemevi talepleri geri çevirmekte, ibadetlerini camilerde yapmaları söylenmektedir. Varolan cemevlerinin zorunlu giderleri karşılanmadığı gibi, elektrik ve suyunu keserek zorda bırakmaya ve kimi gerekçelerle kapatılmaya çalışılmaktadır. Eğitimde yapılan değişikliklerle, zorunlu din dersine, Kuran ve peygamberin hayatı gibi dersler eklenmiş, sözde seçmeli, gerçekte zorunlu bu derslerle Alevi çocukları üzerindeki dini baskı yoğunlaşmıştır. Bununla da kalmayarak birçok ilde Alevi evlerinin işaretlenmesi ve Ramazan ayında Malatya’da olduğu gibi, oruç tutmayan Alevilere linç girişimleri yaşanmaktadır. Sivas’ta, Maraş’ta gerçekleşen Alevi katliamlarına dönük protesto gösterileri, bu yıl da çeşitli biçimlerde engellenmeye çalışıldı. Buna karşın **Alevilerin mitingleri her geçen gün daha kitleselleşmekte, saldırılara karşı protesto eylemleri çoğalmaktadır.** Ne var ki, Alevi örgütleri parçalı ve reformist tutumlarıyla, bu dinamizmi dizginlemekte, onun daha militan ve hak alıcı bir mücadele hattına girmesine engel olmaktadır.

İşçi emekçilere dönük olarak bir saldırı da “rantsal dönüşüm” projesiyle gündeme getirildi. **Bu projeye, işçi emekçilerin evleri başlarına yıkılacak, emekçi semtlerdeki evler yıkılarak yerlerine yüksek güvenlilıklı lüks konutlar ve alışveriş merkezleri diki- lecektir.** Bu konutlardan ev almayı hayal bile edemeyen emekçiler, kentin dışına sürüleceklerdir. Söz konusu proje öylesi-

Türkiye, Suriyeli muhalif çetelere “yardım ve yataklık” yapıyor. Yediriyor, içiriyor, eğitiyor, tedavi ediyor ve Suriye’ye karşı savaştırıyor. Bu da yetmiyor, tanklarını sınıra yığıyor, oradan Suriye topraklarını bombalıyor, bazı Türk komutanları bizzat çetelerin başına geçip savaştırıyor. Suriyeli çeteler de Hatay başta olmak üzere sınır bölgelerinde silahlarıyla dolaşıyor, hatta halkı tehdit ediyorlar. Buralarda Suriyeli muhaliflere ve onlara bu zemini sağlayan AKP hükümetine karşı tepkiler, yıl boyunca yükseldi. Özellikle Hatay’da kitlesel yürüyüşler, mitingler gerçekleşti. Artan tepkiler üzerine hükümet, mülteci kamplarına çeki-düzen vermek zorunda kaldı. Türkiye, Suriye politikasıyla Ortadoğu halklarının nefretini de üzerinde topladı. Kısa sürede Esad rejiminin yıkılacağı varsayımıyla kendini fazlasıyla öne çıkaran Türkiye, bu süre uzadıkça, zor durumlara düştü. İran, Irak ve Rusya ile ilişkileri iyice bozuldu. Türkiye, bölgede savaşı kışkırtan ülke olarak görülmeye ve lanetlenmeye başladı.

ne pervasız bir saldırganlık taşıyor ki, hazırlanan yasa, bir site projesi içinde kalan evin, sağlam olsa bile yıkılmasına izin verirken; yıkımlara direnenleri hapse atmayı öngörüyor. Burjuvazi, bu “rantsal dönüşüm” projesi ile iki şeyi birden hedefliyor. Bir taraftan direniş odağı ve geçmiş direniş geleneklerine sahip semtleri yıkımla dağıtmak, diğer taraftan yeni konut yapımla inşaattan mobilyaya, beyaz eşyadan tekstile kadar pek çok sektörde canlanma yaratmak. Yani burjuvazi, giderek derinleşen ekonomik krize, emekçilerin sırtından bir soluk borusu daha yaratmaya çalışıyor.

Yurtta savaş, dünyada savaş

Bir yandan işçi ve emekçilere, öğrencilere, ezilen halklara ve inançlara saldırılar artarken; bir yandan da savaş hazırlıkları en üst düzeye çıkartıldı. **Malatya’ya yerleşen “füze kalkanı”ndan sonra, şimdi de Güney illerimiz “patriot füzeleri” ile dolduruluyor.** Her ikisi için de “savunma” amaçlı denilen bu teçhizatlar, Ortadoğu’da ABD üslerini ve İsrail’i korumak için konuşlanmış durumda. Suriye sınırında zaten fiilen savaş hali sürüyor. Eylül ayında Urfa’nın Akçakale ilçesine düşen toplarla, çocuk ve kadınlardan oluşan 5 kişi yaşamını yitirdi. Bunu fırsat bilen AKP hükümeti, meclisten hızla “savaş tezkeresi”ni çıkardı. Tezkerede “yabancı ülkeler” denilerek, Suriye ile sınırlı kalmayan, diğer ülkelere de içine alan bir genişlikte hükümete yetkiler verildi. Akçakale’den sonra Ceylanpınar, yoğun top ve mermi ateşine maruz kaldı. Hatay’ın birçok sınır ilçesi, zaten aylardır aynı durumda.

Türkiye, Suriyeli muhalif çetelere “yardım ve yataklık” yapıyor. Yediriyor, içiriyor, eğitiyor, tedavi ediyor ve Suriye’ye karşı savaştırıyor. Bu da yetmiyor, tanklarını sınıra yığıyor, oradan Suriye topraklarını bombalıyor, bazı Türk komutanları bizzat çetelerin başına geçip savaştırıyor. Suriyeli çeteler de Hatay başta olmak üzere sınır bölgelerinde silahlarıyla dolaşıyor, hatta halkı tehdit ediyorlar. Buralarda Suriyeli muhaliflere ve onlara bu zemini sağlayan AKP hükümetine karşı tepkiler, yıl boyunca yükseldi. Özellikle Hatay’da kitlesel yürüyüşler, mitingler gerçekleşti. Artan tepkiler üzerine hükümet, mülteci kamplarına çeki-düzen vermek zorunda kaldı.

Türkiye, Suriye politikasıyla Ortadoğu halklarının nefretini de üzerinde topladı. Yakın bir zaman önce

“bölgenin lideri” olarak şişirilen Erdoğan, şimdi “en sevilmeyen lider” durumunda. **Kısa sürede Esad rejiminin yıkılacağı varsayımıyla kendini fazlasıyla öne çıkaran Türkiye, bu süre uzadıkça, zor durumlara düştü.** ABD’nin bile “geçiş hükümeti”ne razı geldiği bugünkü aşamada, “Esad gitmeden olmaz” çılgınlıklarını kesmek zorunda kaldı. Aynı zamanda İran, Irak ve Rusya ile ilişkileri iyice bozuldu. Suriye’nin sınırlarına “patriot füzeleri”nin yerleşmesine bu ülkelerden sert açıklamalar geldi. **Türkiye, bölgede savaşı kışkırtan ülke olarak görülmeye ve lanetlenmeye başladı.**

Yıllardır Türkiye’nin dış politikası, Atatürk’ün “yurtta sulh, cihanda sulh” sözüyle ifade edilirdi. Elbette bu demagogik bir sözdü. Ama son birkaç yıldır bu sözün tam aksine “yurtta savaş, dünyada savaş” yaşanıyor. AKP’nin “komşularla sıfır sorun” diye başladığı dış politikada, bugün sorun yaşamadığı komşu kalmadı.

Hal böyleyken **savaşa karşı tepkiler, olması gereken düzeyin oldukça altındadır.** Oysa ülkemizde savaş ve ABD karşıtlığı oldukça yüksektir. Irak işgali döneminde bu durum çok net biçimde görülmüştür. Benzer bir toplumsal muhalefet, ne yazık ki, bugün yaratılabilmiş değildir. Fakat bu artık bir zorunluluk haline gelmiştir. Kendi adı-mıza da bu yönde görevler koymalı ve daha yoğun bir çaba içinde olmalıyız.

Bölgede artan savaş durumu, Kürt sorununu daha fazla öne çıkardı, uluslararası niteliğini daha belirgin kıldı. **Bir yanda Irak’ta kurulan Federe Kürt Devleti’nin bağımsızlığa doğru adımları, diğer yanda Suriyeli Kürtlerin özerklik ilan etmesi ve kendi bölgelerini yönetmeye başlamaları; egemenlerin “birleşik Kürdistan” korkusunu büyüttü.** Bilindiği gibi Kürdistan, 1638 yılında Kasr-ı Şirin anlaşmasıyla Osmanlı ve İran devletleri arasında ikiye bölünmüş, 1923’te ise Lozan anlaşmasıyla birlikte İran, Irak, Suriye ve Türkiye arasında dört parçaya ayrılmıştı. Irak ve Suriye’de Kürt yönetimlerinin kurulması, İran’da daha fazla hakların elde edilmesi, gözleri Türkiye’ye çevirdi. Bu durum Türk devletini daha fazla zorlamaya başladı. Kürt hareketinde ise moral ve coşkuyu arttıran, eylemleri büyüten bir rol oynadı.

PKK, uzun yıllardan sonra yeniden “alan hakimiyeti”ne dönük girişimlerde bulundu. Şemdinli’de birkaç

hafta bunu başardı da. Ayrıca içlerinde CHP Dersim milletvekili Hüseyin Aygün olmak üzere birçok politikacıyı kaçırdı, yol kesip propaganda yaptı, vb... Kürt halkının eylemleri de hiç durmadı. 14 Temmuz ve 16 Kasım'da bir günlük genel direnişler yaşama geçirildi. Başta Kürt illeri olmak üzere birçok yerde kepenkler indirildi, okullar boykot edildi, hayat durduruldu. Buna karşın devletin saldırıları da hız kesmedi. Hemen tüm eylemlere polis azgınca saldırdı. Bu saldırılarda ölenler, yaralananlar, tutuklananlar oldu. 2012'ye KCK operasyonları adı altında onlarca gazetecinin tutuklanmasıyla girilmişti. Bu operasyonlar yıl boyunca devam etti. Halen binlerce kişinin tutukluluğu devam ediyor.

2012 yılı hapishanelerin öne çıktığı, isyanlar ve açlık grevleriyle üzerinde çok durulduğu bir yıl oldu. Pozantı çocuk cezaevinde cinsel taciz ve tecavüzün duyulmasıyla başlayan olaylar zinciri, sürgünlerle devam etti. Hapishanelerin kapasitelerinin çok üzerinde dolması ve en temel hakların verilmemesi, Urfa'da isyana yol açtı. Tutuklular, yataklarını yakarak bu durumu protesto ettiler. Yataklarıyla birlikte yanarak ölen tutuklular oldu. Ardından isyanlar, tüm bölge cezaevlerini sardı. Antep, Adana, Osmaniye, Ceyhan, Mardin cezaevlerinde isyan ateşi yükseldi.

Siyasi tutsaklar üzerindeki baskılar da artarak sürdü. Tecridi daha bir koyulaştıran disiplin cezaları artarken, yeni açılan F Tiplerinde soyarak arama dayatması ve buna karşı direnişler yıl boyunca devam etti. Bunların içinde en fazla ses getiren, 12 Eylül'de başlayan PKK'li tutsakların açlık grevydi. Öcalan üzerindeki tecride son verilmesi, anadilde savunma ve eğitim hakkı talepleriyle başlayan açlık grevi, 40. günden itibaren çok geniş kesimlerin desteğini de alarak büyüdü. Dışarıda da birçok yerde açlık grevleri başladı, grev çadırları kuruldu, gösteriler yapıldı. Kürt illerinde iki kez genel direniş gerçekleşti. 60'lı günlerde BDP'li milletvekilleri de açlık grevine başladılar. Abdullah Öcalan'dan gelen grevin bitirilmesi mesajı ile 67. günde açlık grevlerine son verildi. Bu eylem, bir kez daha hapishaneler gerçeğini gözler önüne serdi. Açlık grevleri ve ölüm oruçlarını tartıştırdı. Son açlık grevi, ülke içinde ve dışında büyük bir desteği arkasına almasına karşın, gerek taleplerin darlığı, gerekse de bitiriliş biçimiyle, daha geniş kesimleri katma ve büyük bir kazanımla sonlandırma olanağını kulla-

Avrupa'da sürmekte olan kriz ve ona karşı büyüyen eylemler, birçok yerde "sol" hükümetleri işbaşına getirdi. Bununla birlikte faşist partiler de güçlenmeye başladı. Krize karşı, devrimci bir çıkış yapılamazsa, Avrupa'da bir kez daha faşizmin yükselişine tanık olabiliriz. Kriz ve savaş dönemleri, "merkez sağ ve sol" denilen ve tahtaravelli misali biri inip biri çıkan klasik düzen partilerini eritiyor. Benzer bir durum Türkiye için de geçerlidir. AKP daha fazla yıpranıyor, CHP de kitlelerde bir umut ve beklenti yaratamıyor. Buna karşın krizin etkileri ve savaşın boyutu, işçi-emekçi mücadelesini yükselteceği gibi, Kürt hareketini de daha kalıcı sonuçlar almaya götürecektir. Devrimci güçler, birleşik bir güç olarak ortaya çıkmazsa, sağ ve sol milliyetçilik artacak, faşizmin kitle tabanı genişleyecektir. Özellikle savaş karşıtı güçleri birleştirmek ve krize karşı gelişen işçi-emekçi eylemlerine önderlik etmek, iki temel görevdir.

namadı. Kürt hareketinin asıl kilitlendiği, "müzakerelerin başlaması" ve "Öcalan'ın muhatap alınması", açlık grevinin de sonunu getiren yaklaşım oldu. Ancak grev bittikten sonra avukatların Öcalan'la görüşme talebi yine reddedildi, KCK operasyonları ise tüm hızıyla devam ediyor.

Hapishaneler, önümüzdeki yıl ve yıllarda gündemin ön sıralarında yerini almaya devam edecektir. **Kriz ve savaş ortamında devletin saldırıları daha da artacağından, içerideki tutsakların sayısı eksilmeyip çoğalacak, bu da zorlaşan koşullarda yeni direnişleri, isyanları tetikleyecektir.** Buna dışarıdan daha da büyüyen eylemlerle destekler artmalıdır. Başta hasta tutsakların serbest bırakılması olmak üzere, tecride karşı mücadele, sınıf mücadelesinin kopmaz bir parçası olarak sürdürülmelidir. Düne kadar tecrit, komünist ve devrimci tutsaklar ve onların yakınları tarafından mücadeleye konu edilirken, artan tutuklu sayısı ve direnişlerle, geniş bir kesimin ilgi alanına girmiştir. Bu durum, "zindanlar boşalsın, tutsaklara özgürlük" sloganını, somut bir talep olarak yükseltmenin zeminini güçlendirmiştir.

Hukuk ve adaletin, en çok tartışılan kavram olduğu bir dönemden geçilmektedir. Devletin bir bütün olarak, devrimci-demokrat kişi ve kurumlara saldırdığı, iç çelişkilerinden dolayı klik çatışmalarıyla da birçok kişinin mahkemelerde yargılandığı bir dönem yaşanmaktadır. Kadın cinayetlerindeki artıştan, cinnet geçirmelere kadar, gerici-faşist baskılanmanın yarattığı patlamalar ve ruhsal çöküntü her yerde görülmektedir. **Devletin adalet sistemine inancın iyice yitirildiği bir ortamda, toplumsal adaleti sağlamak için mücadelesinin yükselmesi şarttır.** Aksi halde kişisel intikamlar artacak, bu da daha büyük bir çöküntüye, çürümeye yol açacaktır.

Bu yıl Ergenekon, Balyoz gibi burjuva klikler arasındaki çatışma sonucunda açılan davalarda kritik noktaya gelindi. Balyoz davası sonuçlandı, aralarında generallerin de bulunduğu toplam 325 asker ağır cezalara çarptırıldı. Özel Yetkili Mahkemeler, "gizli tanık"lar, polisin delil toplama biçimleri vb. daha fazla tartışılmasına rağmen, AKP'nin rakip klikleri sindirme çabaları devam ediyor.

2012 yılında buna AKP-Cemaat kavgası da eklendi. MİT Müsteşarı Hakan Fidan'ın savcılık tarafından çağırılması, bir süredir devam etmekte olan

Başbakan Erdoğan ile Fethullah Gülen Cemaati arasındaki sürtüşmenin daha görünür hale gelmesiydi. Özellikle polis ve yargıda güçlü olan Cemaat, "Kürt açılımı"ndaki başarısızlığı kullanarak, MİT Müsteşarı'nın ayağını kaydırmaya girişti. Erdoğan, alelacele çıkardığı bir yasa ile buna karşı durdu. Açıkça Müsteşar'dan sonra sıranın kendisine geleceğinden duyduğu endişeyi ifade etti.

Bu çelişkiler, önümüzdeki yılda da sürecektir. Erdoğan'ın ortaya attığı "başkanlık sistemi" ve 2014 yılında yapılacak olan cumhurbaşkanlığı seçimleri, çelişki ve çatlakları daha da derinleştirecektir. Fakat aradan geçen sürede ne burjuva klik çekişmelerinin, ne de dinci kesimlerin kendi aralarındaki çatlakların, demokrasi mücadelesiyle hiçbir ilişkisi olmadığı, tüm çıplaklığı ile gözler önüne serilmiştir. Sözde darbeler, darbeciler yargılanmaktadır. Oysa 12 Eylül'de darbe yapıp yüzbinlerce kişiyi işkence-den geçiren, katleden, asan, her tür demokratik kurumu kapatan cunta şefleri, hasta oldukları gerekçesiyle mahkeme salonuna bile getirilmezken; AKP'ye karşı "darbe girişimi"nden yargılananlar, 20 yılın üzerinde ağır cezalara çarptırılmıştır. Ergenekon ile kontrgerillanın değil, "Avrasyacılar"ın yargılandığı gerçeği, yıllar sonra herkesin gözünün içine sokulmuş durumdadır. "12 Eylül yargılanıyor" balonu da artık sönmüştür.

Sadece 12 Eylül'ü değil, tüm darbeleri yargılayacak ve kontrgerillayı açığa çıkartacak olan tek güç, halkın gücüdür. Bunları bir gün gerçek anlamda yargılayacak olan da halk mahkemeleri olacaktır.

III- 2013'e girerken...

2012'ye Aralık ayının son gününe rastlayan Roboski (Uludere) katliamıyla girilmişti. Devlet F-16 savaş uçaklarıyla bombalayıp, kaçakçılık yapan çoğu çocuk 33 kişiyi katletmişti. Ardından bunun bir "kaza", "istihbarat yanlışlığı" olduğu açıklandı. Kaçakçıları PKK'li sandıkları için öldürdüklerini söyleyerek, özrü kabahatinden büyük açıklamalar yaptılar. Başta Kürt halkı olmak üzere geniş kesimlerden gelen tepkiler üzerine de katledilenlerin ailelerine tazminat ödeyerek olayın üstünü kapatmaya çalıştılar. Aylar sonra ABD'de çıkan bir gazete haberinde, istihbaratın ABD tarafından verildiği, fakat katliamın Türk yetkililer tarafından yapıldığı Pentagon kaynaklarına dayanarak açıklandı. Belli ki, ABD katliamının suçunun

üzerine kalmasından kaçıyor, topu Türk egemenlerine atıyordu. Sonuçta katliamın, ABD ve işbirlikçilerinin ortaklaşa gerçekleştirdiği teyit edilmiş oldu.

Katliamın üzerinden bir yıl geçtiği halde, herhangi bir soruşturma açılmış ve katilleri ortaya çıkarılmış değil. Aksine katliama tepki duyanlar, protesto edenler, gözaltına alındı, tutuklandılar. Fakat başta Kürt halkı olmak üzere devrimci-demokrat tüm kesimler, bu katliamın peşini bırakmadı, bırakmayacaklar da...

Geçtiğimiz yıla damgasını vuran kriz ve savaş, 2013'te daha derinleşmiş olarak karşımıza çıkacak. Bunların sonuçları da doğal olarak daha yıkıcı bir hal alacak. Bu durum, işçi-emekçi eylemlerine, ezilen halkların direnişlerine de yansımalar, daha büyük grevlere, eylemlere, ayaklanmalara yol açacak. **Devrim istemi, daha geniş kitleler tarafından dile getirilecek ve gündemde olmaya devam edecektir.**

Avrupa'da sürmekte olan kriz ve ona karşı büyüyen eylemler, birçok yerde "sol" hükümetleri işbaşına getirdi. Ya da Yunanistan'da olduğu gibi "radikal" görünümlü "sol cephe" büyük bir oy patlaması yaşadı. Bununla birlikte faşist partiler de güçlenmeye başladı. Benzer bir gelişme İspanya'da da görülüyor. **Krize karşı, devrimci bir çıkış yapılamazsa, Avrupa'da bir kez daha faşizmin yükselişine tanık olabiliriz.** Kriz ve savaş dönemleri, "merkez sağ ve sol" denilen ve tahtaravelli misali biri inip biri çıkan klasik düzen partilerini eritiyor. Herkesi çıplak kimliği ile siyaset yapmaya zorluyor ve kutuplaşmayı arttırıyor.

Benzer bir durum Türkiye için de geçerlidir. AKP giderek daha fazla yıpranıyor. Ne var ki, CHP de kitlelerde bir umut ve beklenti yaratamıyor. Buna karşın krizin etkileri ve savaşın boyutu, işçi-emekçi mücadelesini yükselteceği gibi, Kürt hareketini de daha kalıcı sonuçlar almaya götürecektir. **Bu durum hem toplumsal dönüşümleri hızlandıracak, hem de devletin yapısında değişimleri zorlayacaktır.** AKP'nin "başkanlık sistemi" ve "kuvvetler ayrılığı"na dönük eleştirileri, böyle bir hazırlığın işaretidir. Tabi ki AKP, "Dimyat'a pirince giderken, evdeki bulgurdan" da olabilir. AKP'ye karşı yükselen muhalefet, sarsıcı boyutlara ulaşırsa, seçimlerin öne çekilmesi, gündeme gelebilir. Ve Türkiye yeniden "koalisyon hükümetleri"ne dönebilir.

Ekonomik krizin yanı sıra derinleşen

siyasi kriz, Türk egemenlerini daha fazla telaşlandıracaktır. Önümüzdeki yıl, Kürt hareketi açısından önemli gelişmelere gebe... Devrimci güçler, gelişen bu elverişli zeminden yararlanıp birleşik bir güç olarak ortaya çıkmazsa, sağ ve sol milliyetçilik artacak, faşizmin kitle tabanı genişleyecektir. Dolayısıyla önümüzdeki yıl ve yıllar açısından komünist ve devrimcilerin politikaları ve çalışmaları, tayin edici bir öneme sahiptir. Özellikle savaş karşıtı güçleri birleştirmek ve daha aktif kılmak, krize karşı gelişen işçi-emekçi eylemlerine önderlik etmek, dönemin öne çıkardığı iki temel görevdir.

* * *

Gerek dünyada, gerekse Türkiye'de çok önemli gelişmelerin yaşanacağı bir yıla giriyoruz. Bu kaotik ortamda öncünün rolü, çok daha büyük bir önem kazanıyor. Yukarıda belirttiğimiz gibi, tek tek her kadro ve bir bütün olarak örgüt, kendini bugünlere hazırlamalıdır. Tunus ve Mısır'daki gelişmeler göstermiştir ki, kitleler ne denli öfkeli ve savaşkan da olsa, komünist ve devrimci bir önderlikten yoksunsa devrimi gerçekleştiremiyor. **Böylesi alt-üst oluş dönemlerinde kim daha örgütlü ve hazırlıklı ise, onlar kazanıyor.**

Ama yine aynı örnekler göstermiştir ki, **krize ve savaşa karşı tek kurtuluş yolu, devrim ve sosyalizmedir.** Dinci ve milliyetçi akımların, sahte anti-emperyalist, anti-kapitalist maskesi, bir süre sonra düşmekte ve gerçek yüzleri açığa çıkmaktadır. Kitleler bu kez de onlara karşı mücadeleyi yükseltmektedir. Ancak bu, uzun süren, sancılı bir dönem demektir. Her iki burjuva akıma karşı kitleleri daha baştan bilinçlendirmek ve savaştırmak için, devrimci bir öncünün varlığı elzemdir.

Büyük devrimci önder Roza Lüksemburg'un 100 yıl önceki öngörüsü, tüm yakıcılığı ile bugün de kendini hissettirmektedir. **İnsanlık, ya barbarlık içinde çürüyüp yok olacak; ya da devrim ve sosyalizmle, sınıfsız, sömürsüz, savaşırsız bir topluma doğru ilerleyecektir.** Bizim görevimiz, "ya, ya da" ikilemini ortadan kaldırıp, teke indirmek; tüm insanlığın kurtuluşu için devrim ve sosyalizmi gerçekleştirmektir.

2013, tüm dünyada bir kez daha devrim ve sosyalizm rüzgarının estiği bir yıl olsun! Ülkemizde komünist ve devrimci hareketlerin toparlandığı, işçi ve emekçi hareketine yön vermeye başladığı bir yıl olsun! (...)

SON ÇIKAN KİTAPLARIMIZ

Paylaşılmış topraklar yeniden paylaşılırken, Kriz, Savaş ve DEĞİŞEN DENGELER

11 Eylül saldırılarının ardından, dünyada yeni bir "paylaşılmış toprakların yeniden paylaşılması" mücadelesi başlamıştır. Dünya pazarları ABD'den Çin'e doğru geçmektedir; ABD'nin tüm çabası bunu durdurmaktır.

Dünya ölçeğinde ABD ile Çin arasında sertleşen hegemonya mücadelesi, ülkemizde de onların işbirlikçileri arasında "Ergenekon-AKP çatışması" görünümünde yaşanmaktadır.

Hem savaş, hem de kriz dönemleri, kitlelerin arayışlarını güçlendiren, sistemi sorgulatan dönemlerdir. Her

iki emperyalist savaşta gelişen devrimler, bunun göstergesidir. Bugün bir sosyalist ülkenin olmaması bugün en büyük dezavantajımızdır.

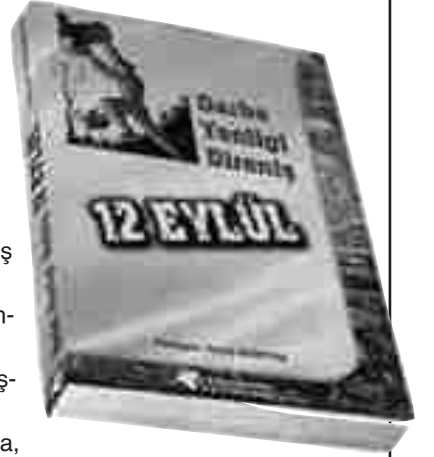
Kitap, yeni emperyalist paylaşım savaşında, emperyalistlerin ve ülkemizdeki işbirlikçilerinin hegemonya mücadelesini ve 2008'de başlayan ekonomik krizle birlikte, savaşa ve krize karşı giderek yükselmekte olan sınıf mücadelesini anlatmaktadır.

Darbe, Yenilgi, Direniş 12 EYLÜL

Bugüne dek 12 Eylül'e dair çok şey yazıldı, söylendi... O dönemin en pespaye unsurları bile, "demokrasi kahrmanı" kesildiler! Hepsi 12 Eylül'e karşıydı, hatta ona direnmişlerdi(!)

Bu konuda asıl konuşması gerekenler, 12 Eylül'e karşı her cephede direniş bayrağını yükseltenlerdi. Ki onlar, 12 Eylül'ün en karanlık günlerinde, hiç kimsenin en küçük ses çıkarmaya cesaret edemediği o kasvetli yıllarda konuşmuştu. Hem de faşizmin kendini en güçlü hissettiği inlerinde; işkencede, zindanda, mahkemede, darağaçlarında devrimin onurlu sesini yükseltmişlerdi.

Bu kitapta şimdi onlar konuşuyor. 12 Eylül'ün sadece kan ve vahşetten ibaret olmadığını, aynı zamanda direniş manifestolarının yazıldığı bir dönem olduğunu ortaya koyuyorlar.

Bir yenilgi hastalığı TASFİYECİLİK

Son yirmi yıl içinde Türkiye Devrimci Hareketi'nde en çok kullanılan kavramlardan biri oldu tasfiyecilik. Ne var ki tasfiyecilik olgusu oldukça dar biçimde ele alındı. Çoğu kez kendi içinde bir kesimin tasfiyesi olarak kullanıldı. En fazla kişilerle, belli kesitlerle açıklanarak geçiştirildi. Oysa tasfiyeciliğin ideolojik-siyasi-örgütsel birçok boyutu vardı ve kökleri oldukça derindi.

Ülkemizde tasfiyeciliğin köklü geçmişi, ona karşı savaşımı da oldukça zorlu kılıyor ve kararlı bir mücadeleyi gerektiriyor. Tasfiyecilik "bir yenilgi hastalığı"dır. Onun en çıplak ve en etkili olduğu dönemler, yenilgi yıllarıdır.

Ülkemizde yenilgi yıllarının uzaması, tasfiyeciliği de uzatan ve depreştiren bir rol oynamıştır. Öyle ki,

12 Eylül yıllarında tasfiyeciliğe karşı cepheden mücadele eden ihtilalci komünist hareket içinde bile tasfiyecilik yaşanabilmiştir.

Rusya'da 1905 yenilgisinin ardından ortaya çıkan tasfiyeciliğe karşı Bolşeviklerin mücadelesini anlatan Lenin'in "Tasfiyecilik Üzerine" kitabı gibi, Türkiyeli Bolşeviklerin gerek 12 Eylül'de, gerekse sonrasında tasfiyeciliğe karşı verdikleri mücadeleyi kapsayan bu kitabın, tasfiyecilikle ilgili bir başvuru kaynağı olması, en büyük kazanım olacaktır.

*Lenin'le
Yazın gün ışığına dalar gibi
Hayatın içine dalmak...
"Niçin dünyaya geldim,
Niçin yaşıyorum"un
Karşılığını bulmak...
Genç kalmak,
Gelen günler gibi genç kalmak,
Kalan günlerle beraber
Genç kalmak...*

*Bir toprak yeşil,
Bir bayrak kırmızı,
Bir güvercin ak,
Lenin'le aynı türküden,
Aynı ırmaktan,
Aynı siperden
Aynı yapı yerinden olmak...*

LENİNİZM YAŞIYOR!